

სისხლის სამართალი

ზოგადი და კარიბ ცენტრი

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოქებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე**
2019, №7-9

**Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2019, №7-9**

**Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2019, №7-9**

**Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2019, №7-9**

გადაწყვეტილებების შერჩევასა და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი

რუსულან ჭანთურია

ტექნიკური რედაქტორი

მარიკა მაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №6, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

უურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს ოუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საქრონისასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საქართველო

ზოგადი ნაცილი

1. სასჯელის დანიშვნა

სასჯელის შემსუბუქება 4
სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს 8; 14

2. ამისტია, შეწყალება, ნასამართლობა

ამისტია 20; 22; 27

კერძო ნაცილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ

განზრახ მკვლელობის მცდელობა 30

2. დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ

ქმედების გადაკვალიფიცირება ყაჩაღობიდან ჯანმრთელობის
განზრახ მსუბუქ დაზიანებაზე 42

ქმედების გადაკვალიფიცირება ოჯახის წევრის
თვითმკვლელობამდე მიყვანიდან ოჯახურ ძალადობაზე 62

3. დანაშაული საკუთრების წინააღმდეგ

ქურდობის მცდელობა 69

ყაჩაღობა 73; 83

თაღლითობა 91

გამოძალვა 107

4. დანაშაული საზოგადოებრივი უშიშროებისა და

წესრიგის წინააღმდეგ

ხულიგნობა 129

5. სამოხელეო დანაშაული

სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება 138

ზოგადი ნაწილი

1. სასპენსის დაცვვა

სასპენსის შემსუბურება

განაჩენი
საქართველოს სახელი

№564აპ-18

18 მარტი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),

გ. შავლიაშვილი,

პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ თ. მ-ს ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. თ-ს საკასაციო საჩივარი ქუ-
თაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2018 წლის 13 ივნისს განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 2 მარტის გა-
ნაჩენით თ. მ. – დაბადებული 1... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-ნანილით და მიესავა 5
წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2018
წლის 2 მარტიდან. მასვე 3 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო სა-
შუალების მართვის უფლება.

თ. მ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო
გაუქმდა. გირაოს უზრუნველსაყოფად ზუგდიდის რაიონული სა-
სამართლოს 2017 წლის 17 ივნისის №12/878-2017 განჩინებით 8000
ლარის ფარგლებში დაყადალებულ, თ. მ-ს კუთვნილ უძრავ ქონე-
ბას, მდებარეს ქ. ფ. , მ. კ-ს ქ.ში (...-ლი სართული, ბინა ..., ფართი
75 კვმ, საკადასტრო კოდი 0.....) უნდა მოეხსნას ყადალა განაჩენის
აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში.

ნივთმტკიცებები – მობილური ტელეფონი, ფეხსაცმელი, ტან-
საცმელი, ავტომანქანა დაუბრუნდეს მესაკუთრეებს; ლაქები, ნამ-
სხვრევები, სარკე, რკინის დეტალი, ანაზენდები, მიკრონანილა-
კები საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა
განადგურდეს.

2. განაჩენით მსჯავრდებულ თ. მ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული

გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 14 იანვარს, დაახლოებით 09:00 საათზე, ქ. ფ., დ. ა-ს სახელობის ხიდზე რ-ს რკალის მიმართულებით „ბმვ-ს“ მარკის ავტომობილით, სახ. №... მოძრავმა თ. მ-მ ვერ უზრუნველყო ავტომობილის უსაფრთხო მართვა, ხელის შემშლელი მიზეზების გარეშე დაარღვია „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33.1 მუხლის მოთხოვნები, სიჩქარის შენელების მიზნით გამოიყენა მკვეთრი მუხრუჭი, რის შედეგადაც მოუცურდა ავტომობილი, გადავიდა საპირისპირო სამოძრაო ზოლზე, დატრიალდა და საპირისპირო სავალი ზოლის მარცხენა კიდიდან დაახლოებით ორ მეტრში დაეჯახა ქვეით დ. გ-ს, ხოლო შემდეგ შეეჯახა ელექტროგანათების ბოძს. საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის შედეგად მიღებული ჯანმრთელობის დაზიანებით ქვეითი დ. გ. ადგილზე გარდაიცვალა.

3. აღნიშული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ, რომელიც საჩივრით ითხოვდა გასასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას და საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-5 ნაწილით მინიმალური სასჯელის განსაზღვრას, კერძოდ: საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული შეღავათების გამოყენებას.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 ივნისის განაჩენით ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 2 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ თ. მ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ა. თ-მ. კასატორი საჩივრით ითხოვს განაჩენში, სასჯელის ნაწილში, ცვლილების შეტანას და საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, სსკ-ის 63-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენებით, მსჯავრდებულ თ. მ-სათვის დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლას, ან/და სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით მინიმალური სასჯელის განსაზღვრას. კასატორის მოსაზრებით, განაჩენი სასჯელის ნაწილში არის უსამართლო; სასჯელის განსაზღვრისას სასამართლომ არ გაითვალისწინა თ. მ-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებანი.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამარ-

თლოს არგუმენტებს თ. მ-ს მიერ ავტომობილის უსაფრთხოების წესის დარღვევაზე, იმის მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც გამოიწვია ადამიანის სიცოცხლის მოსპობა და მიაჩნია, რომ კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, უტყუარ, ურთიერთშეჯერებულ და საკარის მტკიცებულებათა ერთობლიობით დასტურდება თ. მ-სათვის შერაცხული ქმედების ჩადენა.

3. რაც შეეხება სასჯელის სამართლიანობას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნებსა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლით განსაზღვრული სასჯელის დანიშვნის ზოგადსაგალდებულო ელემენტებს, პასუხისმგებლობის შემამსუბურებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს და აღნიშნავს, რომ განსახილველ შემთხვევაში თ. მ-ს მსჯავრი დაედო მძიმე კატეგორიის, სატრანსპორტო დანაშაულის ჩადენაში. საკასაციო პალატა, უპირველეს ყოვლისა, მხედველობაში იღებს მართლსაწინააღმდეგო ქმედებით გამოწვეული შედეგის სიმიმეს, თუმცა ამავდროულად ითვალისწინებს მსჯავრდებულის მიერ დანაშაულის აღიარებას, პატივის თხოვნას, გულწრფელ მონანიებას, წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, დამნაშავის ყოფაქცევას ქმედების ჩადენის შემდეგ (იგი ეცადა დაზარალებულთან ურთიერთობის დამყარებას, აღიარა დანაშაული).

4. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასჯელის დანიშვნის დისკრეცია შეზღუდულია არა მხოლოდ კონკრეტული სასჯელის მინიმალური და მაქსიმალური ზომის ფარგლებში სასჯელის განსაზღვრით (განსახილველ შემთხვევაში თავისუფლების აღკვეთა ოთხიდან შვიდ წლამდე), არამედ – საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებების სასჯელის დანიშვნის ზოგადსაგალდებულო ელემენტებთან შესაბამისობის გათვალისწინებითაც.

5. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია: მსჯავრდებულ თ. მ-ს ქმედების – შექმნილი ვითარების არაადეკვატურად შეფასების გამო თვითიმედოვნებით გადაჭარბებული სიჩქარით მოძრაობისა და საჭიროების გარეშე მკვეთრი დამუხრუჭებისა, ასევე, მისი მართლსაწინააღმდეგო შედეგის მხედველობაში მიღებით (ადამიანის სიცოცხლის მოსპობა), საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის ან/და 63-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენება არ არის მიზანშენონილი, მაგრამ დანაშაულის აღიარებისა და გულწრფელი მონანიების, ქმედების ჩადენის შემდეგ დამნაშავის ყოფაქცევის გათვალისწინებით, თ. მ-ს სასჯელის ზომად უნდა განესაზღვროს სანქციის მინიმუმი – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ თ. მ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. თ-ს საკასაციო საჩივარი დაქმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. თ. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-5 ნაწილით და მიესაჯოს 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების ადკვეთა; მასვე 3 (სამი) წლით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

4. თ. მ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაწყოს დაკავების დღიდან – 2018 წლის 2 მარტიდან.

5. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ თ. მ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია. გირაოს უზრუნველსაყოფად ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 17 ივლისის №12/878-2017 განჩინებით 8000 ლარის ფარგლებში დაყადაღებულ, თ. მ-ს კუთვნილ უძრავ ქონებას, მდებარეს ქ. ფ., მ. კ-ს ქ. ...-ში (1-ლი სართული, ბინა ..., ფართი 75 კვმ, საკადასტრო კოდი 0...) მოეხსნას ყადაღა განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში.

6. ნივთმტკიცებები – მობილური ტელეფონი, ფეხსაცმელი, ტანსაცმელი, ავტომანქანა დაუბრუნდეს მესაკუთრეებს; ლაქები, ნამსხვრევები, სარკე, რკინის დეტალი, ანაწმენდები, მიკრონაწილაკები საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ განადგურდეს.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს

განაჩენი საქართველოს სახელით

№511აპ-18

12 მარტი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე)
პ. ქათამაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ლ. ჩ-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ი-ს საკასაციო საჩივარი თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2018 წლის 2 ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2017 წლის 2 ნოემბრის განაჩენით ლ. ჩ., – ცნო-
ბილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 376-ე მუხლით და სსკ-
ის 58-ე მუხლის გათვალისწინებით, მიესაჯა 4 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე,
გაუქმდა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 9 აგვის-
ტოს განაჩენით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი – 4 წელი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ახ-
ლად დანიშნულ სასჯელს – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთას –
ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის ნაწი-
ლი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა
ერთობლიობით, ლ. ჩ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7
წლით თავისუფლების აღკვეთა.

ლ. ჩ-ს სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 21 მარტიდან.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 ივნისის განაჩენით სააპელაციო
საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული განა-
ჩენი ლ. ჩ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ ლ. ჩ-მ ჩაიდინა დანა-

შაულის შეუტყობინებლობა იმის მიერ, ვინც ნამდვილად იცის, რომ ჩადენილია განსაკუთრებით მძიმე დანაშაული.

აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა შემდეგში:

ი. ყ. ქ. თ-ი, პ-ის გამზირის № ...-ში ცხოვრობდა დედასთან – ლ. ყ-სა და მამასთან – ო. ყ-ან ერთად. თანაცხოვრების პერიოდში დედა-შვილ – ლ. ყ-სა და ო. ყ-ს შორის დაიძაბა ურთიერთობა, რაც მოგვი-ანებით მათ შორის კონფლიქტში გადაიზარდა.

ლ. ყ-ზე განაწყენებულმა ო. ყ-მა განიზრახა, განსაკუთრებული ტკივილის მიყენებით მოეკლა დედა. განზრახვის სისრულეში მოყ-ვანისა და მისი გაადვილების მიზნით, ო. ყ-მა დახმარება სთხოვა მეგობრებს – ბ. შ-სა და არასრულწლოვან ნ. ჩ-ს და მათთან ერთად დაგეგმა ლ. ყ-ს მკვლელობა.

2016 წლის 19 ოქტომბერს ქ. თ-ი, რ-ის გამზირის №...-ში მდება-რე სუპერმარკეტ „ს-ში“ ბ. შ., ო. ყ. და ნ. ჩ., შეთანხმებისამებრ, შეხ-ვდნენ ერთმანეთს და დააზუსტეს ლ. ყ-ს მკვლელობის დეტალები. ამასთან, დანაშაულის მსხვერპლის სხეულის ნაწილების მოთავსე-ბის, გადამალვისა და გადაადგილების მიზნით, შეიძინეს პოლიე-თილების პარკები. აღნიშნულის შემდეგ ისინი ავტომანქანით გაე-მართენ ქ. თ-ი, ბ-ის ქუჩის №...-ში მდებარე ბინაში, სადაც ლ. ყ. მარტო იმყოფებოდა.

ბინაში მისვლისთანავე ლ. ყ-მა ზემოხსენებულ პირებს გაულო კარი და ისინი სახლში შეუშვა, სადაც ბ. შ-მ, შეთანხმებისამებრ, ლ. ყ-ს პირსა და ცხვირზე მაგრად მოუჭირა ხელი და შეეცადა მის მო-გუდვას. ამავდროულად, ო. ყ-მა და ნ. ჩ-მ ლ. ყ-ს გაუკავეს ხელ-ფეხი და არ აძლევდნენ მოძრაობის საშუალებას. ასეთ მდგომარე-ობაში მყოფი ლ. ყ. კვლავ ეწინააღმდეგებოდა მათ, რა დროსაც ბ. შ-მ მას საფეთქლის არეში რამდენჯერმა ჩაარტყა დანა, რის შედეგა-დაც ლ. ყ. ძირს დაეცა.

უგონო მდგომარეობაში მყოფ ლ. ყ-ს ბ. შ-მ, ო. ყ-მა და ნ. ჩ-მ წებოვანი ლენტით ხელ-ფეხი შეუკრეს, მოათავსეს ჩანთაში და ავ-ტომანქანით გადაიტანეს ქ. თ-ი, ვ. გასასვლელის №...-ში მდებარე ბ. შ-ს მიერ ნაქირავებ ბინაში, სადაც მან ნ. ჩ-მ და ო. ყ-მა ლ. ყ-ს სხეული ხერხის გამოყენებით დაანაწევრეს, კერძოდ, ჯერ მოაჭ-რეს თავი, ზედა კიდურების თითოები, ზედა და ქვედა კიდურები. ამასთან, ბ. შ-მ ლ. ყ-ს ამოაჭრა გული და ლვიძლი შემდგომში მისი სხვაგვარად, კერძოდ, საჭმელად გამოსაყენებლად, რაც განახორ-ციელა კიდეც.

აღნიშნულის შემდეგ დანაწევრებული სხეულის ნაწილები მათ მოათავსეს წინასარ შექენილ პოლიეთილების პარკებსა და ჩან-თაში და ავტომანქანით გადაიტანეს თ. კილომეტრზე, ყოფილი ნა-გავსაყრელის ტერიტორიაზე, ორმოში ჩააგდეს, დაასხეს ბენზინი

და დაწყვეს.

ი. ყ-ს, ბ. შ-სა და ნ. ჩ-ის მიერ ჩადენილი განსაკუთრებით მძიმე დანაშაული – ლ. ყ-ს მკვლელობა დამამძიმებელ გარემოებებში შეიტყო ლ. ჩ-მ, რომელმაც მომხდარის შესახებ არ შეატყობინა სამართალდამცავ ორგანოებს.

4. კასატორი – მსჯავრდებულ ლ. ჩ-ის ინტერესების დამცველი, ადგომატი ა. ი. ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 ივლისის განაჩენის გაუქმებასა და ლ. ჩ-ის გამართლებას, ვინაიდან განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია; არსებითად დარღვეულია საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მოთხოვნები და მსჯავრდებულის მიმართ გამოყენებულია სასჯელის სახე და ზომა, რომელიც აშკარად არ შეესაბამება ლ. ჩ-ის პიროვნულ მახასიათებლებსა და ქმედების ხასიათს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა იზიარებს სასამართლოს მოტივაციას მსჯავრდებულ ლ. ჩ-ის საქართველოს სსკ-ის 376-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ ნარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ლ. ჩ-მ ჩაიდინა დანაშაულის შეუტყობინებლობა იმის მიერ, ვინც ნამდვილად იცის, რომ ჩადენილია განსაკუთრებით მძიმე დანაშაული, კერძოდ: მოწმე ი. ყ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ ბ. შ-ს საცხოვრებელ სახლში ლ. ჩ-ისთვის ცნობილი გახდა ლ. ყ-ს მკვლელობის დეტალები. მოწმის ჩვენება შეესაბამება ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებულ მასალას, რომლითაც დასტურდება, რომ საუბარი მიმდინარეობს ი. ყ-ს, ბ. შ-სა და ლ. ჩ-ს შორის, რა დროსაც ლ. ჩ-ისთვის ცნობილი ხდება ლ. ყ-ს მკვლელობის დეტალები, საუბარში ერთვება ლ. ჩ., რომელიც მოცემულ საქმეზე გამოძიების დაწყებასა და მიმდინარეობასთან დაკავშირებით გამოთქვამს თავის აზრს. მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ ფონოსკოპიური ექსპერტიზის დასკვნებით ექსპერტიზაზე გამოსაკვლევად ნარდგენილ აუდიოჩანაწერებზე მონტაჟის კვალი არ აღინიშნება, ვარგისია პიროვნების იდენტიფიკაციისათვის ხმისა და მეტყველების მიხედვით და ფიქ-სირდება ი. ყ-ს, ბ. შ-სა და ლ. ჩ-ის ხმა.

3. მსჯავდებულ ლ. ჩ-ის ბრალეულობა ასევე დადასტურებულია ამოცნობის ოქმებით, რომელთა თანახმადაც, ი. ყ-მა 2017 წლის 22 თებერვალს მისთვის ნარდგენილი ოთხი პირის ფოტოსურათიდან ამოიცნო ლ. ჩ., რომელიც, მისივე განმარტებით, არის პირი, რომელსაც მან და ბ. შ-მ უამბეს ლ. ყ-ს მკვლელობის შესახებ, ხოლო 2017 წლის 24 აპრილს მისთვის ნარდგენილი სამი პირიდან აღნაგობით, სახის საერთო მოყვანილობით, მოგრძო პირისახით, სწორი ცხვირით, მუქი ფერის თვალებითა და შემელოტებული თმით ასევე ამოიცნო ლ. ჩ..

4. ამდენად, წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, მათ შორის: ი. ყ-ს ჩვენებით, ამოცნობის ოქმებით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენით (ბ. შ. და ი. ყ. ცნობილ იქნენ დამნაშავედ დამამძიმებელ გარემოებებში ჩადენილი განზრახ მკვლელობისთვის, რაც, საქართველოს სსკ-ის მე-12 მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, მიეკუთვნება განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას), ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული მასალითა და ფონოსკოპიური ექსპერტიზის დასკვნებით დადასტურებულია ის გარემოება, რომ ლ. ჩ-მ დანაშაულის ჩამდენი პირებისგან დეტალურად მოისმინა ლ. ყ-ს მკვლელობის საქმის დეტალები, თუმცა დანაშაულის შესახებ არ შეატყობინა სათანადო ორგანოებს.

5. დაცვის მხარე საკასაციო საჩივარში ასევე უთითებს, რომ ლ. ჩ. სათანადოდ ვერ აღიქვამდა მისთვის მიწოდებულ ინფორმაციას დანაშაულის შესახებ, ხმის ნიმუშის აღებისას დაირღვა კანონმდებლობით გარანტირებული დაცვის უფლება, რის გამოც გასაჩივრებული განაჩენი უკანონოა და უნდა გაუქმდეს. ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასამართლოებმა ამომნურად იმსჯელეს ამ საკითხებზე, რასაც საკასაციო პალატაც ეთანხმება, ხოლო სხვა გარემოებებზე, რაც საკასაციო პალატას შეფასების საგანი გახდებოდა, დაცვის მხარე საჩივარში არ უთითებს.

6. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 376-ე მუხლით ლ. ჩ-ის-თვის განსაზღვრულ სასჯელს თავისიუფლების აღკვეთას 4 წლის ვადით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ჩადენილი ქმედების სიმძიმის, ხასიათის, მსჯავრდებულის პიროვნული მახასიათებლების, მისი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებების გათვალისწინებით, სამართლიანია.

7. სასჯელთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ განსახილველ შემთხვევაში გასაჩივრებული განაჩენით სასჯელი დანიშნულია განაჩენთა ერთობლიობით, რასაც საკასაციო პალატა არ ეთანხმება, შემდეგ გარე-

მოქმედათა გამო:

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 2 ივნისის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 9 აგვისტოს განაჩენით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი – 4 წელი და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, სსკ-ის 376-ე მუხლით დანიშნულ სასჯელს – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთას – ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელიდან – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ლ. ჩ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

9. აღსანიშნავია, რომ რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 9 აგვისტოს განაჩენით ლ. ჩ. მსჯავრდებულია 278,53 გრამი, განსაკუთრებით დიდი ოფენბით ნარკოტიკული საშუალება – მცენარე კანაფის შექნა, შენახვისთვის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (2015 წლის 31 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია). აღნიშნულ განაჩენში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 სექტემბრის განჩინებით შევიდა (ცვლილება, კერძოდ: ლ. ჩ-ის მიმართ გავრცელდა „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივნისის კანონის მოქმედება და მისი ქმედება საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე. აღნიშნულმა ცვლილებამ გავლენა მოახდინა სასჯელზეც და ლ. ჩ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, საიდანაც, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით ჩაეთვალა პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 2 წელი და 6 თვე. ლ. ჩ. სასჯელალსრულების დაწესებულებიდან გათავისუფლდა 2014 წლის 6 თებერვალს.

10. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ განსახილველ საქმეზე დანაშაულის ჩადენისას თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 სექტემბრის განჩინების საფუძველზე გასული იყო ლ. ჩ-ისთვის რ-ის საქალაქო სასამართლოს მიერ 2013 წლის 9 აგვისტოს განაჩენით დადგენილი გამოსაცდელი ვადა. შე-

საბამისად, საკასაციო პალატა სამართლებრივად მოქლებულია შე-საძლებლობას, მსჯავრდებულს საბოლოო სასჯელი განუსაზღვროს განაჩენთა ერთობლიობით.

11. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის საა-პელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 ივლისის განაჩენი ლ. ჩ-ის დამნაშავედ ცნობისა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში არის კანონიერი და დასაბუთებული, რომლის გაუქმების საფუძველი არ არსებობს, ხოლო სასჯელის ნაწილში უნდა შევიდეს ცვლილება, კერძოდ, უნდა ამოირიცხოს მითითება საბოლოო სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით დანიშვნის შესახებ.

12. საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დაადგინა:

1. მსჯავრდებულ ლ. ჩ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატა ა. ი-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ლ. ჩ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 376-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

4. მსჯავრდებულ ლ. ჩ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2017 წლის 21 მარტიდან;

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 ივლისის განაჩენი ნივთმტკიცების ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს

განაჩენი საქართველოს სახელით

№549აპ-18

19 მარტი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
- გ. შავლიაშვილი,
- პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. გ-ს საკასაციო საჩივარი თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2018 წლის 26 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენით

ვ. ა., – დაბადებული 19... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და
მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათ-
ვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – 2 (ორი) წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალის-
წინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – 5 (ხუთი) წლით თავისუფ-
ლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაც-
რმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და დანაშა-
ულთა ერთობლიობით ვ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზ-
ღვრა 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, ბოლო განა-
ჩენით შეფარდებულმა სასჯელმა შთანთქა თბილისის საქალაქო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის
13 სექტემბრის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი
ნაწილი – რეალურად მოსახდელი თავისუფლების აღკვეთა 8 (რვა)
თვე, 2 (ორი) დღე და 4 (ოთხი) წელი პირობითი მსჯავრი, იმავე გა-
მოსაცდელი ვადით და განაჩენთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, ვ.
ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 5 (ხუთი) წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა;

ვ. ა-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო განაჩენის მიღების დღი-დან – 2018 წლის 18 მაისიდან და მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა წინა განაჩენით ნაწილობრივ მოხდილი სასჯელი – 3 (სამი) თვითა და 28 დღით (2017 წლის 16 აგვისტოდან 2017 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით) თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსსკ-ის 191-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულმა ვ. ა-მ დანიშნული სასჯელი უნდა მოიხადოს შესაბამის სამედიცინო (სამკურნალო) დაწესებულებაში – შპს „აკად. ბ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუტირი), გამოჯანმრთელებამდე, რის შემდეგაც მსჯავრდებულმა სასჯელის მოხდა უნდა გააგრძელოს საერთო წესით.

2. აღნიშნული განაჩენით ვ. ა-ს მსჯავრი დაედო ცეცხლსასროლი იარაღისა და საბრძოლო მასალის მართლსაწინააღმდეგო შეძენა, შენახვასა და ტარებაში, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 16 აგვისტოს, დაახლოებით 14:20 საათზე, ქ. მიმდებარე ტერიტორიაზე, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ცენტრალური კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის მთავარი სამმართველოს ძებნის სამართველოს თანამშრომლების მიერ ძებნილ ვ. ა-ს დაკავების ოპერაციის მიმდინარეობისას, მან მოახერხა გაქცევა, რა დროსაც გადააგდო დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში მართლსაწინააღმდეგოდ შეძენილი, ქარხნული წესით დამზადებული, 9 მმ კალიბრიანი „STEYR S9“ მოფელის N... პისტოლეტი და 10 ცალი 9 მმ. კალიბრიანი „PARABELLUM/LUGER-ის“ 1908 წლის ნიმუშის ვაზნა, რომლებსაც იგი ასევე მართლსაწინააღმდეგოდ ინახავდა და ატარებდა.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა გ. გ-მ, რომელმაც მოითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენის შეცვლა სასჯელის ნაწილში, კერძოდ: მსჯავრდებულის ჯანმრთელობის მდგომარეობისა და იმის გათვალისწინებით, რომ განაჩენის გამოტანისას არ იყო ნასამართლევი, სასამართლომ არ მიუსაჯა სასჯელის მინიმუმი. გარდა ამისა, 2017 წლის 14 დეკემბრიდან 2018 წლის 18 მაისამდე პერიოდი – 5 თვე და 3 დღე, რომლის განმავლობაშიც მსჯავრდებული იმყოფებოდა სამკურნალო დაწესებულებაში, არ ჩაითვალა სასჯელის მოხდის ვადაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივნისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატიონი – მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი გ. გ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს სასჯელის შემსუბურებასა და მსჯავრდებულისათვის 4 წლით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრას; ამასთან, იმ ვადის სასჯელის ვადაში ჩათვლას, რომლის განმავლობაშიც მსჯავრდებული ვ. ა. მოთავსებული იყო სამკურნალო დაწესებულებაში, კერძოდ: 2017 წლის 14 დეკემბრიდან – 2018 წლის 18 მაისამდე პერიოდის – 5 თვისა და 3 დღის ჩათვლას სასჯელის ვადაში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. გ-ს საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ დაცვის მხარე სადაცოდა არ ხდის მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ბრალეულობას საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილებით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენაში და განაჩენს ასაჩივრებს მხოლოდ სასჯელის ნაწილში, რის გამოც საკასაციო პალატა არ მსჯელობს მსჯავრდებულის ბრალეულობის საკითხზე.

3. ნარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია შემდეგი: თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და ვ. ა-ს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმება, კერძოდ: ვ. ა., – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტითა (ძელი რედაქცია) და სსკ-ის 236-ე მუხლის 1-ლი, მე-2 ნაწილებით და საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად შეეფარდა 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 4 წელი ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. ვ. ა-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო 2017 წლის 16 აგვისტოდან.

4. პენიტენციურ დაწესებულებაში სასჯელის მოხდისას – 2017 წლის 29 სექტემბერს ჩადენილი დანაშაულისათვის 2017 წლის 9 ნოემბერს ვ. ა-ს ნარედგინა ბრალდება, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 378-ე მუხლის მე-5 ნაწილით და იმავე დად-

გენილებით მას დაუზუსტდა საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილებით წარდგენილი ბრალდება. მითითებული ბრალდების საქმეზე 2017 წლის 4 დეკემბერს ჩატარებული სასა-მართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დასკვნით დადგენილია, რომ ვ. ა. პენიტენციურ დაწესებულებაში ჩადენილი დანაშაულის დროს – 2017 წლის 29 სექტემბერს იყო შეურაცხადი. აღნიშნულის საფუძველზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 14 დე-კემბრის განჩინებით დაკმაყოფილდა პროკურორის შუამდგომლობა და საქართველოს სსკ-ის 105-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვე-პუნქტის შესაბამისად, ვ. ა-ს მიმართ ნაწილობრივ შეწყდა სისხლის-სამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 378-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენისათვის. ვ. ა-ს და-ენიშნა იძულებითი ფსიქიატრიული მკურნალობა – 1 წლითა და 6 თვით და მკურნალობის ჩასატარებლად მოთავსდა სტაციონარში – შპს „აკად. ბ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუტირი).

5. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინ-ტერესების დამცველი, ადვოკატი გ. გ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით ნაწილობრივ მოხდილი საჯელის გარდა, ვ. ა-ს სასჯელის ვადაში ჩატარებულის თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 14 დეკემბრის განჩინების საფუძველზე მის მიერ 2017 წლის 14 დეკემბრიდან თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სა-გამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენის გამოტანამდე, იძულებითი მკურნალობის სახით ფსიქიატრიულ სტაციონარში – შპს „აკად. ბ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუტირი) მოთავსების პერიოდი.

6. საკასაციო პალატა სააპელაციო პალატის მსჯელობასთან და-კავშირებით, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 18 მაისის განაჩენის გა-მოტანამდე ვ. ა-ს მიერ შპს „აკად. ბ. ნანეიშვილის სახელობის ფსი-ქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუტირი) ყოფ-ნის პერიოდი – 5 თვე და 3 დღე მოიცავს ფსიქიატრიული დახმარე-ბის მიზნით, ფსიქიატრიულ მკურნალობას, რის გამოც იგი ვერ ჩა-ითვლება სასჯელის მოხდის ვადაში, მიუთითებს შემდეგს: მართა-ლია, სააპელაციო პალატა სწორად აღნიშნავს, რომ ვ. ა-ს შპს „აკად. ბ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუტირი) მოთავსების პერიოდი არ ითვლება სას-

ჯელის ვადაში, მაგრამ მხედველობაშია მისაღები ის გარემოება, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი არ აწესრიგებს სასამართლოს განჩინების საფუძველზე პირის იძულებითი ფსიქი-ატრიული მკურნალობის მიზნით მოთავსების პერიოდის ჩათვლის საკითხს სასჯელის მოხდის ვადაში – განაჩენის გამოტანამდე. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ასევე ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზეც, რომ როგორც წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან ირკვევა, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით ვ. ა-ს მიმართ შეფარდებული სასჯელის აღსრულება არ შეჩერებულა, ხოლო ბოლო – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივლისის განაჩენით დგინდება, რომ მას სასჯელის მოხდა განსაზღვრული აქვს და ამჟამადაც აგრძელებს მის მოხდას ფსიქიატრიულ დაწესებულებაში. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მითითებული საკითხი, მსჯავრდებულ ვ. ა-ს საუკეთესო ინტერესებიდან გამომდინარე, უნდა გადაწყდეს მის სასარგებლოდ და ზემოხსენებული ვადა ვ. ა-ს უნდა ჩაეთვალოს სასჯელის მოხდის საერთო ვადაში.

7. რაც შეეხება მსჯავრდებულ ვ. ა-სათვის შეფარდებულ სასჯელს, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივაციას, როდესაც მან სასჯელის დანიშვნისას მხედველობაში მიიღო ყველა ის გარემოება, რაც კანონით არის გათვალისწინებული და ვ. ა-ს შეუფარდა ადეკვატური, სამართლიანი და პროპორციული სასჯელის სახე და ზომა, რომელიც სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების განხორცილებას – ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას, დამნაშავის რესოციალიზაციასა და სამართლიანობის აღდგენას, რის შესაბამისადაც, განაჩენი სასჯელის ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ვ. ა-ს ინტერესების დამცველის, ადგომატ გ. გ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლი-

ლება:

3. ვ. ა. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4. ვ. ა. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მეტ-რმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და დანაშაულთა ერთობლიობით ვ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას თბილის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – რეალურად მოსახდელი თავისუფლების აღკვეთა 8 (რვა) თვე, 2 (ორი) დღე და 4 (ოთხი) წელი პირობითი მსჯავრი, იმავე გამოსაცდელი ვადით და განაჩენთა ერთობლიობით, საბოლოოდ ვ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

7. მსჯავრდებულ ვ. ა-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის გამოტანის დღიდან – 2018 წლის 18 მაისიდან და სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს წინა განაჩენით ნაწილობრივ მოხდილი სასჯელი თავისუფლების აღკვეთა – 9 (ცხრა) თვე და 2 (ორი) დღე (2017 წლის 16 აგვისტოდან – 2018 წლის 18 მაისამდე პერიოდი).

8. საქართველოს სსსკ-ის 191-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულმა ვ. ა-მ სასჯელი მოიხადოს შესაბამის სამედიცინო (სამკურნალო) დანესებულებაში – შპს „აკად. პ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკურ ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუთირი) გამოჯანმრთელებამდე, რის შემდეგაც სასჯელის მოხდა გააგრძელოს საერთო წესით;

9. მხედველობაში იქნეს მიღებული ის გარემოება, რომ ვ. ა. უკვე მოთავსებულია შპს „აკად. პ. ნანეიშვილის სახელობის ფსიქიკური ჯანმრთელობის ეროვნულ ცენტრში“ (ხონი-ქუთირი);

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივლისის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

11. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. ამინისტია, შეცვალება, ნასამართლობა

ამინისტია

განრიცხვა საქართველოს სახელით

№2¹-19

28 იანვარი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ქათამაძე,
ნ. ბაქაევი

განიხილა მსჯავრდებულ ე. ზ-ისა და მისი ინტერესების დამ-
ცველების, ადვოკატების – ს. კ-ისა და ს. მ-ს საკასაციო საჩივარი
თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 22 თებერვლის გან-
ჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2012 წლის 10 აპრილის განაჩენით ე. ზ. ნასამარ-
თლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-
ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწი-
ლის „ბ“ ქვეპუნქტებით (2006 წლის 31 მაისამდე მოქმედი რედაქ-
ცია) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 9 წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 22 თებერვლის განჩინებით მსჯავრდებულ ე. ზ-ის მიმართ გავრცელდა „ამნისტი-
ის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი, კერ-
ძოდ: ამ კანონის მე-7 მუხლის თანახმად, მსჯავრდებულ ე. ზ-ს გა-
უნახევრდა საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (2006 წლის 31 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) დანიშნული სასჯელი და განე-
საზღვრა 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 22 თებერვლის განჩინების თაობაზე მსჯავრდებულმა ე. ზ-მ და მისმა ინტერესე-
ბის დამცველებმა, ადვოკატებმა – ს. კ-მ და ს. მ-მ საკასაციო სა-
ჩივრით მომართეს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას და ითხოვეს საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხ-
ლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-

ქტებით (2006 წლის 31 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) დანიშნული სასჯელისგან სრულად გათავისუფლება, ვინაიდან ხსენებული დანაშაული განეკუთვნება მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას, ხოლო „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-6 მუხლის თანახმად სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან უნდა გათავისუფლდეს ადრე განზრახი დანაშაულისათვის ნასამართლობის არმქონე პირი, რომელმაც ჩაიდინა მძიმე დანაშაულის მცდელობა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩინა, რომ საჩივარი არ უნდა დაკამყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს განჩინება, რომლის თანახმადაც, ე. ზ-ს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-7 მუხლის შესაბამისად, გაუნახევრდა საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი, კანონიერია, ვინაიდან ე. ზ-ს მსჯავრი დაედო სისხლის სამართლის კოდექსის იმ რედაქციით, როდესაც აღნიშნული მუხლი სანქციის სახით ითვალისწინებდა თავისუფლების აღკვეთას 3-დან 12 წლამდე. შესაბამისად, სსკ-ის მე-12 მუხლის თანახმად, იგი მიეკუთვნებოდა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულის კატეგორიას და მასზე ვერ გავრცელდება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-6 მუხლის მოქმედება.

3. რაც შეეხება საკასაციო საჩივარში მითითებულ გარემოებას, რომ ე. ზ-ისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის რედაქციით მიეკუთვნება მძიმე დანაშაულის კატეგორიას და, შესაბამისად, იგი უნდა გათავისუფლდეს აღნიშნული მუხლით განსაზღვრული სასჯელისგან, პალატა მიუთითებს, რომ დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენისას სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტები ითვლებოდა განსაკუთრებით მძიმე კატეგორიის დანაშაულად და ვიდრე ზემოაღნიშნული მუხლი შესაბამისობაში არ მოვა მოქმედ კანონმდებლობასთან, პალატა კანონისმიერად მოკლებულია შესაძლებლობას, დაკმაყოფილოს მსჯავრდებულისა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატების მოთხოვნა.

4. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატას მიაჩინა, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 22 თებერვლის განჩინება უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ე. ზ-ისა და მისი ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – ს. კ-ისა და ს. მ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 22 თებერვლის განჩინება დარჩეს უცვლელად;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ამნისტია

განჩინება საქართველოს სახელით

№36¹-19

12 სექტემბერი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა მსჯავრდებულ მ. გ-ის საკასაციო საჩივარი საჩერის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 13 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2001 წლის 12 ოქტომბრის განაჩინით მ. გ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 389-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით, 109-ე მუხლის „ი“, „ვ“, „ლ“ ქვეპუნქტებით – უვადო თავისუფლების აღკვეთა. ერთობლიობის წესით, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და მ. გ-ს საბოლოოდ სასჯელის ზომად შეეფარდა უვა-

დო თავისუფლების აღკვეთა საპყრობილის პირობებში (ცნობისათვის მ. გ-ი წინასწარ პატიმრობაში იმყოფება 2000 წლის 24 იანვრიდან).

2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2002 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით მ. გ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 378-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილით – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ამავე მუხლის მე-4 ნაწილით – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 118-ე მუხლის მე-2 ნაწილით – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 109-ე მუხლის „ვ“, „თ“, „ო“ ქვეპუნქტებით – 20 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, დანიშნულ სასჯელთა ერთობლიობითა და მათი ნაწილობრივი შეკრებით მ. გ-ს მიესაჯა 25 წლით თავისუფლების აღკვეთა; სსკ-ის მე-60 მუხლის შესაბამისად, იმის გათვალისწინებით, რომ 2001 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით მას დანიშნული აქვს უვადო თავისუფლების აღკვეთა, განაჩენთა ერთობლიობით მ. გ-ს დაენიშნა სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა. მსჯავრდებული მ. გ-ი პატიმრობაში იმყოფება 2000 წლის 24 იანვრიდან.

3. საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 18 დეკემბრის დადგენილებით მსჯავრდებული მ. გ-ი გათავისუფლდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2001 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით დადგენილი საქართველოს სსკ-ის 389-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნული სასჯელისაგან, მაგრამ საბოლოოდ მსჯავრდებულ მ. გ-ს მოსახლეობად დარჩა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2002 წლის 17 დეკემბრის განაჩენთა ერთობლიობით დანიშნული იგივე სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა.

4. საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 15 თებერვლის განჩინებით მსჯავრდებულ მ. გ-ს მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი, კერძოდ:

მსჯავრდებულ მ. გ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2001 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის „ი“, „ვ“, „ლ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული უვადო თავისუფლების აღკვეთა და სასჯელის ზომად განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა.

მსჯავრდებულ მ. გ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასა-

მართლო კოლეგიის 2002 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 378-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნული სასჯელი, რაც პროპორციული წილის გათვალისწინებით, შეადგენს 6 თვესა და 24 დღეს და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 თვისა და 3 დღის ვადით.

ასევე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა ამავე განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 378-ე მუხლის მესამე ნაწილით დანიშნული სასჯელი, რაც პროპორციული წილის გათვალისწინებით, შეადგენს 3 წელს, 4 თვესა და 27 დღეს და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლის, 6 თვისა და 20 დღის ვადით.

ასევე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა ამავე განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 378-ე მუხლის მეორე ნაწილით დანიშნული სასჯელი, რაც პროპორციული წილის გათვალისწინებით შეადგენს 6 წელს, 9 თვესა და 25 დღეს და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლის, 1 თვისა და 11 დღის ვადით.

ასევე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა ამავე განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მეორე ნაწილით დანიშნული სასჯელი, რაც პროპორციული წილის გათვალისწინებით, შეადგენს 2 წელს, 10 თვესა და 3 დღეს და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლის, 1 თვისა და 17 დღის ვადით.

ასევე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა ამავე განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის „ვ“, „თ“, „ო“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი, რაც პროპორციული წილის გათვალისწინებით, შეადგენს 11 წელს, 4 თვესა და 11 დღეს და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლის, 6 თვისა და 8 დღის ვადით.

პროპორციული წილის გათვალისწინებით დარჩენილი სასჯელების შეკრების შედეგად, 2002 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით მ. გ-ს საბოლოოდ სასჯელის ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 18 წლის, 8 თვისა და 29 დღის ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-17 მუხლის შესაბამისად, ზემოაღნიშნული ამნისტიის გამოყენების შედეგად, 2001 წლის 12 ოქტომბრისა და 2002 წლის 17 დეკემბრის განაჩენთა ერთობლიობით მ. გ-ს საბოლოოდ სასჯელის ზომად განესაზღვრა უვალო თავისუფლების აღკვეთა. გათვალისწინებულ იქნა ის გარემოება, რომ მსჯავრდებული მ. გ-ი პატიმრობაში იმყოფება 2000 წლის 24 იანვრიდან.

5. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 24 აპრილის განჩინებით საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 15 თებერვლის განჩინებაში შევიდა ცვლილება, კერძოდ:

„ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის

კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, მსჯავრდებულ მ. გ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2001 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით, რაც შეადგენს 9 წელს.

საბოლოოდ დანიშნული სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა – დარჩა უცვლელად.

6. საქართველოს პრეზიდენტმა 2017 წლის 12 ოქტომბრის განკარგულებით შეინყალა მსჯავრდებული მ. გ-ი და მას განესაზღვრა სასჯელის შემდგომი მოხდისგან გათავისუფლების კონკრეტული თარიღი – 2026 წლის 16 ოქტომბერი.

7. 2019 წლის 29 ივნისს მ. გ-მა შეუძლია მიმართ მიმართა საჩხერის რაიონულ სასამართლოს მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენების თაობაზე, კერძოდ, მსჯავრდებულის მითითებით, მას ერთი მეოთხედით უნდა შეუმცირდეს სასჯელის ის კონკრეტული ვადა, რომელიც განესაზღვრა საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულების საფუძველზე.

8. საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 13 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდებულ მ. გ-ის მიმართ არ იქნა გამოყენებული „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

9. საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 13 აგვისტოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩინორა მსჯავრდებულმა მ. გ-მა და ითხოვა მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენება საქართველოს პრეზიდენტის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განკარგულების გათვალისწინებით, რომლითაც მას ფაქტობრივად განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა; კასატორი ასევე ითხოვს მისი საქმის დიდი პალატისთვის გადაცემას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩინა, რომ საჩივარი არ უნდა დაკამაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოცემულ შემთხვევაში კასატორის მოთხოვნის ძირითადი არგუმენტია ის, რომ საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულების საფუძველზე მას უვადო თავისუფლების აღკვეთის ნაცვლად, ფაქტობრივად, განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა. ამდენად, იმის გათვალისწინებით, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე მას ერთი მე-

ოთხედით შეუმცირდა სასჯელი, რაც რეალურად ვერ აისახა უფა-
დო თავისუფლების აღკვეთაზე, იგი უნდა აისახოს დღეის მდგომა-
რეობით მისთვის განსაზღვრულ ვადიან სასჯელზე, რასთან და-
კავშირებითაც საკასაციო პალატა მიუთითებს:

3. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 78-ე მუხლის
1-ლი ნაწილის თანახმად, შეწყალებას ახორციელებს საქართველოს
პრეზიდენტი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად კი, შეწყალე-
ბის აქტით მსჯავრდებული შეიძლება გათავისუფლდეს სასჯელის
შემდგომი მოხდისაგან, ანდა მისთვის დანიშნული სასჯელი შეიძ-
ლება შემცირდეს ან შეიცვალოს უფრო მსუბუქი სასჯელით.

4. მოცემულ შემთხვევაში საქართველოს პრეზიდენტის განკარ-
გულებიდან ირკვევა, რომ მსჯავრდებულისთვის განაჩენით გან-
საზღვრული სასჯელი – უფადო თავისუფლების აღკვეთა – არ შეც-
ვლილა. პრეზიდენტმა შეწყალების აქტით გამოხატა ნება, რომ მ.
გ-ი კონკრეტულ დღეს გათავისუფლდეს სასჯელის მოხდისაგან. ამ-
დენად, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის
28 დეკემბრის კანონის თანახმად, ამნისტიის ვრცელდება პირის-
თვის დანიშნულ სასჯელზე, პალატა კანონისმიერად მოკლებულია
შესაძლებლობას, დააკმაყოფილოს კასატორის მოთხოვნა.

5. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს ასევე კასატორის მოთ-
ხოვნას საქმის დიდი პალატისთვის გადაცემის შესახებ, ვინაიდან
განსაზილველი საკითხი არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ
პროცედურას. ამასთანავე, ამ საკითხზე არსებობს საქართველოს
უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა (იხ. №10აგ-14; №67აგ-16, №41-
18, №51-18, №251-18, №41-19), რომლის შეცვლის საფუძველი არ
არსებობს.

6. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მი-
აჩნია, რომ გასაჩივრებული განჩინება კანონიერია და უნდა დარ-
ჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ სა-
ქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ მ. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილ-
დეს.
2. საჩხერის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 13 აგვისტოს
განჩინება დარჩეს უცვლელად.
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ამინისტრი

განების საქართველოს სახელი

№39¹-19

12 სექტემბერი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ა. მ. ო-ი გ-ის ინტერესების დამცვე-
ლის, ადვოკატ ფ. კ-ის საკასაციო საჩივარი რუსთავის საქალაქო
სასამართლოს 2019 წლის 15 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 13 აგვისტოს
განაჩენით ა. მ. ო-ი გ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“
ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის
(2002 წლის რედაქცია) და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად
განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

2. აღნიშნულ განაჩენში რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2013
წლის 11 მაისის განჩინებით შევიდა ცვლილება: „ამნისტიის შესა-
ხებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველ-
ზე მსჯავრდებულ ა. გ-ს დანიშნული სასჯელი შეუმცირდა ერთი
მეოთხედით და საბოლოოდ განესაზღვრა 5 წლითა და 3 თვით თა-
ვისუფლების აღკვეთა. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

3. 2019 წლის 13 აგვისტოს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს
მიმართა ადვოკატმა ფ. კ-მა ძებნილი მსჯავრდებულის – ა. მ. ო-ი
გ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დე-
კემბრის №202-ს კანონის გამოყენების თაობაზე, სასჯელის შემ-
დგომი მოხდისაგან გათვალისუფლების მიზნით, იმის გათვალისწი-
ნებით, რომ დაზარალებულებმა – ტ. მ-მა, გ. ბ-მ და ა. ბ-ის უფლება-
მონაცვლე ზ. ბ-მა განაცხადეს, რომ ა. მ. ო-ი გ-ის მიმართ არანაირი
პრეტენზია არ გააჩნიათ, რაზეც შედგა სანოტარო აქტები.

4. რუსთავის საქალაქო სასამართლომ 2019 წლის 15 აგვისტოს
განჩინებით მსჯავრდებულ ა. მ. ო-ი გ-ის მიმართ არ გამოიყენა „ამ-
ნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

5. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 15 აგვისტოს

განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ა. გ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ფ. კ-მა, რომელმაც ითხოვა მსჯავრდებულ ა. მ. ო-ი გ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის ხელახლა გამოყენება და ამავე კანონის მე-11 მუხლის საფუძველზე მსჯავრდებულის სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება, დაზარალებულებისა და დაზარალებულის უფლებამონაცვლის პოზიციის გათვალისწინებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლისანობა და მიაჩინა, რომ საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის თანახმად, სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ ყველა დაზარალებული ან მისი უფლებამონაცვლე ამ კანონის გამოყენებისას გამოძიების ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ ამ პირზე გავრცელდეს ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტია.

3. ამდენად, დაზარალებულებისა და დაზარალებულის უფლებამონაცვლის თანხმობა, როგორც საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის დაკისრებული სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან გათავისუფლების საფუძველი, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის შესაბამისად, მხედველობაში მიიღება ამ კანონის, ანუ „ამნისტიის შესახებ“ კანონის გამოყენების მომენტისთვის არსებობის შემთხვევაში. კანონის გამოყენების შემდეგ მოპოვებული დაზარალებულის თანხმობა არ წარმოადგენს „ამნისტიის შესახებ“ კანონის ხელმეორედ გავრცელების საფუძველს (იხ. სუსგ №194აგ-16).

4. გარდა ამისა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 23-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ბრალდებულზე/მსჯავრდებულზე ამნისტიის გავრცელების თაობაზე გადაწყვეტილებას საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე იღებს შესაბამისი სასამართლო. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის მიხედვით კი, მსჯავრდებულზე ამნისტიის გავრცელების თაობაზე გადაწყვეტილებას დასრულებული სამართლნარმოების საქმეზე იღებს თავდაპირველი გადაწყვეტილების გამომტანი რაიონული (საქალაქო) სასამართლო, რომელსაც პატიმრობაში ან პრობაციის რეზიმში მყოფი მსჯავრდებულის

პირად საქმეს ამავე კანონის ამოქმედებიდან 2 კვირის ვადაში მი-აწვდის შესაბამისი სასჯელადსრულების დაწესებულება, პრობა-ციის ბიურო ან სამხედრო ნაწილის ხელმძღვანელობა, ხოლო ქებ-ნილ მსჯავრდებულზე ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის გაფრცელების შესახებ იმავე ვადაში მიმართავს საქართველოს პროკურატურა.

5. მოცემულ შემთხვევაში ა. მ. ო-ი გ-ის მიმართ ამნისტია გაავ-რცელა საქმის თავდაპირველი გადაწყვეტილების გამომტანმა სა-სამართლომ, რომლის გადაწყვეტილების გასაჩივრების უფლებაც მსჯავრდებულს ჰქონდა საერთო წესით, კერძოდ კი, საქართვე-ლოს სსს-ის 292-ე-293-ე მუხლებით დადგენილი წესით, განაჩე-ნის გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოში რუსთავის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით, რი-თიც მან არ ისარგებლა. იმ შემთხვევაში, თუ ქებნილ მსჯავრდე-ბულს დააპატიმრებენ ან თავად გამოცხადდება სათანადო ორგა-ნოებში, სასამართლოს უფლება ექნება, იმსჯელოს „ამნისტიის შე-სახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყე-ნებაზე.

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პა-ლატას მიაჩინია, რომ გასაჩივრებული განჩინება კანონიერია და უნ-და დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ სა-ქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. მ. ო-ი გ-ის ინტერესების დამცველის, ად-ვოკატ ფ. კ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 15 აგვისტოს განჩინება დარჩეს უცვლელად.
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

კორპო ნაწილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ

განზრას გავლელობის მცდელობა

განაჩენი
საქართველოს სახელით

№650აპ-18

25 აპრილი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ქათამაძე,
ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ქვემო ქართლის საოლქო
პროკურატურის უფროსი პროკურორის – გ. ღონიძისა და მსჯავ-
რდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – თ. გ-ის,
დ. გ-ისა და ნ. ს-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის
20 სექტემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 25 აპრილის განაჩენით ა. თ-ი, – დაბა-
დებული 1982 წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სისხლის სამართლის კოდექსის 108-ე მუხლით გათვალისწინებუ-
ლი დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად გა-
ნესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით.

ამავე განაჩენით ა. მ-ი, – დაბადებული 1955 წელს, – ცნობილ
იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
19, 108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის
და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღ-
კვეთა 8 წლით.

2. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ ა. მ-მა ჩაიდინა განზრას
მკვლელობის მცდელობა, ხოლო ა. თ-მა – განზრას მკვლელობა.

აღნიშნული დანაშაულები გამოიხატა შემდეგში:
2016 წლის 30 ივლისს, დაახლოებით 17:00 საათზე, წ-ს რაიონის
სოფელ ნ-ში, ოჯახებს შორის არსებული კონფლიქტის ნიადაგზე,

ა. მ-მა, შურისძიების მოტივითა და სიცოცხლის მოსპობის განზრახვით, რეგისტრირებული „მაკაროვის“ სისტემის პისტოლეტიდან გასროლით ჯანმრთელობის დაზიანებები მიაყენა ს. თ-ს. კერძოდ, ა. მ-მა არაერთხელ გაისროლა იარაღიდან მსხვერპლის სხეულის სასიცოცხლო ორგანოების (მათ შორის გულ-მკერდის) მიმართულებით, მაგრამ განზრახვის შესრულება და ს. თ-ის სიცოცხლის მოსპობა ვერ შეძლო, რადგან ს. თ-მა მოახერხა შემთხვევის ადგილიდან გაქცევა. დაზარალებული დროული სამედიცინო დახმარების შეფეგად სიკვდილს გადაურჩა.

2016 წლის 30 ივნისს, დახსხლოებით 17:00 საათზე, წ-ს რაიონის სოფელ ნ-ში, ოჯახებს შორის არსებული კონფლიქტის ნიადაგზე, შურისძიების მოტივით, ა. თ-მა, სიცოცხლის განზრას მოსპობის მიზნით, არაერგისტრირებული სანადირო თოფიდან გასროლით თავის არეში დაზიანებები მიაყენა ა. მ-ს, რომელიც სიცოცხლისათვის შეუთავსებული ცეცხლნასროლი ჭრილობების შედეგად გარდაიცვალა, ხოლო თავად ა. თ-ი შემთხვევის ადგილიდან მიიმაღა.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენით გასაჩივრებული განაჩენი ა. თ-ისა და ა. მ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – ქვემო ქართლის საოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორი გ. ღონიძაძე ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულებისთვის უფრო კაცრი სასჯელის განსაზღვრას.

5. კასატორები – მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატები – თ. გ-ი, დ. გ-ი და ნ. ს-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვენ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენის გაუქმებასა და ა. მ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას, შემდეგ გარემოებათა გამო: გამამტყუნებელი განაჩენი ა. მ-ის მიმართ არ შეესაბამება სისხლის სამართლის მატერიალურ და საპროცესო კანონმდებლობას, საქართველოს კონსტიტუციისა და საერთაშორისო სამართლის ნორმებს; ბრალდების მხარეს ერთამანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლებითაც დადასტურდებოდა ა. მ-ის მიერ განზრას მკვლელობის მცდელობის ჩადენა, არ წარმოუდგენია; ა. მ-ი იმყოფებოდა აუცილებელი მოგერიების მდგომარეობაში და მტკიცებულებებით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს არასწორი სამართლებრივი შეფასება მიეცა; უკანონოა ა. მ-ის მიმართ შეფარდებული სასჯელიც.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონდა საჩივართა საფუძვლანობა და მიაჩნია, რომ პროკურორ გ. ღონილაძის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო დაცვის მხარის საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენი ა. მ-ის მიმართ უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა გულდასმით გაეცნო ა. თ-ისა და ა. მ-ის მსჯავრდების საქმეში არსებულ ყველა მასალას, ობიექტურად და მიუკერძოებლად შეაფასა საქმის არსებითი განხილვისას გამოკვლეული ყველა მტკიცებულება მომხდარი დანაშაულის რეალურ ფაქტობრივ გარემოებებთან მათი შესაბამისობის, დამაჯერებლობისა და კანონიერების თვალსაზრისით, რის შემდეგაც სწორედ ამ კრიტიკულების გათვალისწინებით შეამონდა ბრალდებისა და დაცვის მხარეების მიერ გასაჩივრებული განაჩენის საფუძვლიანობა და კანონიერება. განაჩენი საფუძვლიანია, თუ მასში წარმოდგენილი სამართლებრივი დასკვნები გამომდინარეობს საქმეში არსებული სარწმუნო და საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის შესაბამისად დადასტურებული ფაქტობრივი გარემოებებიდან. რაც შეეხება სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის კანონიერებას, მისი საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი არ იქნება, თუკი არ ვლინდება საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-300 მუხლის პირველ ნაწილში მითითებული რომელიმე დარღვევა, რომლებითაც პატიორებენ კასატორები თავიანთ საჩივრებში და რომლებზეც ამყარებენ ამ საჩივრებში წარმოდგენილ მოთხოვნებს.

3. აღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიზანშეწონილად მიაჩნია თანმიმდევრულად განიხილოს სააპელაციო სასამართლოს მიერ ჩამოყალიბებული პოზიციები საკასაციო საჩივრებში მხარეების მიერ სადავოდ გამხდარი ძირითადი საკითხების თაობაზე. აღსანიშნავია ის გარემოება, რომ სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში სრულად და ამომწურავად განიხილავს საქმეში არსებულ მოწმეთა ჩვენებებს, რომელთა მიუკერძოებელი შეფასებით უზრუნველყოფს ობიექტური დამკვირვებლისთვის იმის შესაძლებლობას, რომ ცხადი და უტყუარი წარმოდგენა შეექმნას მხარეების მიერ გამოხატული პოზიციებისა და პრეტენზიების საფუძვლიანობაზე. ამ მიმართებით საგულისხმოა ქვემოთ წარმოდგენილი მოწმეების ჩვენებები, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ამ ჩვენებებისა და სხვა წერილობითი მტკიცებულებების თაობაზე განვითარებული მსჯელობები და მათი სამართლებრივი შე-

ფასებები, რა დროსაც სასამართლო ამჟღავნებს სამართლიანი სა-სამართლოს უფლების, აგრეთვე, მხარეთა თანასწორობისა და შე-ჯიბრებითობის პრინციპებისადმი განუხრელ მხარდაჭერასა და პა-ტივისცემას.

4. პირველ რიგში, საკასაციო პალატა ყურადღებას მიაქცევს მოწმე ჰ. მ-ის ჩეგნებაზე, რომელმაც სასამართლო სხდომაზე გან-მარტა: 2016 წლის 30 ივლისს ამერიკელ სტუმრებთან ერთად თამა-შობდა ფეხბურთს, რა დროსაც მოესმა ყვირილი და გაემართა სოფ-ლის ცენტრისკენ. შემთხვევის ადგილას, ა. თ-ის მაღაზიასთან ახ-ლოს, ხალხი შეკრებილიყო. ა. და ა. მ-ებისგან გაიგო, რომ ს. თ-ს სურდა მ. მ-ის მოკვლა, მაგრამ ვერ შეძლო. პოლიციის თანამშრომ-ლები ს. თ-ის სახლში წავიდნენ, თუმცა ის არ დაუკავებიათ, რის გამოც ა. მ-ი ეკამათა პოლიციის უფროსს – ე. ხ-ს. აღნიშნულის შემ-დეგ პოლიციის თანამშრომლებმა დატოვეს შემთხვევის ადგილი. დაახლოებით 5-6 წუთში მათ 80-90 მეტრიდან დაინახეს ა. თ-ი, რო-მელიც მათ უახლოვდებოდა. დაახლოებით 15-20 მეტრში დაინახა, რომ მანქანაში ისხდნენ ს. და ა. თ-ები. ა. თ-ს ხელში ეჭირა შავი იარალი – „ვინჩესტრი“. იგივე შავი „ვინჩესტრი“ იდო ს. თ-ის გვერ-დითაც. მათთან მიახლოებისას მანქანამ დაამუშარუქა, საიდანაც ა. თ-ი გადმოხტა. იქვე მყოფი ჟ. ნ-ი გაიქცა მაღაზიის მხარეს, ხოლო თვითონ – მეორე მხარეს. გაისმა ორი გასროლის ხმა და ა. მ-ი დაე-ცა ზურგით. მოწმის განმარტებით, ა. თ-მა მესამედაც გადატენა იარალი, მაგრამ ვერ გაისროლა და გაიქცა. გასროლის შემდეგ მიირ-ბინა ა. მ-თან, მუხლებზე დაეცა – დაიჩირქა, შეეცადა დაჭრილის დახმარებას, რომელსაც თავიდან სისხლი სდიოდა. ამ დროს მამა – ა. მ-ი ცახცახებდა და ფერდაკარგული იდგა. ამასობაში ს. თ-მა მო-უმატა მანქანის სიჩქარეს, უნდოდა მანქანით გადაევლო მისთვის და ა. მ-ისთვის, 2-3 მეტრით მიუახლოვდა მანქანა მათ, რის გამოც ძალიან შეეშინდა. მოწმემ იფიქრა, რომ მანქანა, რომელსაც ს. თ-ი სწრაფად მართავდა, მათ ეჯახებოდა და მამას – ა. მ-ს დაუძახა „მამა, მიშველეო“, რის შემდეგაც ა. მ-მა ისროლა მანქანის მიმარ-თულებით. გასროლის შემდეგ ს. თ-მა მარცხნივ არსებულ გზაზე გაუხვია და დატოვა შემთხვევის ადგილი. მოწმემ ასევე აღნიშნა, რომ მამას საშველად რომ დაუძახა, ჩაცუცქული იყო, ა.ს ხელებით ეხუტებოდა, მაგრამ თავი არ დაუხრია და მანქანისკენ იხედებო-და. ა. მ-მა მანქანას, სადაც ს. თ-ი იჯდა, პირდაპირი მიმართულე-ბით ესროლა.

5. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მი-ერ აღნიშნული ჩვენების მიმართ გამოხატულ პოზიციას, რომლის მიხედვითაც სასამართლოს მიაჩინა, რომ მოწმის ნაამბობი არ შეე-საბამება რეალურ ვითარებას. საქმე ისაა, რომ მოცემულ შემთხვევ-

ვაში სასამართლოს გააჩნდა შესაძლებლობა, მოწმის ჩვენების სარწმუნობა შეემოწმებინა სხვა მოწმეთა ჩვენებებზე უფრო სანდო და საიმედო ობიექტური მტკიცებულებების მეშვეობით, რომლებიც საქმეშია წარმოდგენილი. ასეთი შემოწმებით ირკვევა, რომ მოწმე ჰ. მ-ის ჩვენებაში მითითებული გარემოებები (მათ შორის: ა. მ-მა „ფორდის“ მარკის ავტომანქანას იარაღი პირდაპირი მიმართულებით ესროლა) არსებითაც ენინააღმდეგება სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეულ მტკიცებულებებს, კერძოდ: სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის 2016 წლის 10 ოქტომბრის №005869816 დასკვნის თანახმად, ს. თ-ს დაუდგინდა: მარჯვენა მხრის ღია ცეცხლნასროლი მოტეხილობა ცდომით, მარჯვენა წინამხრის გამჭოლი ცეცხლნასროლი ჭრილობა, გულმკერდის მარჯვენა ნახევრის ცეცხლნასროლი ჭრილობა მე-7 ნეკნის ფრაგმენტული მოტეხილობით; უცხო სხეული მარცხნივ, მეთერთმეტე-მეტორმეტე ნეკნებს შორის, რბილ ქსოვილებში. ავტომანქანა „ფორდის“ ბალისტიკური გამოკვლევით, რომელსაც შემთხვევის დროს ს. თ-ი მართავდა, დადგენილია, რომ ამ ავტომანქანას დაზიანებები მიყენებული აქვს წინა-მარჯვენა მხარეს ირიბი მიმართულებით. ორივე დაზიანება, მორფოლოგის გათვალისწინებით, განვითარებულია გარედან შიგნით მოქმედ კვალდამტოვი ობიექტების მოქმედებით. დაზიანებები განვითარებულია გარკვეული კუთხით ორი გასროლით. ექსპერტ ა. ა-ის განმარტებით, ავტომანქანა „ფორდზე“ დაზიანებათა ამ სახით განვითარება (მორფოლოგიური მონაცემებით) დამახასიათებელია პისტოლეტიდან, სავარაუდოდ, არაახლო მანძილიდან სროლის დროს. ამ ობიექტური მტკიცებულებებიდან გამომდინარე, სრულიად ცხადი და უდავოა, რომ დაზიარალებულის სხეულისა და ავტომანქანისთვის დაზიანებების მიყენება საექსპერტო დასკვნებით დადგენილი მიმართულებითა და კუთხით სრულიად შეუძლებელი იქნებოდა იმ შემთხვევაში, თუკი მსჯავრდებული ა. მ-ი ცეცხლსასროლი იარაღიდან ისროდა მოძრავი ავტომანქანის წინა მხრიდან, თანაც პირდაპირი მიმართულებით, როგორც უთითებს მოწმე ჰ. მ-ი თავის ჩვენებაში.

6. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამასხილებს აგრეთვე მოწმე ჟ. ნ-ის ჩვენებაზეც, რომელსაც დაცვის მხარე იშველიებს თავისი პოზიციის დასადასტურებლად. მოწმის ჩვენებით, 2016 წლის 30 ივლისს იმყოფებოდა ფეხბურთის სტადიონთან სოფელ ნ-ში, სადაც ა. მ-ის შვილმა სთხოვა ძმასთან – მ. მ-თან დაკავშირებული ინფორმაციის გაგება. იგი გაემართა სოფლის ცენტრისკენ, სადაც ხალხი შეკრებილიყო, მათ შორის იყვნენ ა. მ-ი და ა. მ-ი. ა. მ-ისგან ცნობილი გახდა, რომ ავარიისას მ. მ-მა მოიტეხა ფეხი და ელოდებოდნენ სასწრაფო სამედიცინო დახმარებას. მოწმის განმარტებით, ამ დროს

გამოჩნდა „ფორდის“ მარკის მანქანა, საიდანაც გადმოხტა ა. თ-ი და შევი ფერის „გინჩესტერი“ დაუმიზნა ა. მ-ს. ა. თ-ი ავტომანქანა „ნიკის“ უკან იდგა, მანქანა ნახევარ მხარეს ეფარებოდა, მაღალი იყო და თავი უჩანდა. მანქანა ამ დროს არ გაჩერებულა, ის ნელა მოძრაობდა. მოწმეს იარაღის დანახვისას შეეშინდა, გაიქცა, შემდეგ გაიგო გასროლის ხმა და უკან მიპრუნდა. ამ დროს ა. მ-ი უკვე ძირს იწვა. „ფორდის“ მარკის მანქანა, რომელსაც მართავდა ს. თ-ი, სწრაფად დაიძრა და ცოტა ხნის შემდეგ ისევ გაიგო გასროლის ხმა, რომელიც პირველი გასროლის ხმას არ ჰგავდა. მოწმის განმარტებით, ა. თ-მა ერთხელ გაისროლა ა. მ-ის მიმართულებით. ამ დროს ა. თ-სა და ა. მ-ს შორის მანძილი დაახლოებით 10 მეტრი იყო, ხოლო მასა და ა. თ-ს შორის – 15 მეტრი. „ფორდის“ მარკის წითელი ავტომანქანა ნელა მიდიოდა გასროლამდე, ხოლო გასროლის შემდეგ მოუმატა სიჩქარეს და პირდაპირ სწრაფად გააგრძელა სვლა. მეორე სროლის დროს, რომელიც არ ჰგავდა პირველი გასროლის ხმას, მას თავი ჰქონდა შიშაგან ჩაღუნული, ხოლო როდესაც თავი ასწია, დაინახა, რომ მანქანამ მოუხვია და მარცხნივ დიდი სიჩქარით წავიდა. ა. მ-ი გასროლის მომენტში სად იდგა, არ დაუნახავს.

7. საკასაციო პალატის აზრით, აღნიშნული მოწმის ჩვენების შეფასებისას მნიშვნელოვანია, ყურადღება მიექცეს იმ გარემოებას, რომ მან დაკითხვისას არაერთხელ განმარტა: მას არ დაუნახავს, ვინ ესროლა ს. თ-ს და ვინ დაზიანა ავტომანქანა „ფორდი“, უფრო მეტიც, მან დღესაც არ იცის, რატომ ზის ა. მ-ი ციხეში. გარდა ამისა, უ. ნ-ის ჩვენება ენინაალმდეგება სხვა მოწმეების – ჰ. მ-ისა და კ. ნ-ის ჩვენებებს, ვინაიდან, მისი განმარტებით, ა. მ-ისათვის იარაღის სროლის მომენტში მის გარდა იქ არავინ იყო და მაღლე შემთხვევის ადგილზე მხოლოდ ბ. ნ-ი მივიდა. მოწმე კ. ნ-ის ჩვენებით, იგი იმყოფებოდა იმ ადგილას, სადაც დაზიანება მიიღო მ. მ-მა. ა. მ-თან საუბრისას დაინახა მათკენ მიმავალი „ფორდის“ მარკის წითელი მიკროავტობუსი, რომელსაც მართავდა ს. თ-ი. მანქანაში ასევე იჯდა ა. თ-ი, რომელიც დამუხრუჭებისთანავე გადმოხტა მანქანიდან, ა. მ-ს ორჯერ ესროლა და გაიქცა. ა. მ-ი უკონოდ დაეცა მიწაზე, იქვე მდგარ „ნიგასთან“, მანქანის უკან, ოდნავ გვერდით. დაჭრილ ა. მ-სა და ავტომანქანა „ნიგას“ შორის მანძილი მეტრ-ნახევარი იყო. მას ხელში ჰყავდა დაჭრილი ა-ი. ა-მა მას შემდეგ გაისროლა, რაც ჰმა დაიყვირა „მიშველეუ“, გასროლის მომენტში მანძილი ა. მ-სა და ავტომანქანა „ფორდს“ შორის დაახლოებით 2-3 მეტრი იყო. ა. მ-ი ავტომანქანა „ფორდის“ პირდაპირ იდგა. მანქანა რომ უხვევდა, ამა მაშინ ისროლა. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ აქ აშკარად იკვეთება ჩვენებებს შორის არსებითი წინააღმდეგობები მნიშვნელოვან დეტალებში.

8. თავის მხრივ, მოწმე კ. ნ-ის ჩვენება ენინაალმდეგება მოწმე ჰ. მ-ის ჩვენებას, რადგან ამ უკანასკნელის განმარტებით, სროლის შემდეგ იგი დაჩიქილი იყო ა. თ-თან, ხელებით ეხუტებოდა და მის დახმარებას ცდილობდა, ხოლო კ. ნ-ის ჩვენებით, მას ა. მ-ი ხელში ჰყავდა აყვანილი. მოწმე ასევე უთითებს, რომ გასროლის მომენტში მანძილი ა. მ-სა და ავტომანქანას შორის იყო 2-3 მეტრი. მისივე განმარტებით, გასროლის დროს ა. მ-ი მას არ უნახავს, თუმცა საკასაციო პალატისთვის გაუგებარია, მოწმეს როგორ შეეძლო ინტენსიური სროლების ვითარებაში იმდენად ჯეროვანი ყურადღება გამოეჩინა, რომ ა. მ-სა და ავტომანქანა „ფორდს“ შორის არსებული მანძილი ასეთი სიზუსტით განესაზღვრა. ამასთან, მოწმე კ. ნ-მა აღნიშნა, რომ როდესაც მანქანა უხვევდა, მაშინ ისროლა ა. მ-მა, რაც ენინაალმდეგება იმავე დღეს, დაკითხვისას, ამავე მოწმის მიერ ხსნებულ გარემოებაზე მიცემულ განმარტებას.

9. გარდა აღნიშნულისა, მოწმე კ. ნ-ის ჩვენების სანდობის შესამოწმებლად საკასაციო პალატა დამატებით მიუთითებს შემდეგ გარემოებებზე: 2016 წლის 8 აგვისტოს კ. ნ-მა განცხადებით მიმართა პროექტურას და ითხოვა დაკითხვა. იგი განცხადებაში აღნიშნა 2016 წლის 30 ივლისს შემთხვევის ადგილზე განვითარებულ მოვლენებს და მიუთითებდა, რომ გაიგონა გასროლის ხმა, რის შემდეგაც მოწითალო ფერის ავტომობილი დასაჯახებლად გაემართა ჰ. მ-ის მიმართულებით. განცხადების დაწერიდან ორ დღეში – 2016 წლის 10 აგვისტოს იგი დაკითხა მოწმის სახით, რა დროსაც უარყო თავის განცხადებაში მითითებული გარემოებები და აღნიშნა, რომ 2016 წლის 6 აგვისტოს წალკის რაიონის სოფელ ნ-ში მისთვის უცნობმა მამაკაცმა და ქალბატონმა ხელი მოაწერინეს ქართული ასოებით დაწერილ ფურცელზე, რომლის შინაარსიც მისთვის უცნობია. მიუხედავად აღნიშნულისა, 2016 წლის 12 ოქტომბერს კ. ნ-ი გამოჰკითხა დაცვის მხარემ და მან კვლავ დეტალურად ისაუბრა ა. თ-ის მიერ ა. მ-ის მკვლელობისა და „ფორდის“ წითელი მანქანით დიდი სისწრაფით ჰ. მ-ისკენ გადაადგილების შესახებ. სასამართლო სხდომაზე მოწმე კ. ნ-მა ამ შეუსაბამობების მიზეზად ა. მ-ის გარდაცვალებით მიღებული შოკი დაასახელა, რაც, ცხადია, ვერ ჩაითვლება დამაჯერებელ და საფუძვლიან არგუმენტად. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მისი ჩვენება ვერ აკმაყოფილებს სანდობისა და სარწმუნოობის კრიტერიუმებს, რის გამოც ეს ჩვენება მართებულად არ გაიზიარა სააპელაციო სასამართლომ.

10. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში გაანალიზებულია და ადეკვატურადა შეფასებული ასევე მსჯავრდებულ ა. მ-ის ჩვენება, რომლის მიხედვით, ა. თ-ი გადმოხტა ავტომანქანა „ფორდ ტრან-

ზიტიდან“ და დაიწყო სროლა. სროლის შედეგად ა. მ-ი დავარდა ძირს, ა. თ-ი კი შემთხვევის ადგილიდან გაიქცა. საჭესთან იჯდა ს. თ-ი, რომელიც იმ ადგილისკენ დაიძრა, სადაც მ-ები იდგნენ. მანქანა მოძრაობდა დიდი სიჩქარით, 3-4 მეტრი იქნებოდა მათი დგომის ადგილამდე დარჩენილი, როდესაც გაიგო შვილის ყვირილი „მიშველებელი“. ყვირილზე ამოილო იარაღი და ისროლა ხუთჯერ მანქანის შესაჩერებლად. მას რომ არ ესროლა, ს. თ-ი გადაუვლიდა მის შვილსაც და დაჭრილ ა. მ-საც. მას ს. თ-ის მოკვლა არ სურდა, სურდა მხოლოდ მანქანისთვის შეეცვალა მიმართულება, რათა იქ მყოფ პირებს არ დასჯახებოდა. იგი ისროლდა ავტომანქანის პირდაპირი მიმართულებით, იდგა ერთ ადგილს და არ მოძრაობდა. მსჯავრდებულის ამ ჩვენებასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას, რომლის თანახმადაც, მსჯავრდებულ ა. მ-ის ეს განმარტება მოკლებულია დამაჯერებლობას, რადგან თუკი მას ს. თ-ის მოკვლის განზრახვა არ ჰქონდა და მას მხოლოდ მანქანის გაჩერება სურდა, რატომ ისროლა მძღოლის და არა ავტომანქანის საბურავის მიმართულებით. ამასთან, სასამართლო მართებულად სვამს ლოგიურ კითხვას: მანქანის შესაჩერებლად რატომ გახდა საჭირო ყველა ვაზნის გასროლა და მჭიდის ბოლომდე დაცლა. გარდა ამისა, ა. მ-ის ჩვენებით სრულიად აუხსნელია მისი გასროლების შედეგად დაზიანებების მიყენება იმ მხარეს და იმ კუთხით, რაც აღინიშნება ავტომანქანასა და დაზარალებულ ს. თ-ის სხეულზე.

11. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ პოზიტიურ გარემოებაზე, რომ სააპელაციო სასამართლო თვეის განაჩენში ჯეროვნად პასუხობს იმ გამოწვევას, რაც უკავშირდება განხილული საქმის სპეციფიკას, რომლის მსგავსი იშვიათად გვხვდება სასამართლო პრაქტიკაში. მხედველობაში ის გარემოება, რომ მოცემულ საქმეში მონაწილე ერთი და იგივე პირები გვევლინებიან როგორც ბრალდების მხარის, ასევე დაცვის მხარის წარმომადგენლებად, რაც ბუნებრივად განაპირობა საქმეში ორი ისეთი ბრალდებულის არსებობამ, რომელთა ინტერესები რადიკალურად უპირისპირდება ერთმანეთს, რის გამოც როგორც პირველი ინსტანციის სასამართლო, ასევე სააპელაციო სასამართლოც გარკვეული სირთულის წინაშე ალმოჩნდა მოწმეთა და დაზარალებულთა ჩვენებების შეფასებისას, მათი სანდოობისა და სარწმუნობის თვალსაზრისით. თუმცა უნდა აღინიშნოს, რომ სასამართლომ ამ სირთულეს თავი წარმატებით გაართვა საქმეში არსებული მტკიცებულებების შემოწმებისა და შეფასებისადმი მეტად პრინციპული მიღებოდა წარმომადგენლია თითქმის ყველა მიშვნელოვანი მოწმის მიერ მიცემული

ჩვენების ობიექტური ანალიზი, რამაც ხელი შეუწყო საქმეზე ობიექტური ჭეშმარიტების დადგენასა და მართლმსაჯულების მიუკერძოებლად განხორციელებას.

12. უნდა აღინიშნოს აგრეთვე იმის თაობაზე, რომ სააპელაციო სასამართლო ყურადღებისა და შეფასების გარეშე არ დატოვა მსჯავრდებულ ა. მ-ის დაცვის მიერ ნამოყენებული ვერსია, რომ-ლის თანახმადაც, ამ უკანასკნელმა ქმედება ჩაიდინა აუცილებელი მოგერიების ვითარებაში, როდესაც დაზარალებულის მოქმედებით სასიკვდილო საფრთხე ემუქრებოდა მისი ახლო ნათესავების სიცოცხლეს, რითაც მან გადაარჩინა ისინი. სააპელაციო სასამართლო საქმეში არსებული შესაბამისი მტკიცებულებების ერთობლივი ანალიზისა და მათზე დაყრდნობით საფუძვლიანი თეორიული დასაბუთების მეშვეობით განაჩენში დამაჯერებლად აჩვენებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში დაცვის მხარის მიერ მითითებული მართლწინააღმდეგობის გამომრიცხველი გარემოება არ არსებოდა, რის გამოც მოთხოვნა მსჯავრდებულ ა. მ-ის გამართლების შესახებ მოკლებულია სამართლებრივ საფუძველს. სააპელაციო სასამართლო სწორად უარყო იმ მოწმეთა ჩვენებები, რომელთა მიხედვით, ა. მ-ს ს. თ-ის მოკვლა არ სურდა და გასროლებით მხოლოდ ავტომანქანის შეჩერებას ცდილობდა, რადგან, როგორც უკვე აღინიშნა, ისინი ვერ აქმაყოფილებს სანდოობისა და სარწმუნობის კრიტიკულებს.

13. ამრიგად, სააპელაციო სასამართლომ თავის განაჩენში არ-სებითად იმსჯელა ყველა იმ ძირითად საკითხზე, რომლებზეც ამახ-ვილებდნენ ყურადღებას მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამ-ცველი ადვოკატები სააპელაციო საჩივარში, ხოლო მათი ანალიზი-სას მიზნობრივად იყენებს ნორმატიულ მასალასა და საქართვე-ლოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებულ პრაქტიკას მსჯავრდებულის ბრალეულობის დასაბუთებისთვის, როგორც მა-ტერიალური სისხლის სამართლის, ასევე საპროცესოსამართლებ-რივი პოზიციდან. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს სამარ-თლებრივ დასკვნას იმის თაობაზე, რომ მსჯავრდებულმა ა. მ-მა ჩაიდინა განზრას მკვლელობის მცდელობა, დანაშაული, გათვალის-წინებული საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით. აქედან გამომ-დინარე, გასაჩივრებული განაჩენი ა. მ-ის დამნაშავედ ცნობისა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

14. ა. მ-ისთვის შეფარდებულ სასჯელთან დაკავშირებით საკა-საციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს: მსჯავრდებულის პიროვნული მახასიათებლების, დანაშაულის ჩადენის შემდგომ მისი ქცევის, პა-

სუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, – ხასიათდება დადებითად, დაჯილდოებულია საქართველოს პრეზიდენტის მიერ ღირსების ორდენით, – სამართლიანი იქნება სა-სამართლოს მიერ მისთვის შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქება და საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად 7 წლით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა, რაც საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმუმია. შესაბამისად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენში, კერძოდ, სასჯელის ნაწილში, უნდა შევიდეს ცვლილება მსჯავრდებულის სასიკეთოდ.

15. საქასაციო სასამართლომ თანაბარი ყურადღებით შეისწავლა და განიხილა ბრალდების მხარის მიერ ნარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რომლითაც ითხოვს მსჯავრდებულების – ა. მ-ისა და ა. თ-ისთვის სასამართლოს მიერ განსაზღვრული სასჯელების გამკაცრებას. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ა. თ-ის მიმართ სასჯელის ზომის განსაზღვრისას სასამართლომ სრულად მიიღო მხედველობაში სისხლის სამართლის კანონით გათვალისწინებული ის მოთხოვნები, რომლებიც დადგენილია სამართლიანი სასჯელის შეფარდებისთვის, აგრეთვე ის გარემოები, რომლებიც შეეხება საქმის ფაქტობრივ მხარეს და ახასიათებს თვითონ მსჯავრდებულის პიროვნებას. ამდენად, არ არსებობს საფუძველი მსჯავრდებულ ა. თ-ისთვის განსაზღვრული სასჯელის საურესოდ შეცვლისა და გამკაცრებისთვის, რის გამოც გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის შეფარდებული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით – უნდა დარჩეს უცვლელად.

16. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენი ა. მ-ისა და ა. თ-ის დამნაშავედ ცნობისა და მათ მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში არის კანონიერი და დასაბუთებული, რომლის გაუქმების ან შეცვლის საფუძველი არ არსებობს, ხოლო სასჯელის ნაწილში ა. მ-ის მიმართ უნდა შევიდეს ცვლილება სასჯელის შემსუბუქების თვალსაზრისით. შესაბამისად, მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – თ. გ-ის, დ. გ-ისა და ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო ქვემო ქართლის საოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორის – გ. ღონდაძის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის

301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – თ. გ-ის, დ. გ-ისა და ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. ქვემო ქართლის საოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორის – გ. ღონდაძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ა. მ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

5. მსჯავრდებულ ა. მ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2016 წლის 30 ივლისიდან;

6. ა. თ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით;

7. მსჯავრდებულ ა. თ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2016 წლის 30 ივლისიდან;

8. სისხლის სამართლის საქმეზე ნივთმტკიცებად ცნობილი:

– შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული სისხლის ლაქები და მინის ნამსხვრევები; ა. მ-ის ხელის ანაწმენდები, ნერწყვის, სუნის, ხელის ფრჩხილების, ხელის კვლებისა და სისხლის ნიმუშები; ა. თ-ის ხელის ანაწმენდები, ნერწყვის, სუნის, ხელის კვლებისა და სისხლის ნიმუშები; ქვა, მინის ნამსხვრევები, სავარძლის შალითის ნაჭერი, მიკრონაწილაკები, სისხლის ლაქები, ანაწმენდები, თოთის კვლები, სუნის ნიმუშები; ა. მ-ის ხელის ანაწმენდები, თმის, ხელის ფრჩხილების, ხელის კვლებისა და სისხლის ნიმუშები; ა. მ-ის გვამიდან ამოღებული ლითონის საგანი; ა. მ-ის კუთვნილი ავტომანქანის დათვალიერებისას ამოღებული მიკრონაწილაკები, სუნის ნიმუში და სისხლის კვლები; ს. თ-ის სუნის, ხელის კვლებისა და სისხლის ნიმუშები; ა. თ-ის მაღაზიის დათვალიერების შედეგად ამოღებული ქვები; ავტომანქანების დათვალიერებისას ამოღებული ნიმუშები და კვლები; ს. თ-ის სახლის დათვალიერებისას ამოღებული ქვა და მინის ნამსხვრევები; ავტომანქანა „ფორდ ტრანზიტის“ დათვალიერებისას ამოღებული ტყვიის გუ-

ლა – განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით;

– ორი „DVD“ დისკი – შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქტობის შენახვის ვადით.

– შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული ექვსი მასრა, ერთი ვაზნა, ა. მ-ის პირადი ჩერეკისას ამოღებული პისტოლეტი, ა. თ-ის სახლისა და ავტომანქანების ჩერეკისას ამოღებული თოფი და ვაზნა – განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ აღსარიცხად გადაეცეს საქართველოს შს სამინისტროს შეიარაღების შესაბამის სამსახურს;

– ა. მ-ის პირადი ჩერეკისას ამოღებული იარაღის შენახვისა და ტარების ნებართვა; ა. თ-ის სახლისა და ავტომანქანების ჩერეკისას ამოღებული თოფის შალითა; ავტომანქანა „მერსედეს ბენცი“ (სახ. ნომრით – ...); ავტომანქანა „ფორდ ტრანზიტი“ (სახ. ნომრით – ...); ს. თ-ის ტანსაცმელი; ა. მ-ის ტანსაცმელი; ავტომანქანა „ვაზ 21214“ (სახ. ნომრით – ...); ა. მ-ის ავტომანქანის დათვალიერებისას ამოღებული ფეხსაცმელი; სეიფის დათვალიერებისას ამოღებული მჭიდი, შტამპიანი ბეჭედი და იარაღის ტყავის კაბურა; ა. თ-ისა და ა. მ-ის ტანსაცმელი – დაუბრუნდეს მათ კანონიერ მფლობელებს;

9. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. დანაშაული ჯანმრთელობის წილადები

ქვედების გაფაკვალიფიცირება ყაჩაღობილა
ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქ დაზიანებაზე

განაწეო საქართველოს სახელით

№40აპ.-19

17 ივნისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
გ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ისანი-სამგორის რაიონული
პროკურატურის პროკურორ ო. ქარდავას, მსჯავრდებულ ბ. კ-ის
ადვოკატ ლ. კ-ისა და მსჯავრდებულ ა. ა-ის ადვოკატ გ. ტ-ის საკა-
საციონ საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამომიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 13 მარტის განაჩენით:

ბ. კ-ე, – დაბადებული 1992 წელს, ნასამართლევი, – ცნობილ
იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა: სა-
ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნა-
წილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვა-
ლისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის – 10 (ათი) წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 238¹-ე მუხლის
მე-2 ნაწილით – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის
პირველი ნაწილით – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-
3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-
სის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის
„ა“ ქვეპუნქტით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა – 10 (ათი)
წლით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქა ამავე კოდექსის 238¹-ე
მუხლის მე-2 ნაწილითა და 379-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათ-

ვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული, ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ბ. კ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 10 (ათი) წლით თავისუფლების აღვეთა.

მსჯავრდებულ ბ. კ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 8 ოქტომბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებაში ყოფნის ერთი დღე – 2017 წლის 14 ივნისი.

ზ. ქ-ია, – დაბადებული 1991 წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღვეთა.

მსჯავრდებულ ზ. ქ-იას სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 15 ივნისიდან.

ა. ა-ი, – დაბადებული 1988 წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღვეთა.

მსჯავრდებულ ა. ა-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 15 ივლისიდან.

2. აღნიშნული განაჩენით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ბ. კ-ემ ჩაიდინა ყაჩაღობა, ესე იგი თავდასხმა სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით, ჯგუფურად, არაერთგზის; ცივი იარაღის ტარება განზრახ მძიმე დანაშაულისთვის ნასამართლევი პირის მიერ; მოთავსების სხვა ადგილიდან ბრალდებულის გაქცევა.

ზ. ქ-იამ ჩაიდინა ყაჩაღობა, ესე იგი თავდასხმა სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით, ჯგუფურად.

ა. ა-მა ჩაიდინა, ყაჩაღობაში დახმარება, ე.ი. დახმარება თავდასხმაში სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით, ჯგუფურად.

მათ მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში: თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის კოლეგიის 2010 წლის 29 დეკემბრის განაჩენით ბ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე

მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის.

2017 წლის 14 ივნისს, დაახლოებით 15:50 საათზე, თბილისში, ... გამზირის №2-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, ბ. კ-ე და ზ. ქ-ია თავს დაესხნენ დ. რ-ს. ბ. კ-ე უკრიდან მიეპარა დაზარალებულს და თავ-ში ჩაარტყა ბეისბოლის სათამაშო ე.ნ. „ბიტა“. დარტყმის შედეგად დ. რ-ი დაეცა, რის შემდეგაც ბ. კ-ემ განაგრძო დ. რ-ისთვის ე.ნ. „ბიტის“ გამოყენებით დარტყმების მიყენება. ამავდროულად, ზ. ქ-ია მივარდა წაქცეულ დ. რ-ს და ყელიდან ჩამოგლიჯა 7000 ლარად ღირებული ოქროს ჯაჭვი და მედალიონი, რის შემდეგაც თავდაშ-სხმელები შემთხვევის ადგილიდან გაიქცნენ. ბ. კ-ემ და ზ. ქ-იამ განიზრახეს თბილისში, ... გამზირის №2-ის მიმდებარე ტერიტორი-აზე, დ. რ-ზე ყაჩაღური თავდასხმა. განზრახვის განხორციელების-თვის მათ დახმარება სთხოვეს ა. ა-ს. კერძოდ, ა. ა-ს თავისი კუთ-ვნილი „BMW X5“ მოდელის ავტომანქანით უნდა უზრუნველეყო თავდამსხმელების დანაშაულის ადგილამდე მიყვანა და დანაშაუ-ლის ჩადენის შემდეგ შემთხვევის ადგილიდან გაქცევა. ა. ა-ი ბ. კ-ისა და ზ. ქ-იას შეთავაზებას დასთანხმდა. 2017 წლის 14 ივნისს ა. ა-მა თავისი კუთვნილი „BMW X5“ მოდელის ავტომანქანით ბ. კ-ე და ზ. ქ-ია მიიყვანა თბილისში, ... გამზირის №2-ის მიმდებარე ტე-რიტორიაზე, სადაც ა. ა-მა ავტომანქანა გააჩერა ... გამზირისა და ... ქურის კუთხეში მდებარე „გისოლის“ გაზგასამართ სადგურთან. ბ. კ-ე უკნიდან მიეპარა ... გამზირის №2-ში არსებული საცხობის ნინ მდგარ დ. რ-ს და თავში ჩაარტყა ბეისბოლის სათამაშო ე.ნ. „ბიტა“. დარტყმის შედეგად დ. რ-ი დაეცა, რის შემდეგაც ბ. კ-ემ განაგრძო დ. რ-ისთვის ე.ნ. „ბიტის“ გამოყენებით დარტყმების მიყენება. ამავ-დროულად, ზ. ქ-ია მივარდა წაქცეულ დ. რ-ს და ყელიდან ჩამოგ-ლიჯა 7000 ლარად ღირებული ოქროს ჯაჭვი და მედალიონი. ამის შემდეგ, ბ. კ-ე გაიქცა ... გამზირის №5-ის მიმართულებით, ხოლო ზ. ქ-ია ჩაჯდა ა. ა-ის კუთვნილ ავტომანქანაში. ა. ა-მა დაუყოვნებლივ დაძრა ავტომანქანა და უზრუნველყო ზ. ქ-იას შემთხვევის ადგი-ლიდან გაქცევა. 2017 წლის 14 ივნისს, 15:52 საათზე, ბ. კ-ე დააკა-ვეს დ. რ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ფაქტზე, საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათ-ვალისწინებული ბრალდებით. დაკავების დროს ბ. კ-ეს ჩაუტარდა პირადი ჩხრეკა, რა დროსაც მისგან ამოიღეს ცივი იარაღი – დანა.

2017 წლის 14 ივნისს, 15:52 საათზე, ბ. კ-ე დააკავეს დ. რ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ფაქტზე, საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათ-ვალისწინებული ბრალდებით. დაკავების შემდეგ ბ. კ-ე მიიყვანეს

შინაგან საქმეთა სამინისტროს თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის ისანი-სამგორის სამმართველოს მე-3 განყოფილების აღმინისტრაციულ შენობაში, საიდანაც იგი იმავე განყოფილების თანამშრომლებმა: ზ. გ-მ, ი. ქ-მ და ა. ტ-მა გადაიყვანეს დროებითი მოთავსების იზოლატორში შესახლების მიზნით. თბილისში, ... ქუჩის №1-ში მდებარე დროებითი მოთავსების იზოლატორთან მისვლის შემდეგ, დაახლოებით 21:40 საათზე, ბ. კ-ემ მოახერხა გაქცევა და მიმალვა.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს: მსჯავრდებულმა ზ. ქ-იამ და მისმა ადვოკატმა გ. ბ-მ; მსჯავრდებულ ა. ა-ის ადვოკატმა გ. ტ-მა და მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ადვოკატმა ლ. კ-ემ.

მსჯავრდებულების – ზ. ქ-იასა და ა. ა-ის ადვოკატებმა მოითხოვეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის 2018 წლის 13 მარტის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა. ხოლო მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ადვოკატმა მოითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა და ბ. კ-ის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებითა და საქართველოს სსკ-ის 379-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებში.

მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ადვოკატის სააპელაციო საჩივრის თანახმად, პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი ბ. კ-ის მიმართ არის უკანონო და დაუსაბუთებელი. ბ. კ-ემ განმარტა, რომ მანქანაში იმყოფებოდნენ მხოლოდ ის და ა. ა-ი. მესამე პირი მათთან ერთად არ ყოფილა. შემთხვევის ადგილზე მისვლის შემდეგ ბ. კ-ე გადმოვიდა ავტომანქანიდან და უკინდან თავს დაესხა დ. რ-ს, რომელსაც რამდენჯერმე ჩაარტყა თავის არეში „ბიტა“. თავდასხმის დროს დაზარალებულს სხვა პირი არ მიახლოება და მისთვის ჯაჭვი არავის ნაურთმევია. იმ შემთხვევაში, თუკი მსგავსი ფაქტი მოხდებოდა, ის აუცილებლად დაინახავდა. ადვოკატის განმარტებით, ბ. კ-ესთან ერთად ჯგუფურად ყაჩაღობის ჩადენას არ აღიარებენ მსჯავრდებულები – ზ. ქ-ია და ა. ა-ი. თავდაპირველად არც დ. რ-ს განუცხადებია ექიმისა და ექსპერტისათვის ოქროს ყელსაბამის წარმევის შესახებ და კისრის არეში არსებულ დაზიანებაზეც არაფერი უთქვამს. ასევე, არ უნდა იქნეს გაზიარებული მოწმე ქ. რ-ის ჩვენება მამამისისათვის ოქროს ყელსაბამის ჩამოგლევის ნაწილში, რადგან იგი არ არის გამყარებული არცერთი სხვა მტკიცებულებით. ამასთან, მეორე თავდამსხმელი არ დაუნახავს შემ-

თხვევის ადგილზე მყოფ მოწმე მ. ტ-ესაც. დადგენილია, რომ დაზარალებულ დ. რ-ს არანაირი დაზიანება არ ჰქონდა კისრის არეში, რაც ჯაჭვის ჩამოგლეჯის შემთხვევაში აუცილებლად უნდა განვითარებულიყო.

მსჯავრდებულ ზ. ქ-იასა და მისი ადვოკატის სააპელაციო საჩივრის თანახმად, მოსამართლემ არაობიექტურად შეაფასა საქმეში არსებული მტკიცებულებები და განაჩენს საფუძვლად დაუდო მხოლოდ ვარაუდები. მსჯავრდებულმა ა. ა-მა სასამართლო სხდომაზე განაცხადა, რომ მან ზ. ქ-ია გაიცნო მხოლოდ დაკავების შემდეგ №8 დაწესებულებაში. მანამდე მასთან არანაირი ნაცნობობა არ აკავშირებდა და მის ავტომობილში ზ. ქ-ია საერთოდ არ მჯდარა. ვიდეოსათვალთვალო კამერების ჩანაწერებიდან დასტურდება, რომ ზ. ქ-ია ბ. კ-ესა და ა. ა-თან ერთად არ იმყოფებოდა და, შესაბამისად, იგი შემთხვევის ადგილზე მისვლას და დანაშაულში მონაწილეობას ვერ მოასწრებდა. დაცვის მხარის მოსაზრებით, დაზარალებული დ. რ-ი ცრუების სასამართლოს წინაშე, როდესაც მის თავდასხმაში მონაწილე ერთ-ერთ პირად ასახელებს ზ. ქ-იას, ვინაიდან იგი ვერ შეძლებდა ზ. ქ-იას დანახვას. ამასთან, დ. რ-მა ზ. ქ-იას შესახებ ჩვენება მისცა მომხდარიდან მხოლოდ 9 საათის შემდეგ, რის გამოც ჩნდება საფუძვლიანი ეჭვი, რომ თუ თავდასხმის მომენტშივე ამოიცნო მან ზ. ქ-ია, რატომ დაუყოვნებლივ არ განუცხადა შემთხვევის ადგილზე მისულ სამართალდამცავებს, რათა ცხელ კვალზე გახსნილიყო დანამაული. ასევე, ექსპერტიზის დასკვნით, დადგენილია, რომ პირს, რომელიც იხრება დ. რ-თან (ბრალდების მხარის ვერსიით, ზ. ქ-იას), ხელზე – იდაყვიდან მტევნამდე – აქვს ტატუ, ხოლო ზ. ქ-იას ხელზე ტატუ არ აქვს.

მსჯავრდებულ ა. ა-ის ადვოკატის სააპელაციო საჩივრის თანახმად, სისხლის სამართლის საქმეში არ არსებობს პირდაპირი ხასიათის მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც დაარნმუნებდა ოპიექტურ პირს, რომ ა. ა-მა ჩაიდინა ყაჩალობაში დახმარება. ა. ა-ს ბრალდ წარედგინა ბ. კ-ესა და ზ. ქ-იას მიერ ჩადენილ ქმედებაში დახმარება იმ პირობებში, როდესაც არც ბ. კ-ის და არც ზ. ქ-იას ბრალდების შესახებ დადგენილებები არ მოიცავს ჩანაწერს, რომ მათ განიზრახეს დ. რ-ზე ყაჩალური თავდასხმა და ამ მიზნით დახმარება სთხოვეს ა. ა-ს, ეს უკანასკნელი კი დასთანხმდა მათ შეთავაზებას. ა. ა-ი არ იცნობდა არც ზ. ქ-იას და არც დაზარალებულ დ. რ-ს. საქმის მასალებით არ დგინდება, რომ ა. ა-ს ჰქონდა სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგოდ მისაკუთრების მიზანი და ის ფაქტი, რომ მან იცოდა დ. რ-ზე თავდასხმის შესახებ. უსაფუძვლოა მოსამართლის მსჯელობა, რომ თითქოს, ა. ა-ი ხედავდა თავდასხმას, ხოლო თავდასხმის დასრულების შემდეგ ერთ-ერთი თავ-

დამსხმელი „შეთანხმებისამებრ“ ჩაჯდა მის მანქანაში. დადგენილია მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ა. ა-მა თანმხლებ პირთან ერთად ბ. კ-ე მიიყვანა შემთხვევის ადგილზე, თუმცა არ დასტურდება მათ შორის ისეთი კომუნიკაცია, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით იქნებოდა საკმარისი ა. ა-სს წარდგენილ ბრალდებაში დამნაშავედ ცნობისათვის.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 13 მარტის განაჩენში შევიდა შემდეგი ცვლილება:

ბ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – 10 (ათი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა – 10 (ათი) წლით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ბ. კ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 10 (ათი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

ბ. კ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული პატიმრობა გაუქმებულია.

მსჯავრდებულ ბ. კ-ეს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 8 ოქტომბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებაში ყოფნის ერთი დღე – 2017 წლის 14 ივნისი.

ზ. ქ-ია ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.

ზ. ქ-ია დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სასამართლო სხდომათა დარბაზიდან.

გამართლებულ ზ. ქ-იას განემარტა, რომ საქართველოს სსსკ-ის 92-ე მუხლის თანახმად, უფლება აქვს, მოითხოვოს მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

ა. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით

გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

ა. ა-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული პატიმრობა გაუქმებულია.

მსჯავრდებულ ა. ა-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 15 ივნისიდან.

5. აღნიშნული განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალ-დებისა და დაცვის მხარეებმა.

ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ი. ქარდავა საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას გამართლებულ ზ. ქ-იას ნაწილში, კერძოდ: მის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, ხოლო დანარჩენ ნაწილში განაჩენის უცვლელად დატოვებას, შემდეგი საფუძვლებით:

დაზარალებულ დ. რ-ისა და მისი შეკილის, მოწმე ქ. რ-ის ჩვენებებით დადგენილია, რომ დ. რ-ზე თავდამსხმელი პირები იყვნენ სწორედ ზ. ქ-ია და ბ. კ-ე, რასაც ასევე ადასტურებს ვიდეოჩანაწერები, საიდანაც დგინდება, რომ დაზარალებულს ერთი პირი დაესხა თავს, ხოლო მეორე ართმევს ყელსაბამს. ვიდეოჩანაწერებით ასევე დასტურდება, რომ ზ. ქ-ია შემთხვევის დღეს მართლაც იმყოფებოდა სპორტდარბაზში, რომელიც დატოვა 15:30 საათზე, რის შემდეგაც მას ჰქონდა დაახლოებით 20 წუთამდე შემთხვევის ადგილზე მისასვლელად, რასაც იგი თავისუფლად მოასწრებდა. რაც შეეხება იმ ფაქტს, რომ ექსპერტიზის დასკვნების თანახმად, ა. ა-ის ავტომანქანში ზ. ქ-იას სუნისა და ხელის კვალის, აგრეთვე ბიოლოგიური მასალის ნიმუშების კვალი არ აღმოჩნდა, როგორც მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტებმა განმარტეს, შესაძლებელია ავტომანქანაში არ დარჩეს მასში მყოფი პირის ესა თუ ის კვალი, სხვადასხვა გარემო პირობების გათვალისწინებით.

მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ლ. კ-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულ ბ. კ-ის გამართლებას კაჩალობის ნაწილში, სააპელაციო საჩივრის მითითებული საფუძვლებით.

მსჯავრდებულ ა. ა-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი გ. ტ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემ-

ბრის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და ა. ა-ის გამართლებას შერაცხულ ბრალდებაში, სააპელაციო საჩივარში მითითებული მოტივებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ი. ქარდავას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავრდებულ ბ. კ-ისა და კ-ისა და მსჯავრდებულ ა. ა-ის ადვოკატ გ. ტ-ის საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა არ იზიარებს დაცვის მხარის მოსაზრებას მსჯავრდებულების – ბ. კ-ისა და ა. ა-ის უდანაშაულობის შესახებ, თუმცა არ ეთანხმება სააპელაციო პალატის სამართლებრივ შეფასებას და დასკვენებს ბ. კ-ისა და ა. ა-ის მიერ ჩადენილი ქმედებების კვალიფიკაციის ნაწილში, რომლის მიხედვით, ბ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, ხოლო ა. ა-ი – საქართველოს სსკ-ის 25, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, კერძოდ:

3. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ყაჩაღობა ფორმალურ დანაშაულთა რიცხვს მიეკუთვნება და დამთავრებულად ითვლება თავდასხმის მომენტიდან. ყაჩაღობის ობიექტური მხარის სავალდებულო ნიშანია თავდასხმა სხვისი მოძრავი ნივთის დაუფლების მიზნით, რასაც თან ერთვის სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობა ანდა ასეთი ძალადობის მუქარა. ყაჩაღობის დროს პირი თავდასხმის გამოყენებით ზემოქმედებს დაზარალებულზე, რათა სხვის მოძრავ ნივთს დაეუფლოს. ქმედების ყაჩაღობად კვალიფიკირის მნიშვნელოვანია აგრეთვე დადგინდეს, თუ დაზარალებულმა როგორ აღიქვა და შეაფასა მის მიმართ გამოთქმული მუქარის შინაარსი.

4. საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია, რომ ბ. კ-ე მართლაც თავს დაესხა დაზარალებულ დ. რ-ს, თუმცა პალატა აღნიშნავს, რომ მის ქმედებაში ბრალდების მხარის მიერ ნარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობით არ დასტურდება სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნის არსებობა.

5. ყაჩაღობის ეპიზოდში სააპელაციო პალატამ ბ. კ-ისა და ა. ა-ის მიერ ჩადენილი ქმედებები დადასტურებულად მიიჩნია ბრალდების მხარის მიერ ნარმოდგენილი შემდეგი ძირითადი მტკიცე-

ბულებებით:

6. შპს „ვ-დან“ გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერებით, რომელთა თანახმად, 15:50:16 საათზე ა. ა-ის კუთვნილი „BMW X5“ მოდელის ავტომობილი ჩერდება ... გამზირის №2 კორპუსის წინ, ავტოსადგომზე. 15:50:23 საათზე, ა.ა-ის ავტომანქანის წინა, მარჯვენა კარიდან გადმოდის მამაკაცი, რომელსაც აცვია ღია ფერის მასური და მოლურჯო, ოდნავ მოკლე ჯინსის შარვალი, ხელში უჭირავს ხელ-კეტი და მირბის ...ის გამზირის №2 კორპუსის მიმდებარედ, ქვეითა სავალ ბილიკზე მდგომი დ. რ-ისკენ, ურტყამს ხელკეტს, რის გამოც დ. რ-ი ეცემა ძირს, ხოლო აღნიშნული მამაკაცი აგრძელებს დ. რ-ის ხელკეტით ცემას. ამ დროს ა. ა-ის „BMW X5“ მოდელის ავტომობილის მხრიდან დ. რ-ის მიმართულებით, სწრაფი ნაბიჯით მირბის მამაკაცი, რომელსაც ტანზე აცვია მუქი ფერის მასური და მოლურჯო ფერის ჯინსის შარვალი. იგი მიდის დ. რ-თან, ეხება კი-სერზე, ასრულებს გარკვეულ მოქმედებას ხელებით, რის შემდეგაც სწრაფად ბრუნდება ა. ა-ის მანქანის მიმართულებით.

7. ინდმენარმე ი. ჩ-ისგან გამოთხოვილი აფთიაქისა და სავალუტო ჯიხურის კამერების ვიდეოჩანაწერებით, რომლებითაც დადგენილია, რომ ... გამზირის №2 კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ ქვეითა სავალ ბილიკზე გაჩერებულ დ. რ-თან 15:50:08 საათზე მირბის მამაკაცი და ურტყამს ხელკეტს. დ. რ-ი ეცემა ას-ფალტზე, რის შემდეგაც მამაკაცი აგრძელებს მის ცემას. წაქცეულ დ. რ-თან მირბის მეორე მამაკაცი, რომელიც იხრება და კისერთან ჰკვიდებს ხელს. კადრში ჩნდება დ. რ-ის შვილი – ქ. რ-ი, რის შემდეგაც მამაკაცი, რომელიც დ. რ-თან იყო დახრილი, დგება და გარბის „ვ-ის“ ბერზინგასამართი სადგურის მიმართულებით, ხოლო მეორე მამაკაცი აგრძელებს დ. რ-ის ცემას. გამოკვლეული ვიდეოჩანაწერებიდან ჩანს, რომ იმ მომენტში, როდესაც ქ. კ-ე აგრძელებს ძირს წაქცეულ, დაზარალებულ დ. რ-ის ცემას, მათ ნამდვილად უახლოვდება ჯინსის შარვალსა და შავი ფერის მასურში ჩაცმული პირი. იგი იხრება დ. რ-თან და ეხება კისრის არეში, კერძოდ, ორივე ხელის გამოყენებით სწრაფად ასრულებს სწორედ იმგვარ მოქმედებას, რაც უკავშირდება ადამიანის ყელიდან ძენკვის მოხსნას.

8. წარმოდგენილი ვიდეოჩანაწერებით დადგენილი ინფორმაცია სააპელაციო პალატამ თანხვდენილად მიიჩნია დაზარალებულ დ. რ-ისა და მოწმე ქ. რ-ის ჩვენებებთან, რომლებმაც შემთხვევის ადგილზე ასევე დააფიქსირეს ორი თავდამსხმელი. კერძოდ, მათი განმარტებით, როდესაც ერთ-ერთი თავდამსხმელი „ბიტის“ გამოყენებით ფიზიკურად უსწორდებოდა დ. რ-ს, მეორე მათგანი მიუახლოვდა მას და კისრიდან ჯაჭვი ჩამოგლიჯა.

9. გამოკვლეული ვიდეოჩანაწერებიდან ჩანს, რომ ქ. რ-ი სწორედ მაშინ გამოდის საცხობიდან, როდესაც მეორე თავდამსხმელი დ. რ-ის თავთან არის დახრილი. თავად დაზარალებული კი ხელებისა და ფეხების საშუალებით ცდილობს მოიგერიოს ბ. კ-ე, რა დროსაც მთელ სხეულს და მათ შორის თავსაც, ამოძრავებს სხვადასხვა მიმართულებით. ამდენად, ვიდეოჩანაწერებისა და მოწმეთა ჩვენებებიდან გამომდინარე, დადასტურებული ფაქტია, რომ დ. რ-ზე თავდასხმა ბ. კ-ესთან ერთად ჩაიდინა სხვა პირმაც, რომელმაც დაზარალებულს გასტაცა სამკაულები.

10. გარდა ამისა, დ. რ-ზე ჩადენილ თავდასხმაში ორი პირის მონაწილეობა სააპელაციო პალატამ დადასტურებულად მიიჩნია ასევე მოწმე ბ. გ-ის ჩვენებით, რომლის თანახმად, შემთხვევის დროს ... ქუჩა №2-ში მდებარე საცხობ „ბ-სთან“ ქვეითთა სავალ ნაწილზე, დაინახა ნაქცეცული პირი, რომელსაც ერთი მამაკაცი ურტყამდა, ხოლო მეორე იმყოფებოდა უშუალოდ მასთან. ამის შემდეგ ერთერთი მათგანი გაიქცა გზის მხარეს. მას უკან მისდევდა ქალბატონი, რომელიც იძხდა, რომ დააყაჩალეს.

11. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა დაცვის მხარის პოზიცია მსჯავრდებულ ბ. კ-ის უდანაშაულობასთან დაკავშირებით, რადგან აღნიშნული მსჯელობა ეწინააღმდეგება საქმეში არსებულ საქმიარის მტკიცებულებათა ერთობლიობას.

12. წარმოდგენილი მტკიცებულებების ანალიზის შემდეგ სააპელაციო პალატა ა. ა-ის ბრალდების ეპიზოდში არ დაეთანხმა დაცვის მხარის განმარტებას, რომ მან ბ. კ-ის განზრახვის თაობაზე არაფერი იცოდა. სააპელაციო პალატამ დადგენილად მიიჩნია შემდეგი გარემოებები: ბ. კ-ე შეუთანხმდა ა. ა-ს, რომ დანაშაულის ჩადენაში ხელშეწყობის მიზნით იგი უნდა მიეყვანა კონკრეტულ ადგილზე, რაც შესარულა კიდეც და ბ. კ-ე თანმხლებ პირთან ერთად მიიყვანა შემთხვევის ადგილზე. ავტომობილიდან გადასვლის შემდეგ კი ელოდებოდა მათ. ა. ა-მა საკუთარი ავტომობილიდან დაინახა თავდასხმის ფაქტი და იქ განვითარებული მოვლენები, რასაც ადასტურებს თუნდაც ის გარემოება, რომ თავდასხმისა და სამკაულის მართლასანინააღმდეგოდ დაუფლების შემდეგ, ბ. კ-ის თანმხლები პირის ავტომობილისკენ გაქცევისთანავე, ა. ა-მა სწრაფად დახურა კარი და დაძრა ავტომობილი, რომლითაც შემოუარა იქვე არსებულ წრეს და ისევ დაბრუნდა შემთხვევის ადგილზე, სადაც გაჩერდა რამდენიმე წამს (სავარაუდოდ, ექებდა სხვა მიმართულებით გაქცეულ ბ. კ-ეს), შემდეგ კი დატოვა შემთხვევის ადგილი.

13. ვიდეოჩანაწერებიდან ირკვევა, რომ ა. ა-ის ავტომანქანიდან ჯერ გადმოდის ბ. კ-ე, რომელიც ავტომანქანის კარს ტოვებს ღიას, ცოტა მოგვიანებით იმავე ავტომანქანიდან გადმოდის მეო-

რეპირი, ხოლო ა. ა-ი ამის შემდეგაც არ ტოვებს შემთხვევის ადგილს, კარი კვლავ ლია აქეს და ელოდება დ. რ-ზე თავდამსხმელ პირებს. ა. ა-ი ავტომანქანის კარს ხურავს მხოლოდ მას შემდეგ, რაც დაინახა, რომ ერთ-ერთი თავდამსხმელი მისკენ მიემართება და ავტომობილში მისი ჩაჯდომის შემდეგ ტოვებს შემთხვევის ადგილს. რაც შეეხება ბ. კ-ის მიერ ა. ა-ის ავტომობილის კარის ლიად დატოვებას, პალატის განმარტებით, აღნიშნული გარემოება მიანიშნებს სწორედ იმაზე, რომ ბ. კ-ე თავდასხმის შემდეგ უნდა დაბრუნებულიყო ა. ა-ის ავტომობილში. ეს გარემოებები აშკარად მიანიშნებს, რომ ა. ა-მა დამნაშავე პირები მიიყვანა შემთხვევის ადგილზე, დაელოდა მათ და დანაშაულის ჩადენის შემდეგ ერთ-ერთი მათგანი შემთხვევის ადგილიდან გაიყვანა, რითაც მას დაეხმარა მიმალვაში. აღნიშნული ქმედებით სააპელაციო პალატამ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ ა. ა-მა დ. რ-ზე ყაჩალური თავდასხმის თანაამსრულებლებს გაუწია ფიზიკური დახმარება, რაც გამოიხატა საკუთარი ავტომობილით მათ გადაადგილებაში.

14. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის ზემოაღნიშნულ მსჯელობას საქმის ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით, მაგრამ არ ეთანხმება ბ. კ-ისა და ა. ა-ის ქმედებების სამართლებრივ შეფასებას, კერძოდ:

15. საკასაციო პალატასაც დადგენილად მიაჩნია, რომ ა. ა-მა ბ. კ-ე საკუთარი ავტომობილით მიიყვანა შემთხვევის ადგილზე. მათ თან ახლდათ მესამე მამაკაციც. ბ. კ-ე გადმოდის ავტომანქანიდან და ... გამზირის №2-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე თავს ესხმის დ. რ-ს, რომელსაც ურტყამს ხელკეტს. დაზარალებული ვარდება ას-ფალტზე, ხოლო თავდამსხმელი აგრძელებს მის ცემას. წაქცეულ დ. რ-თან მირბის მეორე მამაკაცი, რომელიც იხრება, კისერთან ჰკიდებს ხელს და ასრულებს გარკვეულ მოქმედებას. ამ დროს დ. რ-ის დასახმარებლად მიდის მისი შვილი - ქ. რ-ი, რის შემდეგაც მამაკაცი, რომელიც დ. რ-თან იყო დახრილი, დგება და გარბის „ვ-ის“ ბენზინგასამართი სადგურის მიმართულებით, ხოლო მეორე მამაკაცი აგრძელებს დ. რ-ის ცემას. ქ. რ-ი იგერიებს ბ. კ-ეს, რომელიც გარბის ... გამზირის №5-ის მიმართულებით, მეორე მამაკაცი კი ჯდება ა. ა-ის კუთვნილ ავტომანქანაში და ტოვებენ შემთხვევის ადგილს.

16. როგორც ზემოთ აღინიშნა, ქმედების ყაჩალობად დაკავალი-ფიცირებისათვის აუცილებელია თავდასხმისა და მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნის არსებობა, რომელიც, თავის მხრივ, ჩადენილი უნდა იყოს სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით ანდა ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით. გასათვალისწინებელია, რომ თავდასხმა გამოიხატება დაზარალებულზე უეცარ, აგრესიულ, ძალადობრივი სახის მოქმედებაში.

17. საკასაციო პალატა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გარდა, ყურადღებას ამახვილებს დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ მტკიცებულებებსა და შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე, კერძოდ:

18. მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ჩვენებით ირკვევას, რომ იგი სასჯელს იხდიდა გლდანის №8 დანესებულებაში, სადაც ...ის დეპარტამენტის უფროსად მუშაობდა დ. რ-ი, რომელმაც მას მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა. ბ. კ-ე დაპპირდა, რომ ცემას არ შეარჩენდა და როგორც კი შესაძლებლობა მიეცემოდა, სამაგიეროს გადაუხდიდა. სწორედ 2017 წლის 14 ივნისს მიეცა დ. რ-ის ცემის შესაძლებლობა. მეგობარს – ა. ა-ს სთხოვა კონკრეტულ ადგილზე მისი კუთვნილი „BMW-ს“ მარკის მანქანით მიყვანა. ა-მა ჰქონდა, თუ რად უნდოდა ე.ნ. „ბიტა“, რაზეც უპასუხა: „ერთი უნდა დავარგრიოო“. იგი ა. ა-თან ერთად, მისივე მანქანით გაემართა ... გამზირისკენ და ამ ტერიტორიაზე ბ. კ-ე უკნიდან თავს დაესხა დ. რ-ს, რომელსაც „ბიტა“ რამდენჯერმე ჩაარტყა თავში და აგრძელებდა მის ფეხებში დარტყმას დაზარალებულის ძირს დაცემის შემდეგაც. მასთან მიირბინა დ. რ-ის ქალიშვილმა – ქ. რ-მა და ძალის გამოყენებით წააქცია, რის შემდეგაც წამოდგა და გაიქცა გზის მოპირდაპირე მხარეს. ბ. კ-ემ განუმარტა სასამართლოს, რომ მას დ. რ-ის დაყაჩალების განზრახვა არ ჰქონია და არც აღნიშნული ქმედება ჩაუდენია.

19. გამართლებულ ზ. ქ-ისა ჩვენებით დადგენილია, რომ მას მეგობრული ურთიერთობა აკავშირებს ბ. კ-ესთან, ხოლო ა. ა-ი გაიცნო დაკავების პერიოდში №8 დანესებულებაში. ასევე იცნობს დაზარალებულ დ. რ-ს, ვინაიდან მეგობრობდა მის შვილთან. 2017 წლის 14 ივნისს, შუადღის საათებში, იმყოფებოდა სპორტდარბაზში, საიდანაც გამოსვლის შემდეგ საკუთარი მანქანით წავიდა მეგობრის სანძახვად. ვინაიდან თავად არ აქვს მართვის მოწმობა, საჭესთან დასვა ასევე მისი ერთ-ერთი მეგობარი, რომლის ვინაობის გამელავნებაც არ სურს. ისინი გაემართნენ ...ის ქუჩაზე. ...ის გამზირზე შენიშნა, რომ იქვე არსებული საცხობის მოპირდაპირედ ხალხი იყო შეკრებილი, თუმცა ამისთვის ყურადღება არ მიუქცევია. დაახლოებით საღამოს 17:00-18:00 საათისთვის იმყოფებოდა სახლში. ინტერნეტის საშუალებით გაიგო მომხდარი თავდასხმის შესახებ. მოგვიანებით გადავიდა უბანში, სადაც დააკავეს პოლიციის თანამშრომლებმა. უთხრეს, რომ ბრალი ედებოდა დ. რ-ის დაყაჩალებაში. ზ. ქ-იამ დამატებით განმარტა, რომ სავარჯიშო დარბაზის დატოვებისას ეცვა „აღიდასის“ ფირმის მაისური, შორტი და ბოტასი. შემთხვევის ადგილი არის მისი უბანი, სადაც გავლა უწევს დღეში რამდენჯერმე, თუმცა შემთხვევის დღეს მანქანიდან ამ ტერიტორიაზე არ გადასულა. ასევე, იმ დღეს არ შეხვედრია ბ. კ-ეს და მასთან

არც სატელეფონო კავშირი ჰქონია.

20. ასევე საყურადღებოა, რომ თვითონ სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებები და მიიჩნია, რომ პრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული პირდაპირი მტკიცებულებები ზ. ქ-იას ყაჩალობაში მსჯავრდების ნაწილში ვერ აკმაყოფილებს მტკიცების პროცესისათვის სავალდებულო უტყუარობის კრიტერიუმს, საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებები კი არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ზ. ქ-იას დამნაშავედ ცნობი-სათვის, რასაც საკასაციო პალატაც სრულად იზიარებს და რის შე-სახებაც ქვემოთ იმსჯელებს.

21. საქართველოს სსკ-ის 27-ე მუხლი იძლევა ჯგუფური დანაშაულის დეფინიციებს და ერთმანეთისგან მიჯნავს წინასწარ შეუ-თანხმებლად, წინასწარი შეთანხმებითა და ორგანიზებული ჯგუ-ფის მიერ ჩადენილი დანაშაულის ცნებებს. მითითებული მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, დანაშაული ჯგუფის მიერაა ჩადენილი, თუ მის განხორციელებაში წინასწარ შეუთანხმებლად ერთობლი-ვად მონაწილეობდა ორი ან მეტი ამსრულებელი.

22. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი არც ერთი მტკიცებულებით არ დასტურდება, რომ ბ. კ-ეს ჰქონდა ყაჩალობის განზრახვა. სააპელაციო პალატა ამ ბრალდების დასადასტურებლად ძირითად მტკიცებულებად მიიჩ-ნევს ბ. კ-ის მიერ დაზარალებულზე თავდასხმის შემდეგ შემთხვევე-ვის ადგილზე მისული მეორე პირის მოქმედებას, რომელიც, რო-გორც ვიდეოჩანაწერებში ჩანს და ამასთან, დაზარალებული და მისი შვილი განმარტავენ, მიდის წაქცეულ დ. რ-თან, მას ძენკვს სხნის და გარბის. საკასაციო პალატას დადასტურებულად მიაჩნია ეს ფაქ-ტობრივი გარემოებები, მაგრამ აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდ-გენილ მტკიცებულებათა ერთობლივი არ დგინდება, რომ ბ. კ-ის განზრახვა მოიცავდა ყაჩალობის ჩადენას და მას ჰქონდა სხვი-სი მოძრავი ნივთის მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზანი, ვინაიდან გაურკეველია და დადგენილი არ არის, მოქმედებდნენ თუ არა ბ. კ-ე და მეორე პირი ერთობლივად, სახელდობრ: ვიდეოჩა-ნაწერებიდან ნათლად ჩანს, რომ ბ. კ-ე და მეორე პირი როგორც დანაშაულის დაწყებისას, ისე – მისი მიმდინარეობისა და დასრუ-ლების შემდეგაც, ახორციელებენ სრულიად სხვადასხვა მოქმედე-ბას, კერძოდ: დანაშაულის დაწყებისას ბ. კ-ე უკნიდან მიდის და-ზარალებულთან და თავს ესხმის მას ე.წ. „ბიტით“, იწყებს მის ცე-მას, რასაც აგრძელებს მისი დაცემის შემდეგაც. რამდენიმე წამში ძირს დაცემულ დაზარალებულთან მირბის მეორე მამაკაცი, რო-მელიც იხრება მის თავთან და ასრულებს გარკვეულ მოქმედებას,

რის შემდეგაც გარბის. ბ. კ-ე დაზარალებულის ცემას არ წყვეტს, ხოლო მას შემდეგ, რაც დაზარალებულის შვილი მას წინააღმდეგობას უწევს და ცდილობს შეაჩეროს, ბ. კ-ე იძულებული ხდება, დატოვოს შემთხვევის ადგილი. ბ. კ-ე და მეორე მამაკაცი შემთხვევის ადგილს ტოვებენ სხვადასხვა მიმართულებით. ამასთანავე, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას, რომ მეორე პირი არ იყო ზ. ქ-ია და მისი ვინაობა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დაუდგენელია.

23. ამდენად, მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით: ბ. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მას ამოძრავებდა შურისძიების მოტივი, სურდა, დ. რ-ს გასწორებოდა ძველი წყენის გამო და მისთვის სამაგიერო გადაეხადა; დანაშაულებრივ ფაქტთან რაიმე შეხებას და ბ. კ-ესა და ა. ა-თან ერთად ყოფნას საერთოდ გამორიცხავს ზ. ქ-ია; ზ. ქ-იასთან ერთად ყოფნას, მის მონაწილეობას ყაჩაღურ თავდასხმასა და საერთოდ, ყაჩაღობის ფაქტს ასევე გამორიცხავს ა. ა-ი (დაცვის მხარის შესავალ სიტყვაში), ხოლო სხვა რაიმე მტკიცებულება, რომელიც დაადასტურებდა, რომ ბ. კ-ე დაზარალებულს თავს ამ მიზნით დაესხა, ბრალდების მხარეს არ წარმოუდგენია და არ დგინდება, რომ ბ. კ-ე და მეორე პირი ერთობლივად მონაწილეობდნენ მითითებული დანაშაულის ჩადენაში. ის, რომ ბ. კ-ე სხვა პირთან ერთად დაზარალებულს თავს დაესხა სწორედ დაყაჩაღების მიზნით, არ დასტურდება არც საქმეში არსებული ვიდეოჩანანერებით.

24. რაც შეეხება თვითონ დაზარალებულისა და ასევე, მისი შვილის ჩვენებებს, რომელთა თანახმად, დ. რ-ს თავს დაესხნენ დაყაჩაღების მიზნით, რასაც ადასტურებს ის ფაქტი, რომ მას ერთმა პირმა ჩამოგლივა ძენკვი, საკასაციო პალატა მათ ჩვენებებს ამ ნაწილში საეჭვოდ არ მიიჩნევს და არ გამორიცხავს, რომ მათ მომხდარი ფაქტი სწორედ ყაჩაღურ თავდასხმად აღიქვეს, თუმცა მათი ჩვენებებით უტყუარად არ დასტურდება, რომ ბ. კ-ესა და მეორე პირს – ორივეს პქონდა სხვისი ნივთის მართლსანინააღმდეგო დაუფლების მიზანი და ისინი მოქმედებდნენ ერთობლივად, წინასწარ შეთანხმებითა თუ შეუთანხმებლად.

25. შესაბამისად, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ურთიერთშეჯერებითა და ანალიზის შედეგად ბ. კ-ის ქმედებაში არ დგინდება ყაჩაღობის შემადგენლობის ყველა ნიშანი და, ამდენად, საკასაციო პალატა იზიარებს მის ჩვენებას იმ ნაწილში, რომ მას ამოძრავებდა შურისძიების მოტივი და სწორედ ამ, და არა – ყაჩაღობის მიზნით, დაესხა თავს დაზარალებულს, მაგრამ ამასთანავე, მის ქმედებაში გამოკვეთილია საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის შემადგენლობა (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქ-

(ცია) – ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქი დაზიანება, რამაც მისი ხანძოკლე მოშლა ან საერთო შრომისუნარიანობის უმნიშვნელო ან არამყარი დაკარგვა გამოიწვია, რის გამოც ბ. კ-ის ქმედება, დაკვა-ლიფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, უნდა გადაკ-ვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლზე (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია).

26. რაც შეეხება ა. ა-ის ქმედებას, მას მსჯავრად დაედო ყაჩა-ლობაში დახმარება, რასაც საკასაციო პალატა არ იზიარებს და აღ-ნიშნავს შემდეგს:

27. საქართველოს სსკ-ის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, დანაშაულში თანამონაწილეობის ერთ-ერთი სახეა დამხმარე, რაც გულისხმობს დანაშაულის ჩადენაში ხელის შეწყობას.

28. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ა. ა-ს ბრა-ლად დაედო ყაჩალობაში დახმარება, ე.ი. თავდასხმაში სხვისი მოძ-რავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადე-ნილი სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით, ჯგუფურად.

29. საკასაციო პალატამ ზემოთ უკვე იმსჯელა, რომ ბ. კ-ის ქმე-დებაში არ იკვეთება ყაჩალობის ნიშნები, თუმცა დადგენილად მი-იჩინია, რომ მან ჩაიდინა ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქი დაზია-ნება. შესაბამისად, საკასაციო პალატამ უნდა შეაფასოს, დაეხმა-რა თუ არა ა. ა-ი ბ. კ-ეს მითითებული დანაშაულის ჩადენაში.

30. საკასაციო პალატას დადასტურებულად მიაჩინია, რომ ა. ა-მა დაზარალებულის ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქ დაზიანება-ში ფიზიკური დახმარება გაუწია ბ. კ-ეს, რაც გამოიხატა საკუთარი ავტომობილით მის გადაყვანაში, რასაც ადასტურებს შემდეგი მტკიცებულებები: მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ჩეინება, რომლითაც დად-გენილია, რომ 2017 წლის 14 ივნისს თავის მეგობარს – ა. ა-ს სთხო-ვა კონკრეტულ ადგილზე მისი მანქანით მიყვანა. როდესაც ა-მა ჰკითხა, თუ რად უნდოდა ე.წ. „ბიტა“, მან უპასუხა: „ერთი უნდა დავანგრიო“; ვიდეოჩანაწერები, საიდანაც ირკვევა, რომ ბ. კ-ე საკუთარი ავტომანქანით შემთხვევის ადგილზე მიყვანა სწორედ ა. ა-მა, რა დროსაც ავტომანქანიდან ჯერ გადმოდის ბ. კ-ე, რომე-ლიც ავტომანქანის კარს ტოვებს ლიას, ცოტა მოგვიანებით ამავე ავტომანქანიდან გადმოდის მეორე პირი, ხოლო ა. ა-ი ამის შემდე-გაც არ ტოვებს შემთხვევის ადგილს, კარი კვლავ ღია აქვს და ელო-დება მათ დაბრუნებას. ა. ა-ი ავტომანქანის კარს ხურავს მხოლოდ მას შემდეგ, რაც მეორე პირი მისკენ მიემართება და მისი ავტომო-ბილში ჩაჯდომის შემდეგ ტოვებს შემთხვევის ადგილს; თვითონ მსჯავრდებული ა. ა-იც ადასტურებს, რომ მან ბ. კ-ე საკუთარი ავ-

ტომანქანით მიიყვანა შემთხვევის ადგილზე, თუმცა განმარტავს, რომ არ იცოდა ბ. კ-ის განზრანის შესახებ (დაცვის მსარის შესავალი სიტყვა), რასაც საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს, ვინაიდან ეს ეწინააღმდეგება საქმეში წარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობას.

31. შესაბამისად, საკასაციო პალატას, მითითებული გარემოებებიდან გამომდინარე, დადასტურებულად მიაჩნია ის ფაქტი, რომ ა. ა-მა კარგად იცოდა, თუ რა მიზნით მიდიოდა ბ. კ-ე ...ის გამზირზე და მიუხედავად ამისა, იგი დასთანხმდა მის თხოვნას, წაიყვანა მის მიერ მითითებულ ადგილას, დაელოდა და დანაშაულის ჩადენის შემდეგ მეორე პირი იქიდან გაიყვანა, რაც ნათლად მიუთითებს, რომ იგი, როგორც დამხმარე, მონაწილეობდა ამ დანაშაულის ჩადენაში.

32. საკასაციო პალატა არ იზიარებს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას ზ. ქ-იას საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „„ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში დამნაშავედ ცნობის შესახებ და ამ ნაწილში სრულად ეთანხმება საპელაციო პალატის შეფასებას ზ. ქ-იას უდანაშაულობის შესახებ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

33. მსჯავრდებულმა ზ. ქ-იამ (ისევე როგორც მსჯავრდებულებმა ბ. კ-ემ და ა. ა-მა) კატეგორიულად უარყო თავისი მონაწილეობა მომხდარ დანაშაულში. ზ. ქ-იამ განმარტა, რომ 2017 წლის 14 ივნისს, შუადღის საათებში, იმყოფებოდა სპორტდარბაზ „...ში“, საიდანაც გამოსვლის შემდეგ, საკუთარი მანქანით წავიდა მეგობრის სანახავად. ვინაიდან თვითონ არ აქვს მართვის მოწმობა, საჭესთან დასვა მეგობარი. ისინი გაემართნენ ...ის ქუჩისკენ. ...ის გამზირზე შენიშნა, რომ იქვე არსებული საცხობის მოპირდაპირედ ხალხი იყო შეერებილი, თუმცა ამისთვის ყურადღება არ მიუქცევია. დაახლოებით 17:00-18:00 საათისთვის იმყოფებოდა სახლში, ხოლო მომხდარი თავდასხმის შესახებ გაიგო ინტერნეტის საშუალებით.

34. სპორტდარბაზ „...დან“ გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერებით დასტურდება, რომ 2017 წლის 14 ივნისს ზ. ქ-ია ნამდვილად იმყოფებოდა აღნიშნულ დარბაზში. დადგენილია ის ფაქტიც, რომ ზ. ქ-იამ სპორტდარბაზი „...“ დატოვა 15:36:17 საათზე, ხოლო დანაშაული მოხდა დაახლოებით 15:50 საათზე. შპს „...ს“ ბენზინგასამართი სადგურიდან გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერებით, ბ. კ-ე და ა. ა-ი მისივე კუთვნილი ავტომანქანით ერთად გადაადგილდებან ჯერ კიდევ 15:19 საათზე. აღნიშნულის შემდგომაც, იმ პერიოდის განმავლობაში, როდესაც ზ. ქ-ია იმყოფებოდა სპორტდარბაზში, ა. ა-ი და ბ. კ-ე ერთად ჩნდებიან შპს „პსპ ...-დან“ და შპს „ს-დან“ გამოთხოვილ ვიდეოჩანაწერებში ისინი მოძრაობენ ...-ის ქუჩიდან ... ქუ-

ჩის მიმართულებით.

35. შპს „ვ-სა“ და ინდ მენარმე ი. ჩ-ისაგან გამოთხოვილ ვიდეო-ჩანაწერებით დგინდება, რომ იმ დროს, როცა ბ. კ-ე აგრძელებს წაქცეული დ. რ-ის ცემას, ა. ა-ის „BMW X5“ მოდელის ავტომობილის მხრიდან დ. რ-ის მიმართულებით, სწრაფი ნაბიჯით მირბის მამაკაცი, ეხება კისერზე, ხსნის ძენევს და სწრაფად ბრუნდება კვლავ ა. ა-ის მანქანის მიმართულებით. აღნიშნულ მამაკაცს აცვია მუქი მასური და მოლურჯო ჯინის შარვალი.

36. საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომელიც, ზემოაღნიშნულ ვიდეოჩანაწერების ანალიზიდან გამომდინარე, მართებულად აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარემ ვერ დაასაბუთა 15:36:17 საათზე ...ის გამზირზე მდებარე სპორტდარბაზიდან გამოსულმა ზ. ქ-იამ რა ვითარებაში გამოიცვალა შორტი და ჩაიცვა შარვალი, როგორ დაუკავშირდა ამ დროს უკვე ...ის ქუჩაზე მყოფ ა. ა-სა და ბ. კ-ეს და 15:48:28 საათი-სათვის როგორ აღმოჩნდა ა. ა-ის კუთვნილ ავტომანქანაში; გარდა ამისა, ოდოროლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ა. ა-ის ავტომობილში არ აღმოჩნდა ზ. ქ-იას ხელის, სუნისა და ბიოლოგიური ნიმუშების კვლები, რაც ბრალდების მხარემ ახსნა იმ გარემოებით, რომ როგორც ოდოროლოგიური დარგის ექსპერტებმა სასამართლო სხდომაზე განმარტეს, ავტომობილში პირის ყოფნის მიუხედავად, შესაძლებელია ავტომობილში მისი სუნის კვალი არ დარჩეს. ბრალდების მხარის მითითებული მოსაზრება შესაძლოა, გაზიარებული ყოფილიყო იმ შემთხვევაში, თუკი წარმოდგენილი იქნებოდა სხვა უტყუარი მტკიცებულება ზ. ქ-იას ა-ის ავტომობილში ყოფნასთან დაკავშირდებით. იმ პირობებში კი, როდესაც ა. ა-იც და ბ. კ-ეც კატეგორიულად უარყოფენ მათთან ერთად ავტომობილში ზ. ქ-იას ყოფნას, ხოლო პაბიტოსკოპიური ექსპერტიზის დასკვნებით ვერ მოხერხდა ვიდეოჩანაწერებში დაფიქსირებულ ბ. კ-ესთან ერთად მყოფი პირის იდენტიფიკაცია, სხვა რაიმე მტკიცებულება კი წარმოდგენილი არ არის, მხოლოდ ექსპერტთა განმარტებები ვერ დააკმაყოფილებს მტკიცების პროცესისათვის სავალდებულო უტყუარობის მაღალ სტანდარტს.

37. რაც შეეხება იმ გარემოებას, რომ ოდოროლოგიური ექსპერტიზის №46/22-402 დასკვნის თანახმად, 2017 წლის 14 ივნისს თბილისში, ... გამზირის №2 კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, დ. რ-ის მიმართ განხორციელებული ყაჩაღური თავდასხმის ფაქტთან დაკავშირებით, შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული სუნის კვალის ნიმუშები დამტხვე ზ. ქ-იასგან აღებული სუნის კვალის ნიმუშს, აღნიშნული გარემოება ვერ გახდება ზ. ქ-იას მსჯავრდების საფუძველი, ვინაიდან შემთხვევის ადგილი წარმოადგენს ქუჩას,

სადაც გადაადგილდებიან მოქალაქეები და მათ შორის – ზ. ქ-იაც, რომელსაც, იმის გამო, რომ ეს გზა არის ქალაქის ცენტრალურ უბ-ნებთან დამაკავშირებელი, ხშირად უწევდა ამ ტერიტორიაზე გავ-ლა. ამასთან, სავარჯიშო დარბაზიდან გამოსვლის შემდეგ ზ. ქ-იამ გაიარა შემთხვევის მიმდებარე ტერიტორიაზე, რასაც ადასტურებს ... ქუჩა №2-ში მდებარე აფთაძეშე განთავსებული კამერის ჩანაწე-რი, რომლის მიხედვითაც, დანაშაულებრივი ქმდებიდან ერთი წუ-თის შემდეგ – 15:51:15 საათზე, ზ. ქ-იას ავტომობილი დაფიქსირე-ბულია შემთხვევის ადგილის მიმდებარე ტერიტორიაზე, რომელ-შიც, დაცვის მნარის განმარტებით, ზ. ქ-ია ზის მძღოლის გვერდი-თა სავარძელში.

38. სააპელაციო პალატამ ასევე ყურადღება გაამახვილა დაც-ვის მნარის ინიციატივით შპს დამოუკიდებელი სასამართლო ექ-სპერტიზის ცენტრ „ს“ მიერ ჩატარებულ ექსპერტიზის დასკვნა-ზე, რომლის თანახმად, ექსპერტიზაზე გამოსაკვლევად წარდგე-ნილ ვიდეოჩანაწერში, პირს, რომელიც მინაზე დაცემულ დ. რ-ის თავთან წამიერად იხრება, მარცხენა ხელის მტკვნიდან იდაყვამ-დე მონაკვეთში აღენიშნება სხვადასხვა საბის ტატუ. დასკვნის სის-წორე სასამართლო სხდომაზე დაადასტურა ექსპერტმა მ. ტ-მა და მან კატეგორიულად განახცადა, რომ დ. რ-ზე თავდამსხმელ პირს მარცხენა ხელზე აღენიშნება „მასური ტატუ“. სასამართლოს წი-ნაშე არ ყოფილა წარდგენილი არანაირი დასაბუთებული არგუმენ-ტი ან მტკიცებულება, რაც პალატას ექსპერტ მ. ტ-ის ობიექტურო-ბასა და კომპეტენტურობაში ეჭვის შეტანის საფუძველს შეუქმნი-და და მის მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოების სხვაგვარად შეფასების საშუალებას მისცემდა. მითითებული პირის მარცხენა ხელზე გარკვეული ლაქის არსებობა არ არის უარყოფილი არც ბრალ-დების მნარის მიერ წარმოდგენილი ლეგან სამხარაულის სახელო-ბის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ექსპერტიზის დასკვნით, რომლის თანახმად, გამოსაკვლევად წარმოდგენილ ვი-დეოჩანაწერებზე ფიზიკურ დაპირისპირებაში ჩართულ მესამე პირს მარცხენა ხელის მაჯის პირველ წახევარში, მაჯის ზედა შხრი-დან აღნიშნება მუქი ფერის ლაქა. აღნიშნული ლაქა წარმოადგენს თუ არა სვირინგს (ტატუს), დადგენა შეუძლებელია. დასკვნის ავ-ტორმა – ექსპერტმა ლ. ა-მ სასამართლო სხდომაზეც დაადასტუ-რა, რომ ხსენებულ პირს ხელზე ნამდვილად აღნიშნება ლაქა, რო-მელიც შესაძლებელია იყოს ტატუ/სვირინგი ან სხვა რაიმე, რომ-ლის გარჩევაც შეუძლებელია. ამდენად, მითითებული ექსპერტი-ზის დასკრინინგი წარმოადგენს დ. რ-ზე განხორციელებულ თავდას-ხმაში მონაწილე ბ. კ-ის თანმხლები მეორე პირისა და ზ. ქ-იას იდენ-ტურობაში ეჭვის შეტანის საფუძველს.

39. რაც შეეხება მსჯავრდებულ ბ. კ-ისათვის საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და სსკ-ის 379-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებებს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ისინი სრულად არის დადასტურებული საქმეში არსებულ საკ-მარის და უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობით, რასაც არც დაცვის მხარე ხდის სადაცოდ.

40. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ქმედება, დაკვალი-ფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, უნდა გადაკ-ვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლზე (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია), ხოლო მსჯავრდებულ ა. ა-ის ქმე-დება, დაკვალიფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 25,179-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 25,120-ე მუხლზე (2017 წლის 14 ივნისს მოქ-მედი რედაქცია), რომლის დისპოზიცია ითვალისწინებს ჯანმრთე-ლობის განზრას მსუბუქ დაზიანებას, რამაც მისი ხანმოკლე მოშ-ლა ან საერთო შრომისუნარიანობის უმნიშვნელო ან არამყარი და-კარგვა გამოიწვია.

41. მსჯავრდებულების – ბ. კ-ისა და ა. ა-ის მიმართ სასჯელის ზომისა და სახის განსაზღვრისას საკასაციო პალატა ითვალისწი-ნებს მსჯავრდებულების პიროვნულ მახასიათებლებს, ასევე – სა-ქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვ-ნებს. აღსანიშნავია, რომ მსჯავრდებული ბ. კ-ე წარსულში არაერ-თხელ არის ნასამართლევი და მის ქმედებაში გამოკვეთილია დანა-შაულის რეციდივი. გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია მათ მიერ ჩადენილი ქმედების ხასიათი, კერძოდ: დანაშაული ჩაიდინეს ჯგუ-ფურად (თანამონაწილეობით), დღისით, ხალხმრავალ – საზოგადო-ებრივი თავშეყრის ადგილას, რაც ხაზს უსვამს მათი ქმედების მო-მეტებულ საზოგადოებრივ საშიშროებაზე. მითითებული გარემო-ებებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავ-რდებულებს ახალი დანაშაულის თავიდან აცილების, მათი გამოს-წორებისა და რესოციალიზაციის უზრუნველყოფის მიზნით, სას-ჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროთ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია) გათვა-ლისწინებული სანქციის მაქსიმუმი – 2-2 წლით თავისუფლების აღ-კვეთა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ისანი-სამგორის რაიონული პროეურატურის პროკურორი ი. ქარდავას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ადვოკატ ლ. კ-ისა და მსჯავრდებულ ა. ა-ის ადვოკატ გ. ტ-ის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
 4. ბ. კ-ის ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფირდეს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლზე (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია);
 5. კ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით;
 6. კ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით;
 7. კ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით;
4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნულ სასჯელს – 2 (ორი) წლით თავისუფლებს აღკვეთას – ნაწილობრივ დატოვალობის სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და სსკ-ის 379-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნული სასჯელებიდან 1-1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ბ. კ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლით;
5. მსჯავრდებულ ბ. კ-ეს სასჯელის მოხდა აეთვალის დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 8 ოქტომბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩატოვალოს დაკავებაში ყოფნის ერთი დღე – 2017 წლის 14 ივნისი;
6. ა. ა-ის ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-

სის 25,179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალი-ფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 25,120-ე მუხლზე (2017 წლის 14 ივნისს მოქმედი რედაქცია);

ა. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სა-მართლის კოდექსის 25,120-ე მუხლით (2017 წლის 14 ივნისს მოქ-მედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღ-კვეთა 2 (ორი) წლით;

მსჯავრდებულ ა. ა-ს სასჯელის მოხდა აეთვალის დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 15 ივნისიდან;

ა. ა-ი დღეის მდგომარეობით სასჯელმოხდილია, რის გამოც და-უყოვნებლივ გათავისუფლდეს პენიტენციური დაწესებულებიდან;

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენი ზ. ქ-იას გამარ-თლებისა და ნივთმტკიცებების ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ქმედების გადაკვალიზიცირება ოჯახის წევრის თვითმკვლელობამდე მიყვანიდან ოჯახურ ქალადობაზე

განახონი საქართველოს სახელით

№23აპ.-19

9 ივნისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაშის სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ქათამაძე,
ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენით განიხილა მსჯავრდებულ გ. ქ-იას ინტერესე-ბის დამცველის, ადვოკატი ი. მ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა საგამოძიებო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-

ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენით გ. კ-ია, – დაბადებული 1988 წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლით და მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 13 მაისიდან.

სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ გ. კ-იამ ჩაიდინა ოჯახის წევრის თვითმკვლელობაზე მიყვანა, მსხვერპლისადმი სასტიკი მოცყორდით, რაც გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 18 თებერვალს, ლამის საათებში, ქ. თბილისში, ... ქუჩა №8, ბინა №12-ში, გ. კ-იამ თავისი ყოფილი მეუღლის, ა. ლ-ის მიმართ განახორციელა სასტიკი მოცყორდა, კერძოდ, მან ა. ლ-ს მრავლობითი დაზიანება მიაყენა თავის არეში, რის შემდეგაც ა. ლ-მა ამავე ბინის სააბაზანო ოთახში, ქარის მსგავსი საგნის გამოყენებით, თავი ჩამოიხრჩო.

2. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

3. მსჯავრდებულ გ. კ-იას ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ი. მ-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და გ. კ-იას გამართლებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები მსჯავრდებულ გ. კ-იას მიმართ, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ აღნიშნული საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შეიცდეს შესაბამისი ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა არ იზიარებს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას გ. კ-იას საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში, ვინაიდან განაჩენი ძირითადად ეფუძნება ა. გ-ის, ლ. მ-ის, ნ. მ-ის, გ. ს-ის, ზ. კ-ის, გ. ო-ის, ა. პ-ის, ნ. დ-ის, ზ. კ-ისა და ბ. გ-იას ჩვენებებს, თ. კ-ის დაკითხვის ოქმს, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმს, თბილის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 6 თებერვლის, 2014 წლის 6 ივლისისა და 2015 წლის 17 იანვრის გადაწყვეტილებებს შემაკავებელი ორდერების დამტკიცების შესახებ და სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას, რომლებიც საქმარისი არ არის გ. კ-იას საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლის პირველი ნაწილით დამნაშავედ ცნობისათვის, კერძოდ:

3. მოწმე ზ. კ-ის ჩვენებით, რომელიც გ. კ-იასა და ა. ლ-ის კამათის უშუალო თვითმხილველია, ირკვევა, რომ 2017 წლის 18 თებერვალს გ. კ-იას სახლში ნასვამი ა. ლ-ი აგინებდა და ეჩუბებოდა გ. კ-იას. ისინი ერთმანეთს აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხყოფას,

რა დროსაც ა. ლ-მა გ. კ-იას ხატი ესროლა, ხოლო გ. კ-იამ დაზარა-ლებულს ხელი გაარტყა სახეში და ჩაარტყა ხმის გამაძლიერებელი ტექნიკა.

4. სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული თ. კ-ის ჩვენებით, ა. ლ-ი მისი მეგობარია. 2017 წლის 18 თებერვალს, საღამოს საათებ-ში, ა. ლ-ი იმყოფებოდა მასთან, რის შემდეგაც გ. კ-იასთან აპირებ-და ნასვლას და სახლის დალაგებას. მოწმის განმარტებით, ა. ლ-მა უთხრა, რომ ბევრი ვალი ჰქონდა, რის შესახებაც არ სურდა გ. კ-იას გაეგო. საღამოს მეუღლისგან – ზ. კ-ისგან გაიგო, რომ გ. კ-იამ სცე-მა ა. ლ-ს.

5. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით, ა. ლ-ის გვამს გარეგნულად აღნიშნებოდა სიცოცხლის დროინდელი და-ზიანებები, კერძოდ: სისხლნაუღენთები და ნაჭდევი სახეზე, შუბ-ლის მიდამოში წვრილკეროვანი სისხლჩატევებით; ნაჭდევები და სისხლნაუღენთები ზედა და ქვედა კიდურებზე; ხანდაზმული ნაჭ-დევები ქვედა კიდურებზე; ხაზოვანი ფორმის ნაჭდევი განვითა-რებული უნდა იყოს რაიმე მახვილი საგნის წვეტის, ლესილი კიდის ან მკვეთრად გამოხატული კიდის მქონე მკვრივი-ბლაგვი საგნის შემხები ზემოქმედების შედეგად, დაზიანებები განვი-თარებულია რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის მოქმედებით და ატა-რებს დაზიანებათა მსუბუქი ხარისხის ნიშნებს; შუბლის მიდამო-ში, მარცხნივ არსებული ნაჭდევი, ცხვირის ზედა მესამედში, მარ-ცხნივ არსებული სისხლნაუღენთი, ცხვირის ქვედა მესამედში, მარ-ჯვინივ არსებული სისხლნაუღენთი, შუბლის მიდამოში მარჯვინივ გარდამავალი, ზედა ქუთუთოზე და მარჯვენა თვალბუდის გარე-თა მიდამოში არსებული წყვეტილი სისხლნაუღენთი, შუბლის მი-დამოს რბილ საფარში არსებული წვრილკეროვანი სისხლჩატევე-ბი, მარჯვენა მტევნის უკანა ზედაპირზე არსებული სისხლნაუღენ-თი, მარჯვენა მტევნის მე-5 თითის ფუძის უკანა ზედაპირზე არსე-ბული ნაჭდევი, ორივე წვივის ზედა მესამედების ნინა ზედაპირებ-ზე არსებული თითო-თითო სისხლნაუღენთი, მარჯვენა მუხლის სახსრის ნინა ზედაპირზე არსებული ორი ნაჭდევი განვითარებუ-ლი უნდა იყოს სიკვდილის დადგომამდე უახლოეს ნინა პერიოდში, ხოლო ორივე ბარძაყის შუა და ქვედა მესამედებში, ორივე მუხ-ლის, ორივე წვივის ზედა და შუა მესამედებში, ნინა და ნანილობ-რივ გარეთა ზედაპირზე არსებული ფუფხით დაფარული წერტი-ლოვანი ნაჭდევები ხანდაზმულობით შეესაბამება 5-9 დღეს; ასე-ვე, გვამზე მარცხნივ, საზარდულის მიდამოში, აღინიშნება ნაჩ-ხველეტი ჭრილობა – ინექციის კვალი, რომელიც განვითარებული უნდა იყოს სიკვდილის დადგომამდე უახლოეს ნინა პერიოდში; ზე-მოაღნიშნული დაზიანებები მიზეზობრივ კავშირში არ არის დამ-

დგარ შედეგთან – სიკვდილთან.

6. სასამართლო სხდომაზე დაიკითხნენ მოწმეები, მათ შორის: ა. გ-ი, ლ. მ-ი, ზ. კ-ე და ნ. მ-ი, რომელებსაც არ დაუნახავთ 2017 წლის 18 თებერვალს თბილისში, ... ქუჩა №8, ბინა №12-ში, გ. კიასა და ა. ლ-ს შორის განვითარებული მოვლენები, ვინაიდან შემთხვევის ადგილზე არ იმყოფებოდნენ. ისინი ზოგადად აღნერენ გ. კიასა და ა. ლ-ს შორის 2017 წლის 18 თებერვალამდე არსებულ კონფლიქტურ ვითარებას, რაც განსახილველ შემთხვევაში არარელევანტურია, ვინაიდან პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, გ. კიას ბრალი მოიცავს 2017 წლის 18 თებერვალს განვითარებულ მოვლენებს (ა. ლ-ზე განხორციელებული ძალადობის ერთჯერად აქტს – მრავლობითი დაზიანების მიყენებას თავის არეში).

7. ამდენად, წარმოდგენილი მტკიცებულებებით საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია, რომ 2017 წლის 18 თებერვალს, ლამის საათებში, ქ. თბილისში, ... ქუჩა №8, ბინა №12-ში, გ. კიამ თავის ყოფილ მეუღლეს – ა. ლ-ს დაზიანებები მიაყენა თავის არეში. იმავე საღამოს ა. ლ-მა ამავე ბინის სააბაზანო ოთახში, ქამრის მსგავსი საგნის გამოყენებით, თავი ჩამოიხრჩო.

8. ფაქტობრივი გარემოებების დადგენის შემდეგ საკასაციო პალატა იმსჯელებს იმ საკითხზე შეიძლება თუ არა, რომ გ. კიას ქმედება (ა. ლ-ისთვის თავის არეში დაზიანებების მიყენება) განსახილველ შემთხვევაში შეფასდეს სასტიკ მოპყრობად, რამაც ა. ლ-ი თვითმევლელობამდე მიიყვანა.

9. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ სასტიკი მოპყრობა, როგორც თვითმევლელობამდე მიყვანის საშუალება, შეფასებითი ცნებაა. დაზიარალებულის მიმართ სასტიკი მოპყრობა გულისხმობს ისეთი ქმედების ან ქმედებათა ერთობლიობის ჩადენის, რომელიც დაზიარალებულს განსაკუთრებულ ფიზიკურ ან ზნეობრივ ტანჯვას აყენებს. მოცემულ შემთხვევაში გ. კიას მიერ ა. ლ-ის მიმართ ჩადენილი ქმედება ვერ შეფასდება სასტიკ მოპყრობად, ვინაიდან მტკიცებულებები, რომლებითაც დადასტურდებოდა გ. კიას მიერ ისეთი ქმედებების ჩადენა, რაც შეფასდებოდა როგორც მსხვერპლისადმი სასტიკი მოპყრობა, რამაც ა. ლ-ი თვითმევლელობამდე მიიყვანა, ბრალდების მხარეს არ წარმოუდგენია.

10. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლზე, რომლითაც დაცულია ბრალდებულის უფლება, ინფორმირებული იყოს წარდგენილი ბრალდების არსისა და საფუძვლების შესახებ, რაც მის მიერ დაცვის ჯეროვანი განხორციელების მიზანს ემსახურება. „{...} ბრალდებული ნებისმიერ შემთხვევაში უზრუნველყოფილ უნ-

და იქნეს საკმარისი ინფორმაციით, რაც საჭიროა მის წინააღმდეგ წარდგენილი ბრალდების სრულად აღსაქმელად შესაბამისი დაცვის მოსამზადებლად {...} რაც შეეხება ბრალდებაში ცვლილებების შეტანას, მათ შორის ბრალდებს „საფუძვლის“, შეცვლას, ბრალდებული სათანადოდ და სრულად უნდა იყოს ინფორმირებული აღნიშნულის თაობაზე და მას საკმარისი დრო და შესაძლებლობა უნდა მიეცეს იმისათვის, რომ აღნიშნულ ცვლილებებზე სათანადო რეაგირება მოახდინოს და დაცვა ახალი ინფორმაციის ან ბრალდების საფუძველზე ააგოს“ (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2000 წლის 25 ივნისის გადაწყვეტილება საქმეზე Mattoccia v. Italy, 123969/94). <http://prg.supremecourt.ge/DetailViewCrime.aspx> სასამართლო მიიჩნევს, რომ სისხლის სამართლის საქმეებში გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება იმას, რომ სამართლიანი სასამართლოს უფლების რეალიზაციისთვის დაცვის მხარისთვის დეტალურად იყოს ცნობილი მისთვის წარდგენილი ბრალდების არსი და საფუძველი (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 1999 წლის 25 მარტის გადაწყვეტილება საქმეზე Pelissier and Sassi v. France, №25444/94).

11. ამ კონტექსტში საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ გ. კ-იას ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოებს უნდა ემსჯელათ რამდენად დასტურდებოდა პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებაში მოყვანილი ფაქტობრივი გარემოებები და შეეფასებინათ, წარმოადგენდა თუ არა მსჯავრდებულის ქმედება (დაზარალებულისთვის თავის არეში დაზიანებების მიყენება) სასტიკ მოპყრობას, რამაც ა. ლ-ი თვითმკვლელობამდე მიიყვანა. აღნიშნულის საპირისპიროდ სასამართლოები გასცდნენ გ. კ-იასთვის წაყენებული ბრალის ფარგლებს: კერძოდ, პირის ბრალდების დადგენილების თანხმად, სასტიკ მოპყრობად შეფასებულია გ. კ-იას მიერ ა. ლ-ისთვის თავის არეში მიყენებული მრავლობითი დაზიანების ფაქტი, ხოლო სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ ა. ლ-ი გ. კ-იას მხრიდან მუდმივად ექვემდებარებოდა ძალადობას, მასზე არაერთხელ განხორციელდა ფიზიკური ძალადობა სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა ფორმით, რაც, თავის მხრივ, აისახა ა. ლ-ის ფსიქიკაზე. გარდაცვალებამდე გ. კ-იამ ა. ლ-ზე ფიზიკურად იძალდა სხეულის სხვადასხვა მიდამოში, რაც წარმოადგენს ა. ლ-ის მიმართ სასტიკ მოპყრობას.

12. სასამართლოს მიერ ბრალდების ფორმულირებაში დამატებითი გარემოებების მითითებამ (ა. ლ-ი გ. კ-იას მხრიდან მუდმივად ექვემდებარებოდა ძალადობას, მასზე არაერთხელ განხორციელდა ფიზიკური ძალადობა სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა ფორმით, რაც, თავის მხრივ, აისახა ა. ლ-ის ფსიქიკაზე) გავლენა მოახ-

დინა გ. კ-იას ქმედების კვალიფიკაციაზე და გახდა კიდეც მისი საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების საფუძველი, რასაც საკასაციო პალატა არ ეთანხმება და არ შეესაბამება ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის მე-3 პარაგრაფის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით დაცულ გარანტიებს.

13. ამდენად, საკასაციო პალატის აზრით საქმეზე წარმოდგენილი არცერთი მტკიცებულებით არ დასტურდება მსჯავრდებულ გ. კ-იას მიერ ა. ლ-ის თვითმკვლელობამდე მიყვანა, მსხვერპლი-სადმი სასტიკი მოჰყრობით, თუმცა სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადასტურებულია გ. კ-იას მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა (ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია სისხლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი).

14. ვინაიდან პირის საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით მსჯავრდებისთვის აუცილებელია დაზარალებულის მიერ ფიზიკური ტკივილის განცდა, საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს: ის გარემოება, არის თუ არა ა. ლ-ის მიმართ განხორციელებული ფიზიკური ძალადობა ფიზიკური ტკივილის გამომწვევი, საკასაციო პალატის აზრით, განსახილველ შემთხვევაში უნდა შეფასდეს არა მარტო სუბიექტური, არამედ ობიექტური კრიტერიუმების გათვალისწინებითაც. მოწმე ზ. კ-ის ჩვენების, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნისა და საქმის მასალების ანალიზის შედეგად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გარდაცვლილ ა. ლ-ის სხეულზე არსებული დაზიანებები, თავისი სპეციფიკური ნიშნების გათვალისწინებით, ფიზიკური ტკივილის გამოწვევის გარეშე ვერ წარმოიშობოდა.

15. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება და მსჯავრდებულ გ. კ-იას ქმედება საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

16. რაც შეეხება სასჯელს, დანაშაულის ხასიათის, სასჯელის საკმარისობის, პროპორციულობისა და სამართლიანობის პრინციპიდან გამომდინარე, გ. კ-იას საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. კ-იას ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ი. მ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. მსჯავრდებულ გ. კ-იას ქმედება საქართველოს სსკ-ის 11¹, 115-ე მუხლიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველ ნაწილზე და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან – 2017 წლის 13 მაისიდან.
4. აღნიშნული სასჯელი დღეის მდგომარეობით მოხდილია, შესაბამისად, იგი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სხდომის დარბაზიდან.
5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენი ნივთმტკიცების ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. დანაშაული საკუთრების ნინეაღმდეგ

ქურდობის მცდელობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№476აპ-18

17 იანვარი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ქათამაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ისანი-სამგორის
რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნ. ციხისელის საკასაციო
საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-
თლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 25 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ჯ. ა-ს, – დაბადებულს 1... წელს, – ბრალად ნარედგინა ქურდობის მცდე-
ლობა, ე.ი. სხვის მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლების მცდელო-
ბა, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რაც მნიშვნე-
ლოვან ზიანს გამოიწვევდა, ჩადენილი საცავში უკანონო შეღწე-
ვით.

2. აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში: ჯ. ა-მა განიზ-
რახა, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებას მიზნით, ფარულად და-
უფლებოდა ლომბარდში არსებულ ტექნიკას. განზრახვის სისრუ-
ლეში მოსაყვანად 2017 წლის 6 მარტს, დაახლოებით 00:00 საათზე,
ჯ. ა-მა უკანონოდ შეაღნია ...ის ქუჩა №...-ში მდებარე შპს „ლ-ის“
ლომბარდში, სადაც პირველ ჯერზე ფარულად დაუფლა 4595 ლა-
რად ღირებულ, 29 ერთეულ ტექნიკას (პლანშეტებს, მობილურ ტე-
ლეფონებსა და ფოტოაპარატებს), რაც გადამალა დაუდგენელ ად-
გილზე. ამის შემდეგ იგი დაბრუნდა ტექნიკას დარჩენილი ნაწილის
დასაუფლებლად, თუმცა მას წაასწრეს პოლიციის თანამშრომლებ-
მა, რის გამოც განზრახვა სისრულეში ვერ მოიყვანა.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 13 ივნისის გა-
ნაჩინით ჯ. ა-ს ნარდეგნილი ბრალდებიდან ამოერიცხა 29 დასახე-
ლების ტექნიკის (ლირებული - 4595 ლარად) ფარულად, მართლსა-
წინააღმდეგოდ დაუფლების ეპიზოდი.

ჯ. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 ექვსი თვით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩატვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 2000 ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

ჯ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალი პატიმრობაში ყოფნის დრო 2017 წლის 6 მარტიდან 2017 წლის 27 მარტის ჩათვლით.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ჯ. ა-მა ჩაიდინა ქურდობის მცდელობა, ე.ი. სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლების მცდელობა, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რაც მნიშვნელოვან ზიანს გამოიწვევდა, ჩადენილი საცავში უკანონო შედნევით.

აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: ჯ. ა-მა განიზრა-სა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაუფლებოდა ლომბარდში არსებულ ტექნიკას. განზრახვის სისრულეში მოყვანის მიზნით, 2017 წლის 6 მარტს, დაახლოებით 01:30 საათზე, მან უკანონოდ შეაღნია ...ის ქუჩა №...-ში მდებარე შპს „ლის“ ლომბარდში, თუმცა წაასწრეს პოლიციის ონამშრომლებმა, რის გამოც განზრახვა სისრულეში ვერ მოიყვანა.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 25 მაისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 13 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის განაჩენი საკასაციო წესით გასასჩივრა პროკურორმა 6. ციხისელმა და ითხოვა ჯ. ა-ის დამნაშავედ ცნობა დამდგარი ზიანის – 4595 ლარად ღირებული, 29 დასახელების ტექნიკის ქურდობის მცდელობის ნაწილშიც.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს და ჯ. ა-ი ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ 4595 ლარად ღირებული, 29 დასახელების ტექნიკის ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლების ნაწილშიც, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, ჯ. ა-ის მიერ 29 და-

სახელების ტექნიკის ქურდობის მცდელობის ნაწილში ბრალის და-სადასტურებლად ბრალდების მხარემ სასამართლოში წარადგინა ერთადერთი მტკიცებულება – ...-ის ქუჩა №...-ში მდებარე შპს „ლ-ის“ ლომბარდის შენობაში განთავსებული შიდა და გარე ვიდეოკა-მერების ჩანაწერი, რომელშიც ჩანს, თუ როგორ შედის პირი ლომ-ბარდში და ჩანთაში ყრის თაროებზე განთავსებულ ნივთებს. ვი-დეოჩანანერის დათვალიერების ოქმის თანახმად, ვიდეოში ასახუ-ლია კაპიუშონმოხურული მამაკაცი, რომელსაც ცხვირზე, სავარა-უდოდ, აფარებული აქვს სვიტერის ყელი. შესაბამისად, მისი იდენ-ტიფიცირება შეუძლებელია, ხოლო საქმეზე არ ჩატარებულა ექ-სპერტიზა, რომელიც დაადასტურებდა ჩანანერში არსებული პი-რისა და ჯ. ა-ის იდენტურობას.

3. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს ამგვარ დასკვნას, ვინაიდან თავად მსჯავრდებულ ჯ. ა-ისა და პო-ლიციელების ჩენენებებით დადგენილია ის გარემოება, რომ 2017 წლის 6 მარტს, დაახლოებით 01:30 საათზე, ჯ. ა-მა უკანონოდ შე-აღწია ...-ის ქუჩა №...-ში მდებარე შპს „ლ-ის“ ლომბარდის შენობაში ტექნიკის დასაუფლებლად, რა დროსაც დააკავეს თბილისის ისა-ნი-სამგორის სამმართველოს პოლიციის მე-8 განყოფილების გამომ-ძიებლებმა, ხოლო წარმოდგენილ ვიდეოჩანანერში თველნათელია იდენტურობა ერთი მხრივ, იმ პირისა, რომელსაც ლომბარდიდან გამოაქვს სავსე ჩანთა და, მეორე მხრივ, პირისა (ჯ. ა-ის), რომელ-საც პოლიციის თანამშრომლებმა წაასწრეს დანაშაულის ჩადენი-სას, რასაც თავად მსჯავრდებულიც არ ხდის სადაცოდ.

4. საკასაციო პალატა ასევე ყურადღებას ამახვილებს იმ გარე-მოებაზე, რომ ლომბარდში ორჯერ შესვლის ფაქტი დაადასტურა ჯ. ა-მა, თუმცა აღნიშნავდა რომ პირველად ლომბარდი გატეხილი ბოქლომისა და ქანჩის გადასაგდებად დატოვა, რაც ეწინააღმდე-გება ბრალდების მხარის მიერ მოპოვებულ ვიდეოჩანანერში და-ფიქსირებულ გარემოებებს, კერძოდ, ბრალდების მხარის მიერ წარ-მოდგენილ ვიდეოჩანანერებზე ჩანს, როგორ შედის ჯ. ა-ი ლომ-ბარდში, ჩანთაში ყრის სხვადასხვა დასახელების ტექნიკას და სავ-სე ჩანთით გადის ლომბარდიდან. მცირე ხანში იგი ბრუნდება ლომ-ბარდში, რა დროსაც წაასწრებენ პოლიციის თანამშრომლები.

5. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გამოკვეთილია განგრძო-ბადი დანაშაული, რაც გრძელდებოდა გარკვეული დროის განმავ-ლობაში და შეწყდა დანაშაულის ბოლო გამოვლინებითა და პოლი-ციელების მიერ ჯ. ა-ის ფაქტზე წაასწრებით. შესაბამისად, წარმოდ-გენილი უდავო მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტან-დარტით დადასტურებულია ის ფაქტი, რომ 2017 წლის 6 მარტს, დაახლოებით 00:00 საათზე, ჯ. ა-მა უკანონოდ შეაღწია ...-ის ქუჩა

№...-ში მდებარე შპს „ლ-ის“ ლომბარდის შენობაში, სადაც პირველ ჯერზე ფარულად დაეუფლა 4595 ლარად ლირებულ 29 ერთეულ ტექნიკას. იგი დაბრუნდა ტექნიკის დარჩენილი ნაწილის დასაუფლებლად, თუმცა წაასწრეს პოლიციის თანამშრომლებმა, რის გამოც განზრახვა სისრულეში ვერ მოიყვანა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ 6. ციხისელის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 25 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. ჯ. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 ექვსი თვით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, ხოლო გამოსაცდელ ვადად დაუფინდეს 4 წელი და 6 თვე. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 2000 ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;
4. ჯ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2017 წლის 6 მარტიდან 2017 წლის 27 მარტის ჩათვლით;
5. მსჯავრდებულ ჯ. ა-ის ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით. საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე მსჯავრდებულ ჯ. ა-ს დაეკისროს მოვალეობა, პრობაციის სამსახურის ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი;
6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 25 მაისის განაჩენი აღკვეთის ღონისძიებისა და ნივთმტკიცების ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ყაჩაღობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№789აპ-18

6 ივნისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაში სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. ქათამაძე,
ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულების – გ. ს-ისა და გ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ზ. რ-ს და ისანი-სამგორის რაიონული პროკურორის პროკურორ დავით ხიზანაიძის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 15 ნოემბრის განაჩენზე.

ალწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 15 დეკემბრის განაჩენით:

გ. ს-ი, – დაბადებული ... წლის ... დეკემბერს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით, რომლის ათვლა დაწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

გ. ო, – დაბადებული ... წლის – აპრილს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 5 აგვისტოს განაჩენით გ. ო-ს მიმართ განაჩენთა ერთობლიობით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მოცემული განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქა ზემოაღნიშნული განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 2 წლითა და 6 თვით თავი-

სუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, გ. მ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით, რომლის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

2017 წლის 13 მარტს, დაახლოებით 18:40 საათზე, გ. ო. და გ. ს-ი თავს დაესხნენ ...-ს ქუჩის №...-ში განთავსებულ სასურსათო მაღაზიის მოლარე ზ. ზ-ს. გ. ს-მა ძალის გამოყენებით შებოჭა ზ. ზ-ი და პირზე ააფარა ხელი, ხოლო გ. ო-მა დაინტ მაღაზიის სალაროდან თანხის ამოღება. ზ. ზ-მა თავდამსხმელებს გაუწია წინააღმდეგობა. იგი ცდილობდა თავის გათავისუფლებას და დაყვირებას, რის გამოც გ. ს-ი მას ურტყამდა სახეში, შედევად ზ. ზ-მა მიიღო ქვედა ყბის მოტეხილობა, რაც მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა ნაკლებად მძიმე ხარისხს ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლით. გ. ო. მაღაზიის სალაროდან დაეუფლა თანხას – 350 ლარსა და პილიე-თილენის პარკს, რომელშიც მოთავსებული იყო 300 ლარად ღირებული სიგარეტები, რის შემდეგაც ორივე თავდამსხმელი შემთხვევის ადგილიდან მიიმაღლა.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულების – გ. ს-ისა და გ. ო-ს ინტერე-სების დამცველმა, ადგოყატმა ზ. რ-ა.

4. სააპელაციო საჩივრით ადვოკატი ითხოვდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 15 დეკემბრის განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას.

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-ხილვის კოლეგიის 2017 წლის 15 დეკემბრის განაჩენში გ. ს-ისა და გ. ო-ს მიმართ შევიდა ცვლილება:

გ. ს-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირ-და საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნ-ქტისა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებზე და აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედე-ბის ჩადენისთვის მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით, რომ-ლის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

გ. ო-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდა სა-ქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტსა

და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებზე და აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენისთვის მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2014 წლის 5 აგვისტოს განაჩენით გ. ო-ს მიმართ განაჩენითა ერთობლიობით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მოცემული განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქა ზემოაღნიშნული განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენითა ერთობლიობით, გ. ო-ს მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით, რომლის ათვლა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

6. კასატორი – ადვოკატი ზ. რ. ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გაუქმებასა და გ. ს-ისა და გ. ო-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას.

7. კასატორის მითითებით, ამოცნობის ოქმში არ არის აღნიშნული არცერთი პირის დაბადების წელი, ასევე, თუ რა ეცვათ აღნიშნულ პირებს ფეხზე. ოქმის მიხედვით, გ. ს-ი არის მრგვალი, ხორბლისფერი პირისახის, ხოლო დ. გ-ე და ნ. ს-ი კი ოვალური, ხორბლისფერი პირისახის არიან. ქურთუკის ქვეშ რა აცვიათ და რა ფერის, არცერთ პირზე მითითებული არ არის. დაზარალებული აღნიშნავს, რომ როდესაც მაღაზიაში შევიდნენ, იგი მაღაზიას ალაგებდა, შემდეგ სალაროსთან მიყიდა რომ მომსახურებოდა, ერთი პირი ლუდის მაცივართან გაჩერდა, მეორე შევიდა შიგნით, ხელები გადაუგრიხა. მან კივილი დაიწყო, წაიქცა. ბრალდებული ხელს კბილებთან აფარებდა. დაზარალებულმა მას ვერ უკბინა. გამოძიებისას კი ზ-ი კატეგორიულად განმარტავდა, რომ მან უკბინა მოძალადეს. ამდენად, ზ. ზ-ი იძლევა ურთიერთსანიალმდეგო ჩვენებებს, ვინაიდან, როდესაც ამოცნობა ჩატარდა, ს-ს თითზე არავითარი დაზიანება არ ალმორჩნდა. ამიტომ შეცვალა ზ-მა ჩვენება და განმარტა, რომ ვერ უკბინა ხელის თითზე დაზარალებულს. კასატორი უთითებს, რომ სალარო პაპარატიდან ამოღებულ ანაბეჭდებზე აღმოჩნდა არა ს-ის, არამედ – უ-ს თითის ანაბეჭდები, ე.ი. დაზარალებული აქაც ტყუის, არ არის გამორიცხული, რომ უ-ს ჩაედინა დანაშაული.

8. კასატორი – პროცეურორი დავით ხიზანიძე ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანას, გ. ს-ისა და გ. ო-ს დამაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

9. კასატორის მითითებით, დაზარალებულ ზ. ზ-ის ჩვენების სისწორე დასტურდება როგორც მოწმეების ჩვენებებით, აგრეთვე სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით, რომლის თანახმადაც, დარტყმების შედეგად დაზარალებულმა მიიღო ქვედა ყბის მოტეხილობა, რაც მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა ნაკლებად მძიმე ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლით; ამასთან, ბიოლოგიურმა (გენეტიკურმა) ექსპერტიზამ უდავოდ დაადასტურა, რომ გ. ს-ის მარჯვენა ფეხსაცმელზე აღმოჩნდა ზ. ზ-ის სისხლი; საქმეზე უდავოდ იქნა მიჩნეული დაცვის მხარის მიერ საგამოძიების ექსპერტიზის, ამოცნობის, დათვალიერების ოქმები, რომლებითაც სრულად დადასტურდა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და უტყუურად დადგინდა დაზარალებულის მიერ მიცემული ჩვენების სისწორე; მოცემულ შემთხვევაში გასათვალისწინებელი იყო დაზარალებულისათვის მიყენებული ჯანმრთელობის დაზიანების შედეგი, ხანგრძლივობა და საშუალება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეამონმა მათი საფუძვლიანობა, შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ პროკურორ დავით ხიზანიძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ადვოკატ ზ. რ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, კერძოდ:

2. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს იმის თაობაზე, რომ მსჯავრდებულების – გ. ს-ისა და გ. ო-ს ქმედებები წარმოადგენს არა ყაჩაღობას, ჩადენილს მაკვალიფიცირებელ გარემოებაში, არამედ ძარცვას (რამაც მნიშვნელოვანი ზინი გამოიწვია, ამასთან, ჩადენილს, პირთა ჯგუფის მიერ წინასწარი შეთანხმებითა და ისეთი ძალადობით, რომელიც არ არის საშიში სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისთვის), ვინაიდან იგი არ გამომდინარეობს საქმეში არსებული სარწმუნო მტკიცებულებებიდან, კერძოდ:

3. სააპელაციო პალატა ყაჩაღობის გამომრიცხველ ერთ-ერთ არგუმენტად უთითებს იმ გარემოებაზე, რომ მსჯავრდებულები დაზარალებულს არ დაემუქრნენ და არც რაიმე მოუთხოვიათ მისგან. ამასთან, მათ არც იარაღის დემონსტრირებისთვის მიუმართავთ. ამასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლო ერთი მხრივ, არ უარყოფს, რომ დანაშაულის ჩადენის პროცესში გ. ს-მა დაზარალებულის მიმართ ფიზიკური ძალადობა გამოიყენა, ხოლო, მეორე მხრივ, ამ ძალადობას სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისთვის საში-

შად არ მიიჩნევს, რაც ენინაალმდეგება საქმეში არსებულ სასამართლო – სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას (ბრალდებისა და დაცვის მხარეების შეთანხმებით, მიღებულია უდავო მტკიცებულებად), რომლის მიხედვითაც, დაზარალებულს დაუდგინდა: ქვედა ყბის ორმხრივი მოტეხილობა, ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლით (წაკლებად მძიმე დაზიანება). ამასთან, დაზარალებულის პირდაპირი ჩვენებით, ამოცნობის ოქმითა და ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით დასტურდება, რომ მითითებული დაზიანება დაზარალებულმა სწორედ დანაშაულის ჩადენისას გ. ს-ისგან მიიღო. მაშასადამე, მოცემულ შემთხვევაში ყაჩალობის შემადგენლობის ისეთი აუცილებელი ობიექტური ნიშანია გამოკვეთილი, როგორიც არის – ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობა.

4. აღსანიშნავია, რომ ყურადღება უნდა მიექცეს აგრეთვე სააპელაციო სასამართლოს მითითებას იმ გარემოებაზე, რომ მაღაზიაში შესვლის შემდეგ მსჯავრდებულებს დაზარალებულისგან თანხის ან ნივთის მათვის გადაცემა არ მოუთხოვიათ, რაც თან უნდა ახლდეს მასზე თავდასხმას, რათა ქმედება ყაჩალობად იქნეს მიჩნეული. ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მიუთითებს: ყაჩალობა, ისევე, როგორც საკუთრების ხელმყოფი სხვა დანაშაულები, ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში შესაძლოა, გარეზულად სხვადასხვა ფორმით გამოვლინდეს, მაგრამ მისი გამოვლენის თითოეული ასეთი ფორმა სრულად შეესაბამებოდეს ამ დანაშაულის სამართლებრივ არსს. საამისოდ მთავარია, რომ დაზარალებულს გაცნობიერებული ჰქონდეს შემდეგი გარემოებები: პირველი ის, რომ მასზე ხორციელდება თავდასხმა; მეორე – ამ თავდასხმას ახლავს ისეთი ძალადობა ანდა ძალადობის მუქარა, რაც საფრთხის შემცველია მისი სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის; და მესამე – აღნიშნული თავდასხმა ხორციელდება მისი კუთხინილი თუ მის მფლობელობაში არსებული თანხის ან სხვა ქონების მისაკუთრების მიზნით. ამიტომ, ისეთი შემთხვევაში, როდესაც დაზარალებულზე ამგვარი თავდასხმისას დამნაშავის ქმედების ხასიათი და შენაარსი პირდაპირ ააშკარავებს და დაზარალებულისთვის საცნაურს ხდის ქონების (თანხის) დაუფლებისა და მისაკუთრების მიზანს, ასეთი ქმედების ყაჩალობად დაკვალიფიცირებისათვის სრულიად არ არის აუცილებელი ვერბალური ან სხვა სახით (მაგალითად, შესატყვისი ჟესტით) გამოხატული კომუნიკაცია მოძალადისა დაზარალებულთან. ძალიან ხშირად დამნაშავის მოქმედების სუბიექტურ შინაარსს პირდაპირ და სრულიად არაორაზროვნად გადმოსცემს ამ მოქმედების გარეგნული ობიექტური მხარე. მოცემულ შემთხვევაში, როდესაც დაზარალებულმა კივილი დაინტერთ-ერთმა მსჯავრდებულმა სახეში რამდენჯერმე მუშტი დაარ-

ტყა, ხოლო მეორე მაღაზიაში არსებული თანხისა და ნივთების დაუფლებას შეუდგა. ამდენად, უდავოა, რომ დაზარალებულისათვის სრულიად ცხადი გახდა მსჯავრდებულთა მოქმედების მიზანი, რის-თვისაც მათი მხრიდან ქონების გადაცემის მოთხოვნის წარდგენა საერთოდ აღარ იყო საჭირო.

5. საბოლოოდ, ბრალდების მტკიცებულებების მთლიანობაში შეფასებისას, საკასაციო პალატას არ გააჩნია რაიმე სახის საფუძველი, საეჭვოდ მიიჩნიოს დაზარალებულის ჩვენება, ვინაიდან მისი სანდოობა საქმეში წარმოდგენილი სხვა უტყუარი მტკიცებულებებით არის გამყარებული. ზ. ზ-მა სასამართლო სხდომაზე მოწმედ დაკითხვის დროს განმარტა, რომ ორივე თავდამსხმელს მაღაზიაში შესვლის დროს შეხედა სახეზე და მათი დამახსოვრება არ გასჭირებია. მან მიუთითა, რომ დარტყმების გამო დაეწყო სისხლდენა. მოწმე გ. ზ-ის ჩვენებით დადასტურებულია, რომ მაღაზიაში იატაკს ნამდვილად ემჩნეოდა სისხლის კვალი, რომელიც, ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნის მიხედვით, ზ. ზ-ს ეკუთვნოდა. ამავე ექსპერტიზის დასკვნით დასტურდება, რომ გ. ს-ისგან ამოღებულ მარჯვენა ფეხსაცმელზე არსებული მუქი, მონითალო-მოყავისფრო ლაქა წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის ზ. ზ-ს. პალატა აღნიშნავს, რომ ნივთების ამოღება და დალუქევა კანონით დადგენილი წესით გახსნორციელდა. ამდენად, დაცვის მხარის პოზიცია პოლიციის მიერ მსჯავრდებულისათვის სისხლის ნასმის თაობაზე უსაფუძვლოა. დაზარალებული აგრეთვე უთითებს, რომ თავდამსხმელმა, რომელიც აყენებდა ფიზიკურ შეურაცხყოფას, მაღაზიიდან გაქცევის დროს გაიტაცა დახლის ქვეშ მოთავსებული, დიდი, ლურჯი პოლიეთილენის პარკი, რომელშიც ეწყო სხვადასხვა დასახელების სიგარეტი. დათვალიერების ოქმის მიხედვით (რომელიც ზ. ზ-ის მონანილეობით ჩატარდა), ვიღეოჩანაწერში 18:42:24 საათზე ფიქსირდება ორი პირი, რომელთაგანაც ერთ-ერთს ხელში ლურჯი პოლიეთილენის პარკი უჭირავს. დათვალიერების დროს ზ. ზ-მა აღნიშნა, რომ ჩატარებით, აღნაგობითა და საერთო ვიზუალური მდგომარეობით ჩანაწერში ასახული ორი პირი არიან სწორედ ისინი, ვინც დაესხნენ თავს, მიაყენეს ფიზიკური შეურაცხყოფა, გასტაცეს თანხა და სიგარეტები.

6. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქმეში არსებული უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობა გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტით ადასტურებს გ. ს-ისა და გ. ო-ს მიერ მაღაზიის მოლარე ზ. ზ-ზე ყაჩაღური თავდასხმის ჩადენის, რის გამოც უნდა დაკმაყოფილდეს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა და მსჯავრდებულების ქმედება, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დაკვალი-

ფიცირებული დამამდიმებელ გარემოებებში ჩადენილ ძარცვად (საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „დ“, ქვეპუნქტები), უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე (ყაჩაღობა, ე.ი. თავდასხმა სხვისა მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით ანდა ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯგუფურად).

7. საკასაციო პალატამ განიხილა აგრეთვე მსჯავრდებულების – გ. ს-ისა და გ ო-ს ინტერესების დამცველის საკასაციო საჩივარში წარმოდგენილი მოთხოვნა მათი უდანაშაულოდ ცნობის თაობაზე და შესაბამისი არგუმენტები ამ მოთხოვნის დასაბუთებისთვის, რომელთაგან ყველა არსებითი მნიშვნელობის მქონე ნაწილზე საპეტაციო სასამართლოს თავის განაჩენში საკამარისად საფუძვლიანი და დასაბუთებული პასუხი აქვს გაცემული. მიუხედავად ამისა, საკასაციო პალატა საჭიროდ მიიჩნევს დამატებით განმარტოს დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ზოგიერთი საკითხი.

8. აღნიშნული კასატორი პირველ რიგში საკითხს სვამს იმის თაობაზე, რომ საქმის გამოძიების ეტაზზე საპროცესო დარვევებით ჩატარდა დაზარალებულის მიერ მსჯავრდებულის ამოცნობა, რის გამოც სასამართლოს ამოცნობის ოქმები, როგორც მტკიცებულება, არ უნდა გაეზიარებინა არასანდონობის მოტივით. საჩივრის აფტორი არგუმენტის სახით ასახელებს შემდეგ გარემოებებს: ის პირები, რომელთაგან მოხდა მსჯავრდებულების ამოცნობა, სიმაღლით განსხვავდებოდნენ ამ უკანასკნელებისგან; ასევე, ეს პირები განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისგან თავისა და პირისახის ფორმით. ამასთან, გ. ს-ის პირისახის ფორმა არ ემთხვევა იმას, რაც დაზარალებულმა ზ. ზ-მა აღნერა ამოცნობამდე მის მიერ მიცემულ ჩივენებაში; ამოცნობაში მონაწილე პირები ერთმანეთისგან განსხვავდებოდნენ ჩაცმულობითაც.

9. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს კასატორის მიერ წარმოდგენილ არგუმენტებს შემდეგი მოსაზრებებიდან გამომდინარე: თვითონ კასატორი მიუთითებს ამოცნობაში მონაწილე პირებისა და მსჯავრდებულების სიმაღლეს, საიდანაც ირკვევა, რომ მათ შორის სხვაობა ორიდან სამ სანტიმეტრამდე მერყეობს, რაც არ წარმოადგენს ისეთ არსებით სხვაობას, რასაც შეეძლო დაზარალებულისთვის გაეადვილებინა მსჯავრდებულების ამოცნობა; რაც შეეხება ამოცნობაში მონაწილე პირებისა და მსჯავრდებულების თავის ფორმებსა და პირისახის მოყვანილობას, უნდა აღინიშნოს, რომ ისეთი არსებითი და მკვეთრი განსხვავება, რაც შეიძლება ამოცნობის დროს დაზარალებულისთვის მიმანიშნებელი გამხდარიყო, არც

მათ შორის არსებობს, რის თაობაზეც სააპელაციო სასამართლო სწორად ამახვილებს ყურადღებას. რაც მთავარია, ფიზიოლოგიური ხასიათის ზოგადი ნიშნების მიხედვით, რაც თვალში მოსახვედრია დამკირვებლისთვის, მსჯავრდებულები და ამოცნობაში მონაწილე სხვა პირები ერთმანეთისგან ფაქტობრივად არ განსხვავდებოდნენ; იგივე შეიძლება ითქვას მსჯავრდებულებისა და ამოცნობაში მონაწილე სხვა პირების ჩატარების თაობაზეც – არცერთ მათგანს არ ეცვა რაიმე ისეთი მკვეთრად განსხვავებული ტანსაცმელი, რისთვისაც დაზარალებულს ამოცნობისას შეიძლება განსაკუთრებული ყურადღება მიექცია. მოცემულ საკითხთან დაკავშირებით საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ამოცნობის ჩატარებისას აბსოლუტურად იდენტური გარეგნობისა და ჩატარების მქონე პირების მოძებნა პრაქტიკულად შეუძლებელია და ამას არც საპროცესო კანონი ითხოვს. ნიშანდობლივია, რომ დაცვის მხარე თავის საჩივარში ვერ უთითებს საპროცესო კანონის რომელი კონკრეტული მოთხოვნები დაირღვა მსჯავრდებულების ამოცნობისას. აღნიშნული გარემოებებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულთა ამოცნობის ოქმების მიმართ დაცვის მხარის მიერ გამოთქმული პრეტენზიები უსაფუძლოა.

10. დაცვის მხარე თავის საკასაციო საჩივარში მიუთითებს, რომ მნიშვნელოვან შინაგან წინააღმდეგობებს შეიცავს დაზარალებულის ჩვენება არსებითი ხასიათის ფაქტორივი გარემოებების თაობაზე, რომლებიც უკავშირდება მომხდარი შემთხვევის დროს მაღლაზიაში განვითარებულ მოვლენებს, რის გამოც არც ეს მტკიცებულება არ უნდა გაეზიარებინა სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისას. ამ შემთხვევაში კასატორი ცდილობს ეს წინააღმდეგობები აღმოაჩინოს დაზარალებულის ჩვენების ისეთ წვრილმან დეტალებში, რომლებსაც რეალურად არავითარი არსებითი მნიშვნელობა არ გააჩნია მსჯავრდებულთა ბრალეულობისა თუ უდანაშაულობის დასადასტურებლად. რაც შეეხება დაზარალებულის ჩვენების მთავარ და ძირითად მომენტებს, რომლებიც მართლაც მნიშვნელოვანია მტკიცების საგანთან მიმართებით, ამ მხრივ აღნიშნული ჩვენება სრულიად ლოგიკური და თანმიმდევრულია. ადსანიშნავია ისიც, რომ დაზარალებულს მოვლენების აღქმა უხდებოდა ექსტრემალურ ვითარებაში, მისი ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობის განხორციელებისას. ასეთ პირობებში კი შეუძლებელია მისგან მოითხოვო ყველა წვრილმანი დეტალის ზუსტად დამახსოვრება და გადმოცემა. ამიტომ საკასაციო პალატა განხილული მტკიცებულების შეფასებისას მის მიმართ დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ პოზიციას ვერ მიიჩნევს საფუძვლიანად და ვერ გაიზიარებს.

11. დაცვის მხარე ცდილობს აგრეთვე საეჭვო გახადოს მსჯავრდებულ გ. ს-ის მარჯვენა ფეხსაცმელზე დაზარალებულ ზ. ზ-ის სისხლის კვალის აღმოჩენის ფაქტი, ასევე – მის თაობაზე ჩატარებული ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნისა და თვით ექსპერტის მიერ სასამართლოში მიცეული ჩვენების საფუძვლიანობა. გასაჩივრებულ განაჩენიში სააპელაციო სასამართლოს საკმაოდ ერცელი და დასაბუთებული პასუხი აქვს გაცემული ამ საკითხზე. დაცვის მხარის პრეტენზია იმის თაობაზე, რომ დაზარალებულის სისხლის ლაქა ხსენებული მსჯავრდებულის ფეხსაცმელზე მხოლოდ გამომძიებლის მიერ ამ უკანასკნელის ამოღების შემდეგ გაჩინდა, ყოველგვარ საფუძველსაა მოკლებული, რადგან მითითებული ფეხსაცმელი მისი ამოღებისთანავე დაილუქა საპროცესო კანონით დადგენილი წესის შესაბამისად და ასეთ მდგომარეობაში გადაეცა ექსპერტს, რაც უტყუარად დასტურდება საქმეში არსებული კანონიერი და სარწმუნო მტკიცებულებებით. აღნიშნულის გამო, საკასაციო პალატა არც ამ ნაწილში იზიარებს დაცვის მხარის საჩივარში მითითებულ არგუმენტებს, რადგან ისანი ყოველგვარ გონივრულ საფუძველსაა მოკლებული.

12. საკასაციო პალატა ზემოაღნიშნულის შემდეგ აღარ იმსჯელებს დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარში გამოთქმულ სხვა მოსაზრებებსა და არგუმენტებზე, რომლებიც არ არის მნიშვნელოვანი მსჯავრდებულთა უდანაშაულობის მტკიცების თვალსაზრისით, რადგან ხელმძღვანელობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ თავის ერთ-ერთ გადაწყვეტილებაში მითითებული დებულებით (იხ. საქმე „ვან დე ჰორკი ნიდერლანდების ნინააღმდეგ“ (Van de Hurk v. Netherlands), 1991 წლის 19 აპრილი, 61 პარ.), რომლის მიხედვით, სასამართლო არ არის ვალდებული, უპასუხოს მხარეს მის მიერ ნარდგენილ ყველა საკითხზე, არამედ მნიშვნელოვანია, რომ სასამართლომ დასაბუთებული პასუხი გასცეს საქმესთან დაკავშირებულ მთავარ და ძირითად საკითხებზე.

13. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა მიდის იმ დასკვნამდე, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი, რომლითაც ის ითხოვს მსჯავრდებულების – გ. ს-ისა და გ. ო-ს გამართლებას, არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

14. რაც შეეხება სასჯელის ზომას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე და 53-ე მუხლებით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს და ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულების პიროვნულ მახასიათებლებს.

15. მოცემულ შემთხვევაში პალატა მხედველობაში იღებს დანაშაულის ჩადენის ფორმასა და მართლსანინააღმდეგო შედეგს,

კერძოდ, რომ დაზარალებულმა მიიღო ყბის ორმხრივი მოტეხილობა; ამასთან, მსჯავრდებულები დაუფლნენ მაღაზიის კუთვნილ თანხასა და სიგარეტებს.

16. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ დავით ხიზანაიძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. მსჯავრდებულების გ. ს-ისა და გ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ზ. რ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 15 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. გ. ს-ის ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტიდან და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე.

5. გ. ს-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყოს მისი ფაქტორივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

6. გ. ო-ს ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტიდან და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე.

7. გ. ო. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

8. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2014 წლის 5 აგვისტოს განაჩენით გ. ო-ს მიმართ, განაჩენთა ერთობლიობით დანიშ-

ნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მოცემული განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთამ შთანთქას, ზემოაღნიშნული განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, გ. ო-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყოს მისი ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 18 მარტიდან.

9. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
10. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ყაჩაღობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№59აპ-19

18 ივლისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
3. ქათამაძე,
- ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულების – გ-ისა და ზ. ბ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ო. ხ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით:

გ. ა-ი, – დაბადებული ..., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღ-

კვეთა 8 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და გ. ა-ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით; საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 22 ოქტომბრის განაჩენით გ. ა-ის მიმართ დანიშნული სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილი აქვს პირობით და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და საბოლოოდ გ. ა-ს განაჩენთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2016 წლის 6 დეკემბრიდან.

ზ. ბ-ე, – დაბადებული ..., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა:

საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ზ. ბ-ეს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 7 წლითა და 6 თვით; საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ახლად დანიშნულ სასჯელს მთლიანად დაემატა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 20 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელი – ჯარიმა 1000 ლარი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ზ. ბ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 7 წლითა და 6 თვით და ჯარიმა – 1000 ლარი. ზ. ბ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2016 წლის 6 დეკემბრიდან.

2. ზ. ბ-ისა და გ. ა-ის მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 20 ნოემბერს, დაახლოებით 04:00 საათზე, ზ. ბ-ემ და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 22 ოქტომბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის პირველი ნაწილით ნასამართლებმა გ. ა-მა თ-დან მ-ის მიმართულებთ წაიყვანეს ტაქსი – თეთრი ავტომანქანა „ტოიოტა სიენტა,“ სახელმწიფო ნომრით ...,

რომელსაც მართავდა რ. გ-ე. მ-ის რაიონის სოფელ d-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე ზ. ბ-ემ, ბუნებრივი მოთხოვნილების დაკმაყოფილების მიზნით, ავტომანქანა გააჩერებინა რ. გ-ეს. ის გადავიდა მანქანიდან და უკან დაბრუნებულმა მძღოლს სოფელი სველი ხელსახოცი. დაზარალებულმა ჰქითხა, თუ რატომ გადმოუხვიეს d-ისკენ, რაზეც ზ-მა უპასუხა, რომ მანქანა სჭირდებოდათ, ამოილო დანა, დაადო ყელთან და სიცოცხლის მოსპობის მუქარით მოსთხოვა ავტომობილი. ამავდროულად, ავტომანქანაში უკან მჯდომმა გ. ა-მა რ. გ-ეს თავში დაარტყა მუშტები და ყელზე მოუჭირა ავტომობილის ღვედი. მას არც აცალეს მანქანიდან გადმოსვლა და დაუწეულეს ცემა. რ. გ-ე დარწმუნდა, რომ მის სიცოცხლეს რეალური საფრთხე ემუქრებოდა და იძულებული გახდა, დამორჩილებოდა თავდამსხმელებს. რ. გ-ემ სოფელი მათ, რომ არ მოეკლათ, რადგან ჰყავდა ოთხი შეილი და თანხაქონი 50 ლარიც მისცა. ამის შემდეგ ზ. ბ-ემ და გ. ა-მა ნაცემი რ. გ-ე გადაიყვანეს ავტომობილიდან და ქამრებით ხელებითა და ფეხებით მიატეს ხეზე. ასევე, ზ. ბ-ემ თავისი მაისური გაიხადა და სახეზე შემოახვია რ. გ-ეს, რათა მას არ ეყვირა. ამის შემდეგ თავდამსხმელები დაეუფლენ რ. გ-ის ავტომობილს, ღირებულს 6 600 ლარად, 90 ლარს, მობილურ ტელეფონს, ღირებულს 230 ლარად და კომპიუტერულ მოწყობილობას, ე.წ. „პლანშეტს“, ღირებულს 597.34 ლარად. ჯამურად, დაზარალებულს მიადგა 7517 ლარისა და 34 თეთრის მატერიალური ზიანი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ნოემბრის განაჩენით მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 აგვისტოს განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ნოემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულების – გ. ა-ისა და ზ. ბ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ო. ხ-ემ, რომელმაც ითხოვა გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და გამამართლებელი განაჩენის გაძოვაზანა.

5. კასატორის მითითებით, საქმეში წარმოდგენილია მხოლოდ ერთი პირდაპირი მოწმის ჩვენება, რომელმაც არათუ დაადასტურა, არამედ გამორიცხა მსჯავრდებულთა მიერ დანაშაულის ჩადენის ფაქტი. ამოცნობის ოქმებში მითითებულია ზოგადი და არა – ინდივიდუალური ნიშნები. ამასთან, ადვოკატი უთითებს, რომ ექთნის მიერ წარმოდგენილი ნივთების ამოსადებად სწორი მოქმედება იქნებოდა არა დათვალიერება, არამედ – ამოღება. კანონდარღვევით მოხდა კ-ისაგან ტანსაცმლის ამოღება და სისხლის ნიმუშის აღება. მოწმე კ-ის გამოკითხვის ოქმზე არ არის გამომძიებ-

ლის ხელმოწერა. სრულიად გაურკვეველია, რას ამტკიცებს პლასტმასის ნაჭერზე გ. ა-ის სისხლის კვალის აღმოჩენა. გამომძიებელმა რ. გ-ეს ექთან ნ. კ-ის მონაწილეობით სისხლის ნიმუში აუღი სწორედ მაშინ, როდესაც სხვა გამომძიებელი რ. გ-ეს კითხავდა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეამოწმა მისი საფუძვლიანობა, შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ ადვოკატ ო. ხ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 6 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. პალატა აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთან შეთანხმებულ, აქვარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გრივულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ზ. ბ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით, ხოლო გ. ა-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დაანაშაულების ჩადენას (ყაჩაღობა და თავისუფლების უკანონო აღკვეთა).

3. დაზარალებულმა რ. გ-ემ განაცხადა, რომ 2016 წლის 20 ნოემბრს, თავისი ტაქსით მოძრაობისას, გააჩერა ორმა, მისთვის უცნობმა პირმა (როგორც ფოტოსურათით ამოცნობის შემდეგ შეიტყო, ზ. ბ-ემ და გ. ა-მა). შეთანხმდნენ, რომ წაიყვანდა მ-ში. როდესაც მ-ში მივიღნენ, ზ. ბ-ემ ძ-ის მიმართულებით გადაახვევინა და ბუნებრივი მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად მანქანა გააჩერებინა. დაზარალებულმა ზ. ბ-ეს დაბრუნების შემდეგ ჰკითხა, თუ რატომ გადმოუხვიეს ძ-სკენ, რაზეც მან უპასუხა, რომ მანქანა სჭირდებოდათ. ამასთან, ამოიღო დანა, დაადო კისერზე და მანქანაშივე დაუწყო ცემა. მის გვერდით მჯდომი ზ. ბ-ე ურტყამდა მუშტებს და უქნევდა დანას, ხოლო უკან მჯდომი გ. ა-ი ჯერ თავის არეში ურტყამდა მუშტებს, შემდეგ კი მანქანის „რემენი“ მოუჭირა ყელზე და ახრჩობდა. თავდამსხმელებს განუმარტა, რომ იყო ოთხი შვილის მამა და სთხოვა, არ მოეკლათ, მისცა თანხა (რაც თან ჰქონდა – 50 ლარი). მანქანიდან დაზარალებული ნაცემი გადმოიყვანეს, ქამრების საშუალებით ხელებით მიაბეს ხეზე, აუხვიეს პირი, წაიყვანეს მანქანა და წავიდნენ. მათი წასვლის შემდეგ შეისხა ხელები და ლიანდაგების მხრიდან მ-ის მიმართულებით წავიდა, რადროსაც რკინიგზის ჯიხურთან მყოფ უცნობ პირს სთხოვა სასწარა-

ფოში დარეკვა. რამდენიმე წუთის შემდეგ მოვიდა სასწრაფო დახმარება და პოლიცია. მიყენებული დაზიანებულისგან თავს გრძნობდა შეუძლოდ, რის გამოც გადაიყვანეს მ-ის სავადმყოფოში, ხოლო პოლიციის თანამშრომლებს მხოლოდ სიტყვიერად მიუთითა შემთხვევის ადგილზე.

4. დაზარალებულმა სასამართლოს ასევე მოახსენა, რომ დანაშაულის შედეგად განიცადა მატერიალური ზიანი, კერძოდ: მანქანის ღირებულება იყო - 3800 აშშ დოლარი, პლანშეტის - 240 ლარი, მობილური ტელეფონის „ნოკია ლუმიას“ - 230 ლარი, სამსახურებრივი რაციის - 300-400 ლარი. აღნიშნული ზიანი დღეის მდგომარეობით აუნაზღაურდა სრულად, კერძოდ, ზ. ბ-ის მამისგან ადვიკატის საშუალებით მიიღო 4000 ლარი, ხოლო გ. ა-ის მამისგან - 5000 ლარი. შესაბამისად, არავის მიმართ პრეტენზია არ გააჩნია.

5. ამდენად, რ. გ-ემ პირველი ინსტანციის სხდომაზე მოწმედ დაკითხვის დროს თანმიმდევრულად გადმოსცა შემთხვევის დღეს, 2016 წლის 20 ნოემბერს, განვითარებული მოვლენები. რაც შეეხება ადვოკატის მითითებას, რომ დაზარალებულმა სხდომაზე მსჯავრდებულები ვერ იცნო, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ რ. გ-ემ სასამართლო პროცესზე განაცხადა, რომ მისთვის ძნელი იყო 100%-ით დაედასტურებინა – ნამდვილად მონაწილეობდა თუ არა თავდასხმაში ფოტოსურათით ამოცნობილი ორი პირი, მაგრამ ამავდროულად, მოწმემ მიუთითა, რომ ფოტოსურათით ამოცნობის დროს მან მშვიდ ვითარებაში ამოიცნო დამყაჩალებელი პირები, რომლებიც ზ. ბ-ე და გ. ა-ი აღმოჩნდნენ. რ. გ-ემ აგრეთვე აღნიშნა, რომ თავდასხმის შემდეგ მეხსიერება საგრძნობლად გაუუარესდა. აქედან გამომდინარე, საკასაციო პალატას არ გააჩნია რამე სახის საფუძველი, საეჭვოდ მიიჩნიოს დაზარალებული მოწმის ჩვენება. ამასთან, ალსანიშნავია, რომ რ. გ-ის ჩვენებაში მითითებული ფაქტობრივი გარემობები დადასტურებულია საქმეში წარმოდგენილი არაერთი უტყუარი მტკიცებულებით, კერძოდ:

6. ზ. ბ-ის ჩვენებით, რომელმაც აღნიშნა, რომ შემთხვევის დღეს რ. გ-ეს სისხლი მოსდიოდა და დაზიანებული ჰქონდა სახე. დაზარალებულმა მოწმეს უთხრა, რომ იყო ტაქსის მძღოლი, მიაპეს ხეზე, გასტაცეს ავტომანქანა და გაიქცნენ. ზ. ბ-მა აგრეთვე მიუთითა, რომ რ. გ-ემ სწორედ მისი ტელეფონით დარეკა - 112-ში.

7. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ რ. გ-ის მიერ ზ. ბ-ისათვის, 112-სა და გამოძიებისათვის მინოდებული ინფორმაცია შემთხვევის დღეს აღნერილ მოვლენებთან დაკავშირებით ფაქტობრივად იღენტურია და არ ეწინააღმდეგება ერთმანეთს.

8. სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით დადასტურებულია, რომ დაზარალებულს ნამდვილად აღენიშნებოდა მრავლობითი სახის

დაზიანებები, მათ შორის: თხემის მიდამოში, ყურის, სახის მარცხენა ნახევარსა და ორივე მტევნის არეში.

9. ოდოროლოგიური ექსპერტიზისა და ბიოლოგიური (გენეტიკური, სერეოლოგიური) ექსპერტიზის დასკვნებით უტყუარად დასტურდება ზ. ბ-ისა და გ. ა-ის რ. გ-ის ავტომანქანასა და შემთხვევის ადგილზე ყოფნის ფაქტი, კერძოდ:

10. დაზარალებულის ავტომანქანის როგორც წინა მარცხენა და მარჯვენა, ისე უკანა მარცხენა და მარჯვენა ე.ნ. „კოვრიკებიდან“ ამოღებული სუნის კვალის ნიმუშები მსჯავრდებულებისაგან აღებული სუნის კვალის ნიმუშების იდენტურია. რაც შეეხება ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნას, გ. ა-ის გენეტიკური პროფილი აღმოჩნდა დაზარალებულის მანქანის საჭესა და სიჩქარის გადამრთველ ბერკეტზე, რაც, თავის მხრივ, ადასტურებს დაზარალებულის ჩვენების იმ ნაწილს, რომელშიც იგი უთითებს, რომ თავდამსხმელებმა შემთხვევის ადგილი მისი ავტომანქანით („ტოიოტა“, სახელმწიფო ნომრით ...) დატოვეს.

11. პალატა მხედველობაში იღებს შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმსაც, რომლის მიხედვითაც, ხეზე ნამდვილად იყო შემოხვეული ტყავის ქამარი, რომელზეც აღინიშნებოდა სისხლის-მაგვარი მონითალო ლაქები. ზემოაღნიშნული ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, აღნიშნული მონითალო-მოყავის-ფრო ლაქები შეიცავს ადამიანის სისხლს, რომლის მაჟორული ნილი ეკუთვნის ზ. ბ-ეს, ხოლო მინორული – რ. გ-ეს.

12. ამდენად, პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილი სისხლის სამართლის საქმის ყველა მტკიცებულება შეესაბამება დაზარალებულის ჩვენებაში მითითებულ ფაქტობრივ გარემოებებს.

13. რაც შეეხება კასატორის პრეტენზიებს რ. გ-ისგან სისხლის ნიმუშის აღებასა და გამოკითხვის ოქმზე გამომძიებლის ხელმოწერის არარსებობასთან დაკავშირებით, ამ ნაწილში პალატა ეთანხმდება სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას, რის გამოც მისი გამეორება მიზანშეუწოდლად მიაჩნია. პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილ სისხლის სამართლის საქმეში ყველა მტკიცებულება მოპოვებულია საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი წესით და ამ პროცესში რაიმე სახის დარღვევა, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა სისხლის სამართლის საქმის შედეგზე, გამოკვეთილი არ არის.

14. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლზ. ბ-ისა და გ. ა-ის დამნაშავედ ცნობის ნაწილში სრულად იზიარებს თბილისას სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას და აღნიშნავს, რომ მისი შეცვლის რაიმე სახის საფუძველი, წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან გამომდინარე, არ არსებობს.

15. სასჯელის ზომასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლებით დადგენილ სასჯელის დაწინების ზოგადსავალდებულო გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულთა ჩადენის ფორმასა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, ასევე – ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულების პიროვნულ მახასიათებლებს და აღნიშნავს, რომ საპელაციო პალატის განაჩენი არის სამართლიანი და ამ ნაწილშიც უნდა დარჩეს უცვლელად.

16. რაც შეეხება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას, რომლის მიხედვითაც, ზ. ბ-ისათვის დანიშნულ თავისუფლების აღკვეთას მთლიანად დაემატა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 20 დეკემბრის განაჩენით დაკისრებული ჯარიმა 1000 ლარი, პალატა არ იზიარებს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

17. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილებით კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან დაკავშირებით არაკონსტიტუციურად ცნო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის სიტყვების – „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ – ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიურ დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „მარიხუანის“ მოხმარებისთვის.

18. მოცემულ შემთხვევაში ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 20 დეკემბრის განაჩენით ზ. ბ-ე მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის, კერძოდ, „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) კელავ ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარებისათვის.

19. ამდენად, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 20 დეკემბრის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის – ჯარიმის – ამ განაჩენით დანიშნული სასჯელისათვის დამატება არამართებულია. აღნიშნულის გამო, საკასაციო სასამართლო ზ. ბ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელს აღარ დაუნიშნავს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულების გ. ა-ისა და ზ. ბ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ო. ხ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. ზ. ბ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:
საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 6 თვით;
საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლითა და 6 თვით;
4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ზ. ბ-ეს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 7 წლითა და 6 თვით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2016 წლის 6 დეკემბრიდან.
5. გ. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:
საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით;
6. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით;
7. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და გ. ა-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით;
8. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდეს ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 22 ოქტომბრის განაჩენით გ. ა-ის მიმართ დანიშნული სასჯელი 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილი აქვს პირობითად; საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელი თავისუფლების აღკვეთა ერთი წლის ვადით და საბოლოოდ, გ. ა-ს განაჩენთა ერთობილობით, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 8 წლითა და 6 თვით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2016 წლის 6 დეკემბრიდან.
9. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
10. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თაღლითობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№110აპ-19

1 აგვისტო, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის პროკურატურის
საგამოძიებო ნაწილის პროკურორ გ. ოსაძის, ასევე – მსჯავრდე-
ბულ ფ. ჯ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – გ. ნ-ისა და გ.
ტ-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 დეკემბრის
განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ფ. ჯ-ის ბრა-
ლი დაედო თაღლითობაში, ე.ი. მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთ-
რების მიზნით სხვისი ფულადი თანხის დაუფლებაში მოტყუებით,
ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, სამსახურებრი-
ვი მდგომარეობის გამოყენებით, დიდი ოდენობით; თაღლითობის
მცდელობაში, ე.ი. მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით
სხვისი ფულადი თანხის მოტყუებით დაუფლების მცდელობაში, ჩა-
დენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, სამსახურებრივი
მდგომარეობის გამოყენებით, დიდი ოდენობით; სიცოცხლისათვის
ან ჯანმრთელობისათვის საფრთხის შემქმნელი გარემოების შესა-
ხებ ინფორმაციის დამალვაში, ე.ი. იმ გარემოებისა და ფაქტის შე-
სახებ ინფორმაციის დამალვაში, რომელიც საფრთხეს უქმნის სი-
ცოცხლესა და ჯანმრთელობას, ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ვალდე-
ბული იყო, მიეწოდებინა ეს ინფორმაცია მოსახლეობისათვის, რაც
გამოიხატა შემდეგმი:

თბილისში, ...-ის მე-12 კილომეტრზე, მდებარეობს სამედიცინო
დაწესებულება – შპს „...“, რომლის დირექტორიც არის ფ. ჯ-ი. ხე-
ნებულ საზოგადოებას 2014 წლის 21 მაისს გაცემული №... სანე-
ბართვი მოწმობის შესაბამისად, მოპოვებული ჰქონდა ორგანოთა
გადაწყვეტვისა და ტრანსპლანტაციის ნებართვა. კლინიკის დირექ-
ტორმა ფ. ჯ-იმ 2016 წლის დასაწყისში აზერბაიჯანის რესპუბლი-

კიდან მოიწვია ქირურგ-ტრანსპლანტოლოგი მ. კ-ი, რომლის საქართველოში ჩამოსცვლის შემდეგ, ფ. ჯ-იმ და კლინიკის სხვა თანამშრომლებმა მასმედიისა და სოციალური ქსელების საშუალებით მომხმარებელთა მიზიდვის მიზნით, გაავრცელეს განცხადებები, მომზადდა სატელევიზიო სიუჟეტები, რომ თითქოსდა, შპს „....ში“ თურქეთის ჩესპებლიკიდან მოწვეული ჰყავდათ ტრანსპლანტაციის დარგის სპეციალისტები და ღვიძლით დაავადებული პაციენტებისთვის ტარდებოდა უფასო კონსულტაციები.

2016 წლის 12 თებერვალს გ. ჩ-ემ და კ. კ-ემ გამოკვლევების ჩატარებისა და კონსულტაციის მისაღებად შიაკითხეს დასახელებულ სამედიცინო დაწესებულებას, სადაც ფ. ჯ-იმ და მისი დავალებით კლინიკის თანამშრომლებმა ნდობის მოსაპოვებლად განცხადეს, რომ თითქოსდა, კლინიკაში თურქეთიდან მოწვეული იყო ტრანსპლანტაციის სპეციალისტთა ჯგუფი, რომელსაც გაკერძული ჰქონდა ღვიძლის გადანერგვის არაერთი წარმატებული ოპერაცია.

ფ. ჯ-ისათვის ცნობილი იყო, რომ ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებამდე როგორც პაციენტების, ისე დონორებისა და მისი ოჯახის წევრებისათვის უნდა მიეწოდებინა ინფორმაცია იმ რისკების შესახებ, რაც ახლდა ღვიძლის გადანერგვას და ასევე, უნდა წარედგინა ისინი ტრანსპლანტაციის საბჭოს წინაშე და თანხმობა აეღო ოპერაციის ჩატარებაზე, თუმცა 2016 წლის 3 მარტს კ. კ-ეს, ხოლო იმავე წლის 8 მარტს გ. ჩ-ეს ჩაუტარდა ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაცია ისე, რომ ეს პაციენტები არ წარუდგინეს ტრანსპლანტაციის საბჭოს, რითაც ფ. ჯ-იმ დაუმალა მათ და მათი ოჯახის წევრებს ის გარემოება და ფაქტი, რომლებიც საფრთხეს უქმნიდა პაციენტთა სიცოცხლესა და ჯანმრთელობას.

მიუხედავად იმისა, რომ ქირურგ მ. კ-ს არ გააჩნდა საქართველოს სახელმწიფო სერტიფიკატი არცერთ საექიმო სპეციალობაში, ხოლო თავად კლინიკის დირექტორი ფ. ჯ-ი ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებამდე ვალდებული იყო, ტრანსპლანტაციის საბჭოსთვის მიეწოდებინა ინფორმაცია და საბჭოსგან აეღო ნებართვა, კონსულტაციებისა და შესაბამისი გამოკვლევების ჩატარების შემდეგ, კ. კ-ესა და გ. ჩ-ეს, ფულადი თანხის მიღების მიზნით, ფ. ჯ-იმ და კლინიკის კონკრეტულმა თანამშრომლებმა, რომლებიც მოქმედებდნენ ერთიანი მართლსაწინააღმდეგო განზრახვით, გამოიყენეს სამსახურებრივი მდგომარეობა, მოიპოვეს პაციენტთა ნდობა და მოტყუებით განუცხადეს, რომ თითქოსდა, მათ სასწრაფოდ ესაჭიროებოდათ ღვიძლის გადანერგვა, რის სანაცვლოდაც 2016 წლის 28 თებერვალს შპს „....-ის“ დირექტორი ფ. ჯ-ი და მასთან დააშაულებრივ კავშირში მყოფი კლინიკის თანამ-

შრომლები მოტყუებით, მართლსაწინააღმდეგოდ დაეუფლნენ კ. კ-ის კუთვნილ ფულად თანხას – 99204 ლარს, ხოლო გ. ჩ-ის შემთხვევაში 2016 წლის 7 მარტს, ფ. ჯ-ის დავალებით, ოპერაციის ჩატარებამდე, დაჩქარებული წესით, მოტყუებით გაფორმდა ხელშეკრულება ვალის აღიარების შესახებ, რომლის შესაბამისად, პაციენტ გ. ჩ-ეს კლინიკის იურისტ გ. ა-ისთვის 2016 წლის 10 აპრილამდე უნდა გადაეხადა თანხა – 40 000 აშშ დოლარი.

სახელმწიფო ლიცენზიისა და ნებართვის გარეშე ჩატარებული ღვიძლის გადანერგვის ოპერაციების შედეგად კ. კ-ე კლინიკაში გარდაიცვალა 2016 წლის 10 მარტს, ხოლო გ. ჩ-ე – 2016 წლის 15 მარტს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 8 თებერვლის განაჩენით:

ფ. ჯ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 247-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

ფ. ჯ-ი, – დაბადებული ... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, 19, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 21 მაისიდან.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 დეკემბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლო სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 8 თებერვლის განაჩენში შევიდა ცვლილება, კერძოდ:

ფ. ჯ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 247-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

ფ. ჯ-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, 19, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 220¹-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე.

ფ. ჯ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯა 2 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 21 მაისიდან.

განაჩენით ფ. ჯ-ის მსჯავრი დაედო გულგრილობაში, ესე იგი საწარმოში ან სხვა ორგანიზაციაში ხელმძღვანელობითი, წარმომადგენლობითი ან სხვა სპეციალური უფლებამოსილების მქონე პირის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის შეუსრულებლობაში ან არაჯეროვნად შესრულებაში მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია და რაც გამოიხატა შემდეგში:

თბილისში, ...ის მე-... მდებარეობს სამედიცინო დაწესებულება – შპს „...“, რომლის დირექტორიც არის ფ. ჯ-ი. ხსენებულ საზოგადოებას 2014 წლის 21 მაისს გაცემული №... სანებართვო მოწმობის შესაბამისად, მოპოვებული ჰქონდა ორგანოთა გადანერგვისა და ტრანსპლანტაციის ნებართვა. კლინიკის დირექტორმა ფ. ჯ-იმ 2016 წლის დასასწყისში აზერბაიჯანის რესპუბლიკიდან მოიწვია ქირურგ-ტრანსპლანტოლოგი მ. კ-ი, რომლის საქართველოში ჩამოსვლის შემდეგ, ფ. ჯ-იმ და კლინიკის სხვა თანამშრომლებმა მასმედისა და სოციალური ქსელების საშუალებით მომხმარებელთა მიზიდვის მიზნით გააგრცელეს განცხადებები, მომზადდა სატელევიზიო სიუჟეტები, რომ თითქოსდა, შპს „...ში“ თურქეთის რესპუბლიკიდან მოწვეული ჰყავდათ ტრანსპლანტაციის დარგის სპეციალისტები და ღვიძლით დაავადებული პაციენტებისთვის ტარდებოდა უფასო კონსულტაციები.

2016 წლის 12 თებერვალს გ. ჩ-ემ და კ. კ-ემ გამოკვლევების ჩატარებისა და კონსულტაციის მიღების მიზნით მიაკითხეს დასახელებულ სამედიცინო დაწესებულებას, სადაც ფ. ჯ-იმ და კლინიკის სხვა თანამშრომლებმა განუცხადეს, რომ თითქოსდა, კლინიკაში თურქეთიდან მოწვეული იყო ტრანსპლანტაციის სპეციალისტთა ჯგუფი, რომელსაც გაკეთებული ჰქონდა ღვიძლის გადანერგვის არაერთი წარმატებული ოპერაცია.

ფ. ჯ-ისათვის ცნობილი იყო, რომ ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებამდე პაციენტი და ღონიორები უნდა წარედგინა ტრანსპლანტაციის საბჭოს წინაშე და თანხმობა აეღო ოპერაციის ჩატარებაზე, თუმცა 2016 წლის 3 მარტს კ. კ-ეს, ხოლო იმავე წლის 8 მარტს გ. ჩ-ეს ჩაუტარდათ ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაცია ისე, რომ არ არსებობდა ტრანსპლანტაციის საბჭოს თანხმობა ორგანოს გადანერგვაზე.

ფ. ჯ-იმ, როგორც შპს „...-ის“ დირექტორმა, არაჯეროვნად შეასრულა თავისი სამსახურებრივი მოვალეობა, არ შეამოწმა, რომ მ. კ-ს 2016 წლის მარტის მდგომარეობით არ გააჩნდა საქართველოს სახელმწიფო სერტიფიკატი არცერთ საექიმო სპეციალობაში და 2016 წლის 1 მარტიდან შპს „...ში“, ორგანოთა გადანერგვის განყოფილებაში, ქირურგის თანამდებობაზე დანიშნა მ. კ-ი, რომელიც

მისივე ბრძანებით დაინიშნა შპს „....-ში“ ორგანოთა გადაწყვეტილების ხელმძღვანელის თანამდებობაზე. კლინიკის დირექტორი ფ. ჯ-ი ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებამდე ვალდებული იყო, ტრანსპლანტაციის საბჭოსთვის მიერთებინა ინფორმაცია და საბჭოსგან მიეღო თანხმობა. მიუხედავად იმისა, რომ არც კ. კ-ის და არც გ. ჩ-ის შემთხვევაში ასეთი თანხმობა არ არსებობდა, ფ. ჯ-ის მითითებით კლინიკა „....-ში“ ზემოხსენებულ პაციენტებს ჩაუტარდათ ღვიძლის გადაწყვეტილები. კ. კ-ე კლინიკაში გარდაიცვალა 2016 წლის 10 მარტს, ხოლო გ. ჩ-ე – 2016 წლის 15 მარტს.

ფ. ჯ-ის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულებით დაირღვა მოქალაქეთა კონსტიტუციური უფლებები და თავისუფლებები, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

4. თბილისის პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის პროკურორი გ. ოსაძე საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ: ფ. ჯ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (კ. კ-ის ეპიზოდი), 19,180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (გ. ჩ-ის ეპიზოდი), 247-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დახაშაულების ჩადენაში. კასატორის მოსაზრებით, განაჩენი არის უკანონო, საქმეში არსებული მტკიცებულებები შეფასებულია საქმის ფაქტობრივი გარემოებებისაგან „აცდენილად“, რაც საპროცესო კანონმდებლობის მთელი რიგი ნორმების დარღვევაა.

5. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატები – გ. ნ-ი და გ. ტ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებასა და ფ. ჯ-ის გამართლებას იმ მოტივით, რომ:

განაჩენი არის უკანონო; მსჯავრდებულს არ ჩაუდენია და ვერც ჩაიდენდა საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებულ დახაშაულს;

ფ. ჯ-ი სამეწარმეო რეესტრის ამონაწერით არის შპს „....-ის“ დამფუძნებელი, მასში არის რამდენიმე დეპარტამენტი და მათ შორის კლინიკაც; ამ შემთხვევაში სასამართლომ არ გაითვალისწინა უფლებამოსილებათა გამიჯვნის აუცილებლობა, არ იმსჯელა იმაზე, თუ კონკრეტულად კლინიკის რომელ პასუხისმგებელ პირს ევალებოდა ოპერაციის ჩატარების შესახებ ტრანსპლანტაციის საბჭოს ინფორმირება ან კლინიკის კონკრეტულად რომელი თანამდებობის პირი იყო პასუხისმგებელი, პაციენტებისთვის ეცნობებინა იმპერაციის ჩატარების წინ პერიოდი თუ არა გაგრძელებული ამ ოპერაციის ჩატარების ნებართვა მ. კ-ს და საერთოდ, გასცა თუ არა ამ

ოპერაციის ჩატარებაზე თანხმობა ტრანსპლანტაციის საბჭომ.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის საქ-მის მასალები, შეამოწმა მხარეთა საკასაციო საჩივრების მოტივე-ბის საფუძლისანობა და მიიჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასა-ციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხო-ლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილ-დეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სასაპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება მსჯავრდებულის ქმედების თავდაპირველი კვა-ლიფიკაციის შეცვლის ნაწილში არ შეესაბამება ფ. ჯ-ის საქმის ფაქ-ტობრივ გარემოებებს და ის უნდა შეიცვალოს მსჯავრდებულის-თვის სასაპელაციო სასამართლოს განაჩენით შერაცხული ბრალის შინაარსთან დაკავშირებით. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის ბრალის გადაწ-ვალიფიცირებული ნაწილი კვლავ უნდა დაკვალიფიცირდეს თაღ-ლითობად დამთავრებული სახით (კ. კ-ის ეპიზოდი) და თაღლითო-ბის მცდელობად (გ. ჩ-ის ეპიზოდი), ამასთან, იმ მაკვალიფიცირე-ბელ გარემოებებში, რომლებიც მითითებულია პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებაში.

3. საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის პირველ ნაწილში მოცე-მული ნორმის შინაარსის სწორი განმარტების მიხედვით, თაღლი-თობის ქმედების შემადგენლობის აუცილებელ ელემენტს, ობიექ-ტურა მხრივ, წარმოადგენს დამნაშავის მიერ დაზარალებულის მოტყუება (შეცდომაში შეყვანა) მისთვის არასწორი, დამახინჯე-ბული, სინამდვილის შეუსაბამო ინფორმაციის მიწოდებით ან სი-ნამდვილის ამსახველი ინფორმაციის დამალვით, მიუწოდებლობით (მაშინ, როდესაც ასეთი ინფორმაციის წარდგენის სამართლებრი-ვი ვალდებულება არსებობს) და ამ გზით დაზარალებულის კუთ-ვნილი თანხისა თუ სხვა ნივთის დაუფლება ან მის ქონებაზე უფ-ლების მიღება. სუბიექტურა მხრივ, თაღლითობის აუცილებელ შე-მადგენელ ელემენტს წარმოადგენს მოტყუების გზით დაუფლე-ბული ნივთის (ქონების) მართლასანინააღმდეგო მისაკუთრების მი-ზანი, რა დროსაც სახეზეა პირველი ხარისხის პირდაპირი განზრახ-ვა, ანუ, როდესაც დამნაშავე არა მარტო ითვალისწინებს, არამედ, ამავე დროს, სურს კიდევაც დაზარალებულისთვის საზიანო მარ-თლსანინააღმდეგო შედეგის დადგომა (საქართველოს სსკ-ის მე-9 მუხლის მე-2 ნაწილი), ამ შემთხვევაში მატერიალური ზარალის სა-ხით. ხოლო, როდესაც დამნაშავე თავისი მიზანმიმართული მოქმე-დებით ვერ აღწევს მისთვის სასურველი შედეგის დადგომას, სახე-ზეა თაღლითობის მცდელობა. მოცემულ საქმეში არსებული მტკი-

ცებულებების ობიექტური ანალიზი ადასტურებს, რომ ფ. ჯ-ის ქმედებაში სრული სახით არის წარმოდგენილი თაღლითობის ორივე შემთხვევის მახასიათებელი ყველა ნიშანი, რის გამოც საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს სამართლებრივი დასკვნები ბრალდების ამ ნაწილშიც იყო სწორი, საფუძვლიანი და დასაბუთებული.

4. ვიდრე შევაფასებდეთ მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის ქმედების თაობაზე არსებულ მტკიცებულებებს, მანამდე განვიხილავთ დაცვის მხარის მიერ ჯერ სააპელაციო საჩივარში, ხოლო შემდეგ მოცემულ საქმეზე ბრალდების შესაბამის საკასაციო საჩივარის მიმართ შეტანილ შესაგებელში დასმულ საკითხს – წარმოადგენს თუ არა ფ. ჯ-ი თაღლითობის სუბიექტს, რომლის ჩადენაც მას ბრალად შეერაცხა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენით. დაცვის მხარის მტკიცებით, ფ. ჯ-ი იყო მხოლოდ შპს „...-ის“ დამფუძნებელი და მფლობელი, ის არ იყო კლინიკის დირექტორი და არ მონაწილეობდა მის მართვა-გამგებაში, ამიტომ მას შეხება არ ჰქონდა პაციენტებთან, მათ მკურნალობასთან და არც მათთან ფინანსური ურთიერთობის საკითხების გადაწყვეტასთან, რის გამოც ის ვერ ჩაითვლება ამ დანაშაულის სუბიექტად.

5. ამ საკითხთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქმის მასალების მიხედვით, ფ. ჯ-ი თაღლითობის დანაშაულის სუბიექტს წარმოადგენდა, კერძოდ, მტკიცებულებების შესაბამისად, ფორმალურად კლინიკის დირექტორის თანამდებობას ზ. ხ-ი იკავებდა, მაგრამ კლინიკა „...-ში“ ყველა მნიშვნელოვან საკითხზე, მათ შორის პაციენტებთან ურთიერთობაში, ფინანსური საკითხების ჩათვლით, გადაწყვეტილებებს უშუალოდ თვითონ ფ. ჯ-ი იღებდა, როგორც კლინიკის მფლობელი და ფაქტობრივი მმართველი, ხოლო კლინიკის ფორმალური დირექტორიც და სხვა თანამშრომლებიც მის გადაწყვეტილებებს ემორჩილებოდნენ და მისგან მიღებულ მითითებებსა თუ დავალებებს ასრულებდნენ. ასე იყო ზემოხსენებული პაციენტების – კ. კ-ისა და გ. ჩ-ისათვის კლინიკაში ღვიძლის გადაწყერვის ოპერაციების ჩატარებასთან დაკავშირებით წარმოშობილი ურთიერთობების დროსაც. აღნიშნულ გარემოებას ცალსახად ადასტურებს მონმეების – ზ. ხ-ის, ნ. ნ-ის, თ. ბ-ის, ა. ა-სა და ლ. მ-ის მიერ სასამართლოს ნინაშე მიცემული პირდაპირი ჩვენებები.

6. ფ. ჯ-ის მიერ ჩადენილი მოტყუებითი მოქმედებები, რომლებიც მიმართული იყო დაზარალებულების – კ. კ-ისა და გ. ჩ-ის, აგრეთვე მათი ოჯახების წევრების შეცდომაში შესაყვანად, შინაარსობრივი თვალსაზრისით, სხვადასხვა ფორმით იყო გამოხატული. საამისოდ ის მოქმედებდა ერთიანი მართლსანიალმდეგო გან-

ზრახვით კლინიკა „...-ის“ სხვა თანამშრომლებთან ერთად, კერძოდ, ისინი არწმუნებდნენ დაზარალებულებს, რომ ღვიძლის ტრან-სპლანტაციის ოპერაციას გაუკეთებდნენ თურქეთიდან ჩამოსული, გამოჩენილი სპეციალისტები და რომ ასეთი ოპერაციის ჩატარება მათვის იყო სასწრაფო და გადაუდებელი, რაც სინამდვილეს არ შეესაბამებოდა; აღსანიშნავია ისაც, რომ კლინიკა „...-ში“ არ იყო უზრუნველყოფილი ველა აუცილებელი პირობა მსგავსი სიორთულისა და სიმძიმის ოპერაციების ჩასატარებლად. ამის შედეგად დაზარალებულები მოკლებულნი აღმოჩნდნენ შესაძლებლობას, შეეფასებინათ კლინიკაში რეალურად არსებული ვითარება და მიეღოთ გააზრებული გადაწყვეტილება – დასთანხმებოდნენ თუ არა სიცოცხლისათვის ძალზე სარისკო ოპერაციის კლინიკა „...-ში“ გაყენებას. ასეთი ქმედება ფ. ჯ-ისა და მასთან საერთო განზრახვით დაკავშირებული, აღნიშნული კლინიკის სხვა თანამშრომლებისა, რომლებიც ამ კლინიკაში სხვადასხვა პოზიციას იყავებდნენ (რომელთა მიმართაც პროკურორის შესაბამისი დადგენილებით საქმე ცალება გამოყოფილი), დადასტურებულია მოწმეების – ნ. კ-ისა და ა. ჟ-ს პირდაპირი ჩვენებებით, აგრეთვე – მოწმე ხ. პ-ის არა-პირდაპირი ჩვენებით.

7. ის გარემობა, რომ ზემოხსენებული პაციენტებისა და მათი ოჯახის წევრების ღვიძლის გადანერგვის ოპერაციის ჩატარებაზე მართლსანინააღმდეგო ხერხებით დაყოლიერას თან ახლდა მათგან დიდი ოდენობით თანხების არა მარტო მოთხოვნა, არა-მედ ერთ შემთხვევაში მიღებაც, დადასტურებულია იმავე მოწმეების პირდაპირი ჩვენებებითა და საქმეში არსებული სხვა ფინანსური ხასიათის დოკუმენტური მასალით, რომლებიც ასევე პირდაპირ მტკიცებულებებს წარმოადგენს. დაცვის მხარის განცხადება იმის თაობაზე, რომ პაციენტების ოჯახების წარმომადგენლებისგან უშუალოდ ფ. ჯ-ის არ მიუღია ოპერაციების საფასურად გადახდილი თანხები, არამედ ისინი დადგენილი წესით კლინიკა „...-ის“ ანგარიშზე ჩაირიცხა, ვერ იქნება მიღებული მსჯავრდებულის უდანაშაულოდ მიჩნევის საფუძვლად. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ ჩადენილი ქმედების თაღლითობად კვალიფიკაციისათვის არ აქვს მნიშვნელობა იმ გარემოებას – დამნაშავე მოქმედებდა თავისი პირადი სარგებლისათვის, თუ სხვა ფიზიკური ან იურიდიული პირის სასარგებლოდ, განმსაზღვრელი მნიშვნელობა ენიჭება მოქმედების მიზანსა და ასეთი მოქმედებით შედეგის დადგომას. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო პალატა ყურადღებას ამხვილებს იმ გარემოებაზეც, რომ სწორედ ფ. ჯ-ი იყო კლინიკა „...-ის“ დამფუძნებელი და ფაქტობრივი მმართველი, რომლის ანგარიშზეც შეიტანეს დიდი ოდენობით თანხე-

ბი დაზარალებულების ოჯახების წევრებმა. ამიტომ იმაზე საუბარი, რომ ქმედების ჩადენისას მსჯავრდებულს პირადი სარგებლის მიღების ინტერესი არ გააჩნდა, საფუძველს მოკლებულია. მითუმეტეს, გასათვალსწინებელია ზემოაღნიშნული მოწმეების პირდაპირ ჩვენებებში მითითებული ის გარემოება, რომ ფ. ჯ-ი პირადად დაელაპარაკა მათ გადასახდელი თანხების თაობაზე და არა მხოლოდ დაელაპარაკა, არამედ ეს თანხები პირადად მისი თანდასწრებით გადასცეს კლინიკის ერთ-ერთ პასუხისმგებელ პირს – ა. ქ-ს, რის შემდეგაც მათ მიღეს ქვითრები ამ თანხების კლინიკის ანგარიშზე ჩარიცხვის შესახებ. გარდა ამისა, მოწმე ე. ბ-ის პირდაპირი ჩვენებით ისიც დგინდება, რომ დაზარალებულ კ. კ-ის ოჯახის მიერ კლინიკის ანგარიშზე ჩარიცხული თანხიდან (99 000 ლარი) 75 000 ლარი პირადად ფ. ჯ-იმ გამოიტანა.

8. ამრიგად, მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო პალატის დასკვნით, ფ. ჯ-ის ქმედებაში წარმოდგენილია თაღლითობის ძირითადი შემადგენლობის არსებობისთვის საჭირო ყველა ნიშანი, რაც შეიძლება, საფუძვლად დაედოს მის პასუხისმგებლობას ამ დანამაულისათვის.

9. აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ ფ. ჯ-იმ, კლინიკის სხვა თანამშრომლებთან ერთად, ერთ შემთხვევაში – პაციენტ კ. კ-ის ეპიზოდში, მისი ოჯახის წევრებისგან რეალურად მიღოლ და დაუფლა თანხებს, ხოლო მეორე შემთხვევაში – გამოვლენილია თანხის მიღებისა და დაუფლების მცდელობა, რაც იმით იყო განპირობებული, რომ პაციენტ გ. ჩ-ის ოჯახს არ აღმოაჩნდა ოპერაციის საფასური თანხა, რის გამოც, თანხის სანაცვლოდ, კლინიკის იურისტ გ. ა-ესთან გაფორმდა ვალის აღიარების ხელშეკრულება 40 000 აშშ დოლარზე. ვინაიდნ ასეთი ხელშეკრულება არ წარმოადგენს არც ფასიან ქაღალდს და არც თანხის უშუალოდ მიღებისათვის საკმარის ფინანსურ დოკუმენტს, მიჩნეულ უნდა იქნეს, რომ ამ შემთხვევაში დამნაშავემ ვერ მოახერხა დაზარალებულისგან მოთხოვნილი თანხის მიღება და დაუფლება, რის გამოც თაღლითობა, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზის გამო, ბოლომდე ვერ იქნა მიყვანილი.

10. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს სამართლებრივ დასკვნებს მიმს თაობაზე, რომ ფ. ჯ-ის ქმედება არ შეიცავს თაღლითობის ნიშებს, რადგან თანხა, რომელიც პაციენტ კ. კ-ის ოჯახმა გადასცა კლინიკა „...-ს“, წარმოადგენდა აღნიშნული პაციენტისათვის რეალურად ჩატარებული ოპერაციის საფასურს. აქედან გამომდინარე, მოტყუება და სხვისი კუთვნილი თანხის მართლისაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლება, რაც თაღლითობის აუცილებელ ნიშანს წარმოადგენს, არ მომხდარა. ამიტომ, ის გარემოება, რომ ქირურგ მ. კ-ის მიერ სსენტუ-

ლი პაციენტებისათვის გაკეთებული ღვიძლის გადანერგვის ოპერაციები უშედეგო აღმოჩნდა და პაციენტები გარდაიცვალნენ, ვერ გახდება იმის საფუძველი, რომ მსჯავრდებულის ქმედება თალღი-თობად დაკვალიფიცირდეს.

11. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა უურად-ლებას მიაქცევს შემდეგ გარემოებაზე: საქმეში არსებული მტკი-ცებულებებით, კერძოდ, მოწმეთა ჩვენებებით, პაციენტთა (რომ-ლებიც გარდაიცვალნენ) მიმართ ჩატარებული ოპერაციების პირობების შემოწმების შედეგებზე შემდგარი დოკუმენტებითა და სხვა მასალებით დგინდება, რომ პაციენტების მდგომარეობა იმ მიმეტისათვის, როდესაც მათ მიმართეს კლინიკა „...-ს“, არ ითხოვდა მათთვის სასწრაფოდ და გადაუდებლად ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებას. მათ შეიძლება ჩატარებოდათ გეგმური ოპერაციები, მათი ჯანმრთელობის მდგომარეობასა და დაავა-დების მიმდინარეობაზე სამედიცინო დაკვირვების შემდეგ, თუკი ამის შედეგად გამოტანილი დასკვნებით ოპერაციის ჩატარების აუ-ცილებლობა დადგინდებოდა. გარდა ამისა, აღნიშნული მტკიცებულებებით ისიც დგინდება, რომ კლინიკა „...-ში“ არ იყო უზრუნ-ველყოფილი ყველა ის პირობა, რომელთა არსებობა აუცილებელია მსგავსი ხასიათისა და სირთულის, პაციენტის სიცოცხლისათვის მაღალი რისკის შემცველი ოპერაციების წინასწარი მომზადების, ჩატარებისა და ასეთი მძიმე პაციენტების ოპერაციის შემდგომი რეაბილიტაციისათვის. მიუხედავად ამისა, ფ. ჯ-ი და კლინიკის სხვა თანამშრომლები, მასთან შეთანხმებით, არნმუნებდნენ პაციენტებსა და მათი ოჯახის წევრებს, რომ ყველაფერი კარგად იქნებოდა, რომ არსებობდა მათთვის გადაუდებელი ოპერაციების ჩატარების აუცილებლობა, რადგან სხვაგვარად მათი დაავადების გან-ვითარების ლეტალურ შედეგის თავიდან აცილება ვერ მოხერხდებოდა და რომ ოპერაციებს ჩატარებდა თურქეთიდან მოწვეული მსოფლიო დონის სპეციალისტი და ა.შ.;

12. აღნიშნულ ვითარებას არაპირდაპირ ადასტურებს ასევე მოწმე ხ. პ-ის ჩვენებაც, რომლის მეუღლე გ. მ-ი დაავადებული იყო ღვიძლის ციროზით. 2015 წლის 3-4 თებერვალს ისინი მივიღნენ კლინიკა „...-ში“ კონსულტაციაზე, რის შემდეგაც მათ განუცხადეს, რომ ტრანსპლანტაციის ოპერაცია ჩატარდებოდა ორი კვირის შემ-დეგ. მაგრამ მათ შეიტყვეს პაციენტ კ. კ-ის გარდაცვალებისა და იმის შესახებ, რომ ქირურგ მ. კ-ს არ გააჩნდა ლიცენზია. ყოველივე ამის გამო ისინი დაეჭვდნენ და საბოლოოდ უარი თქვეს კლინიკა „...-ში“ ოპერაციის გაკეთებაზე. იმავე ჩვენების მიხედვით, გ. მ-ს ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაცია ჩაუტარდა ერთ წელზე მე-ტი ხნის შემდეგ, 2016 წლის მაისში, ქ. ბათუმის საავადმყოფოში,

კლინიკა „...-ისგან“ ბევრად განსხვავებულ პირობებში. ეს ოპერაცია ჩატარდა გეგმურად, ხოლო კლინიკა „...-ში“ კი უნდა ჩატარებულიყო სასწრაფოდ, გადაუდებლად – ორ კვირაში, თანაც არასა-თანადო პირობებში, რაც ძალიან დიდ საფრთხეს შეუქმნიდა პაცი-ენტის სიცოცხლეს. ყოველივე აღნიშნული ფ. ჯ-ის მიერ, ასევე ხელქერითების საშუალებით კეთდებოდა სრულიად მიზანმიმართულად, პაციენტებისა და მათი ოჯახების ნეერების შეცდომაში შესაყვანად, ზემოაღნიშნული ოპერაციების ჩატარებაზე მათ და-საყოლებლად და მათგან დიდი ოდენობით თანხების სწრაფად მი-საღებად.

13. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ თაღლითობის ერთ-ერთ სახედ უნდა ჩაითვალოს ისეთი შემთხვევები, როდესაც მედი-ცინის მუშაკი ან სამედიცინო დაწესებულების მესვეურები პაცი-ენტს უნიშნავენ არასაჭირო მკურნალობას, უსვამენ არასწორ დი-აგნოზს, რათა მძიმედ წარმოაჩინონ მისი ჯანმრთელობის მდგომა-რეობა, უნიშნავენ თითქოსდა აუცილებელ ან გადაუდებელ ოპე-რაციას, როცა რეალური გითარება ამას არ მოითხოვს, ანდა მკურ-ნალობას უნიშნავენ ან ქირურგიულ ოპერაციას უტარებენ პრაქ-ტიკულად ჯანმრთელ ადამიანს იმ მიზნით, რომ ასეთი პაციენტის-გან მიღლონ შესაბამისი თანხები მისი მკურნალობის ან ჩატარებული ოპერაციის საფასურის სახით. ის გარემოება, რომ მიღლებული თანხების სანაცვლოდ პაციენტს რეალურად ჩაუტარდა ოპერაცია ან გაეწია სხვა სახის მკურნალობა, რაზეც აქცენტს აკეთებს საა-პელაციო სასამართლო, ვერ შეცვლის აღნიშნული ქმედების სამარ-თლებრივ სტატუსს, ვინაიდან ასეთ შემთხვევებში თითქოსდა სა-ჭირო მკურნალობის ან ოპერაციის ჩატარება მხოლოდ და მხოლოდ ერთგვარ ხერხს წარმოადგენს დაზარალებულის შეცდომაში შე-საყვანად და ამ უკანასკნელის კუთვნილი თანხის ან ქონებრივი უფლების მოსაპოვებლად. თაღლითობის ანალოგიური შემთხვევე-ბი სამედიცინო დარგის გარდა, სავსებით შესაძლებელია, შეგ-ვხვდეს აგრეთვე საქმიანობის სხვა სფეროებშიც, მაგალითად, მშე-ნებლობის, გარკვეული სახის ტექნიკური მომსახურებისა და გა-ნათლების სფეროშიც კი. ყველა ასეთ შემთხვევაში ჩადენილი ქმე-დების თაღლითობად კვალიფიკაციას ვერ გამორიცხავს ის გარე-მოება, რომ დამნაშავემ მის მიერ დაუფლებული სხვისი თანხის ან სხვა ნივთის სანაცვლოდ გარკვეული მომსახურება ან სხვა საქმი-ანობა გაუწია დაზარალებულს, რადგან არ არსებობდა მისი საჭი-როება და ეს უკანასკნელი გამოყენებულია მხოლოდ დაზარალე-ბულის მოტყუების საშუალებად, ანდა უკვე ჩადენილი მოტყუების შესანიღბად.

14. როგორც ცნობილია, საკუთრების უფლების ხელმყოფი ქმე-

დებებისა და მათ შორის – თაღლითობის შემადგენლობის ფარულ, მაგრამ აუცილებლად ნაგულისხმევ სუბიექტურ ნიშანს წარმოადგენს ანგარებითი მოტივი. მოცემულ შემთხვევაში ფ. ჯ-ი ანგარებით რომ მოქმედებდა, ამ გარემოებას ადასტურებს საქმეში არსებული მტკიცებულებები. ასეთი მოტივის არსებობას განაპირობებდა კლინიკა „...-ში“ არსებული მძიმე ფინანსური მდგომარეობა, რამაც ფ. ჯ-ის უბიძგა კლინიკაში წამოენყო ძვირად ღირებული, მძიმე ოპერაციების დაჩქარებულ ვადებში ჩატარება, რათა ამ გზით სწრაფად ამოედო დიდი ოდენობით თანხები პაციენტებისგან, მიუხედავად იმისა, რომ კლინიკას საამისოდ საჭირო პირობები და შესაძლებლობები არ გააჩნდა, რაც მისთვის კარგად იყო ცნობილი. ამ გარემოებაზე პირდაპირ მიუთითებს მონმე ნ. ნ-ის ჩვენება. ამასთან, ალსანიშნავია, რომ სააპელაციო სასამართლოც თავის განაჩენში საკმაოდ მყაფიოდ უთითებს ამ გარემოებაზე, თუმცა მისი გამოყენებით იმის დასაბუთებას, რომ მსჯავრდებული მოქმედებდა არა დაზარალებულთა მოტყუების, არამედ – კლინიკის ფინანსური მდგომარეობის გამოსწორების მიზნით, პალატა ვერ დაითანხმება და ალნიშნავს, რომ ასეთ შემთხვევაში აუცილებელია, ერთმანეთისგან გაიმიჯნოს ქმედების ჩადენისას სუბიექტის მამოძრავებელი მოტივი და ამ მოტივის არსებობის განმაპირობებელი ფაქტორები. განხილულ შემთხვევაში კლინიკა „...-ში“ შექმნილი ფინანსური პრიბლებები და მათი გადაწყვეტის ინტერესი არა მოქმედების მოტივად, არამედ ამ უკანასკნელის განმსაზღვრელ ფაქტორებად უნდა იქნეს მიჩნეული, ხოლო მოტივი, რამაც ფ. ჯ-ის უბიძგა პაციენტების კუთვნილი დიდი ოდენობით თანხების დაუფლებისკენ, იყო ანგარებითი, რომლის გავლით ჩამოყალიბდა სწორედ ამ თანხების მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზანი, ამის მისაღწევად კი მან აირჩია მართლსანინააღმდეგო გზა. ასეთია ფ. ჯ-ის მიერ ჩადენილი ქმედების შინაგანი ბუნება, რაც საქმეში არსებული სარწმუნო მტკიცებულებებითაა დადასტურებული.

15. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მიერ ფ. ჯ-ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 220^ე მუხლის პირველი ნაწილით დაკვალიფიცირებას (გულგრილობა, ესე იგი კერძო ორგანიზაციაში წარმომადგენლობითი უფლებამოსილების მქონე პირის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულება მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია). სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ: ფ. ჯ-ი, რომელიც იყო შპს „...-ის“ დამფუძნებელი და ფაქტობრივი მმართველი და გააჩნდა წარმომადგენლობის უფლებამოსილება,

გულგრილად მოეკიდა მასზე დაკისრებულ მოვალეობას, კერძოდ, გ.ჩ-ისა და კ.კ-ისთვის ტრანსპლანტაციის ოპერაციის ჩატარებამ-დე არ შეამონმა, მის მიერ მონვეულ ექიმს – მ. კ-ს ჰქონდა თუ არა სახელმწიფოს მიერ მინიჭებული სერტიფიკატი – ოპერაციული მკურნალობის წარმოების ნებართვა. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ყოველივე ზემოაღნიშნულით არსებოთად დაირღვა სა-სელმწიფოს კანონიერი ინტერესი, რადგან საქართველოს კონსტი-ტუციის მე-4 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სახელმწიფო ცნობს და იცავს ადამიანის საყოველთაოდ აღიარებულ უფლებებსა და თა-ვისუფლებებს, როგორც წარუვალ და უზინაეს ადამიანურ ღრიე-ბულებებს. კონსტიტუციის მე-18 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად კი, ყველას აქვს უფლება, კანონით დადგენილი ნესით გაეცნოს სა-ჯარო დაწესებულებაში მასზე არსებულ ან სხვა ინფორმაციას ან ოფიციალურ დოკუმენტს. მოცემულ შემთხვევაში პაციენტებს – კ. კ-ესა და გ. ჩ-ეს ჰქონდათ უფლება, მიეღოთ ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ მათ ღვიძლის ტრანსპლანტაციის ოპერაციას უკე-თებდა აზერბაიჯანიდან მონვეული ექიმ-ტრანსპლანტოლოგი, რო-მელსაც არ გააჩნდა ოპერაციის ჩასატარებლად სახელმწიფოს მი-ერ გაცემული სათანადო ლიცენზია, რის შესახებაც ინფორმაცია მათვის არავის მიუწოდებია. ამასთან, ფ. ჯ-ის მიერ მასზე დაკის-რებული მოვალეობის არაჯაროვნად შესრულებასა და გულგრილ დამოკიდებულებაზე მიუთითებს ის ფაქტიც, რომ ხსენებული პი-რებისთვის ოპერაციის ჩატარების მომენტისთვის დაწესებულე-ბას მოპოვებული არ ჰქონდა ორგანოს გადანერგვაზე ტრანსპლან-ტაციის საბჭოს მიერ გაცემული თანხმობა.

16. სააპელაციო სასამართლოს ზემოაღნიშნულ პოზიციას სა-კასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს და აღნიშნავს, რომ განზრახი და-ნაშაულის გაუფრთხილებელ დანაშაულზე გადაკვალიფიცირება სა-ჭიროებს სპეციფიკურ დასაბუთებას, მათ შორის – გაუფრთხილე-ბელი დანაშაულის კონკრეტული სახის მითითების ნაწილში. ის გა-რემოვება, რომ საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე მუხლის პირველ ნა-წილში, მსგავსად ამავე კოდექსის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილი-სა, დამნაშავის მხრივ სამსახურებრივი მოვალეობისადმი გულგრილ დამოკიდებულებაზეა მითითებული, ვერ განიმარტება ისე, რომ ასეთი ქმედება მხოლოდ დაუდევრობით ჩადენილ დანაშაულად შე-იძლება დაკვალიფიცირდეს, რადგან აღნიშნული ნორმების დის-პოზიციებში საუბარია სამსახურებრივი მოვალეობისადმი და არა – ამგვარი დანაშაულის შედეგისადმი გულგრილ დამოკიდებულე-ბაზე. ამიტომ ორივე დასახელებული გაუფრთხილებელი დანაშაუ-ლი შეიძლება ჩადენილ იქნეს როგორც თვითიმედოვნებით, ასევე დაუდევრობით; ვერ დავეთანხმებით ასევე საქართველოს სსკ-ის

220¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ შემადგენლობაში მითითებული ნიშნის – „სახელმწიფო ინტერესების“ – ისეთ ფართო გაგებას, რომ მასში მოიაზრებოდეს ნებისმიერ კერძო ან საჯარო სფეროში ჩადენილი ქმედებით ადამიანის ამა თუ იმ უფლებისა თუ თავისუფლების ხელყოფა. პალატა აღნიშნავს, რომ ამგვარი მიღვომით საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე, 342-ე მუხლებით გათვალისწინებულ დანაშაულებსა და ყველა სხვა გაუფრთხილებელ დანაშაულს შორის ზღვრის ნაშლის საფრთხე წარმოიშობა; ანდა შესაძლებელია, პირის მიერ ნებისმიერი გაუფრთხილებელი დანაშაულის ჩადენისას მისი ქმედება დაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 220¹-ე ან 342-ე მუხლებით, რადგან საქართველოს სსკ-ით გათვალისწინებული ნებისმიერი დანაშაულის ჩადენა არაპირდაპირ ყოველთვის აზიანებს სახელმწიფოსა და საზოგადოებრივ ინტერესებს. ამიტომ, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ როგორც სსკ-ის 220¹-ე მუხლის, ასევე 342-ე მუხლის პირველ ნაწილში შემადგენლობის ნიშნად მითითებულ – „სახელმწიფოს კანონიერ ინტერესებში“ იგულისხმება მხოლოდ ის კონკრეტული სახელმწიფო ინტერესები, რომლებსაც უშუალოდ შეეხო პირის მიერ ჩადენილი ქმედება.

17. ამრიგად, საქმეში არსებული სარწმუნო მტკიცებულებების ერთობლიობისა და ამ მტკიცებულებებით უდავოდ დადასტურებული ფაქტობრივი გარეშოებების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატამ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადგენილად მიიჩნია, რომ მსჯავრდებულმა ფ. ჯ-იმ ჩაიდინა თაღლითობა მაკვალიფიცირებელ გარემოებებში, კერძოდ, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებითა და დიდი ოდენობით. აღნიშნული მაკვალიფიცირებელი გარემოებებიდან თითოეულის არსებობა დასტურდება საქმეში არსებული კონკრეტული მტკიცებულებებით: ჯგუფთან ერთად შეთანხმებულ მოქმედებაზე მითითებულია მოწმეების – ნ. კ-ისა და ა. უ-ს ჩვენებებში; ის გარემოება, რომ მსჯავრდებული მოქმედებდა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, დადგენილია მოწმეების – ნ. კ-ის, ა. უ-ს, ნ. ნ-ის, თ. ქ-ისა და სხვათა ჩვენებებით, აგრეთვე – საქმეში არსებული დოკუმენტური მასალებით; მისი ქმედება რომ მიმართული იყო დიდი ოდენობით თანხების დაუფლებისაკენ, დადასტურებულია მოწმეების – ნ. კ-ის, ა. უ-სა და სხვათა ჩვენებებით, აგრეთვე – საქმეში წარმოდგენილი ფინანსური დოკუმენტებით.

18. განხილული გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა არ ეთანხმება დაცვის მხარის საჩივრის მოთხოვნას მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის უდანაშაულოდ ცნობისა და გამართლების თაობაზე, რადგან ასეთ მოთხოვნას არ გააჩნია დასაბუთებული საფუძ-

ველი, რის გამოც აღნიშნული საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს. რაც შეეხება ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას იმ ნაწილში, რომ ფ. ჯ-ის ქმედება ასევე დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 247-ე მუხლის პირველი ნაწილით, როგორც სიცოცხლისათვის საფრთხის შექმნელი გარემოების შესახებ ინფორმაციის დამალვა, ვერ იქნება გაზიარებული, რადგან საქმეში არსებული მტკიცებულებებით ფ. ჯ-ის ქმედებაში არ იკვეთება ამგვარი დანაშაულის ნიშნები, რის გამოც ამ ნაწილში საკასაციო პალატა ერთმნიშვნელოვნად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას, როგორც სრულფასოვნად დასაბუთებულსა და კანონიერს. ამიტომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს მხოლოდ ნაწილობრივ.

19. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის მიერ ჩადენილია თაღლითობა, ე.ი. მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სხვისი ნივთის (ფულადი თანხის) დაუფლება მოტყუებით, პირთა ჯგუფთან ერთად წინასწარი შეთანხმებით, სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებითა და დიდი ოდენობით, რის გამოც მისი ქმედება საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტსა და იმავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებზე. აღნიშნული დანაშაული მან ჩაიდინა ორ ეპიზოდად, ერთხელ – დამთავრებული სახით (დაზიარალებულ პ. კ-ესთან მიმართებით), ხოლო მეორე – მცდელობის სახით (პაციენტ გ. ჩ-ესთან მიმართებით), მაგრამ მისი გათვალისწინებით, რომ საქმეში არსებული მტკიცებულებებიდან გამომდინარე, ორივე ეპიზოდი მოცული იყო ფ. ჯ-ის ერთიანი კონკრეტული განზრახვითა და საერთო გადაწყვეტილებით, მოცემულ შემთხვევაში საქმე გვაქვს არა ორი დანაშაულის ერთობლიობასთან, არამედ – ერთიან, განგრძობად დანაშაულთან, რა დროსაც წინმსწრები დამთავრებული დანაშაული ფარავს დაუმთავრებელ დანაშაულს. ამიტომ მისი ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს როგორც ერთი, დამთავრებული თაღლითობა, ჩადენილი ზემოთ მითითებულ მაკვალიფიცირებელ გარემოებებში.

20. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის მიმართ სასჯელის სახისა და ზომის განსაზღვრისას საკასაციო პალატას, მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმისა და დაზიარალებულთათვის მიყენებული ზიანის მოცულობის გათვალისწინებით, მიაჩნია, რომ მის მიმართ გამოყენებულ უნდა იქნეს თავისუფლების აღკვეთა. რაც შეეხება სასჯელის ზომას, მისი გათვალისწინებით, რომ მსჯავრდებული წარსულში ხასიათდება დადებითად, არის პროფესორი, რო-

მელსაც განვითარებული აქტეს ნაყოფიერი სამედიცინო საქმიანობა მრავალი წლის განმავლობაში, საკასაციო პალატას შესაძლებლად მიაჩნია, რომ ფ. ჯ-ის სასჯელად განესაზღვროს მის მიერ ჩადენილი დანაშაულისათვის კანონით გათვალისწინებული სანქციით დადგენილი მინიმალური ზომა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის პროკურატურის პროკურორ გ. ოსაძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – გ. ნ-ისა და გ. ტ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება;
4. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 220¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილიდან გადაკვალითიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტსა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებზე და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;
5. მსჯავრდებულ ფ. ჯ-ის სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2017 წლის 21 მაისიდან;
6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 დეკემბრის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გამოქალა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№648აპ.-18

17 მაისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველის, ად-
ვოკატ მ. ბ-ის, მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. უ-ის
ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ტ. კ-ის, ი. ჩ-ისა და ო. ხ-ის
საკასაციო საჩივრებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის გა-
ნაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, კ. ფ-ს, რ. უ-
სა და ბ. ჯ-ეს ბრალი დაედოთ გამოძალვაში, ე.ი. სხვისი ნივთისა და
ქონებრივი უფლების გადაცემის მოთხოვნაში, რასაც ერთვის და-
ზარალებულის მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, ჯგუფუ-
რად, დიდი ოდენობით ქონების მიღების მიზნით, დანაშაული, გათ-
ვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის
„ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით.

რ. უ-სა და ბ. ჯ-ეს ასევე ბრალი დაედოთ ცემაში, რამაც დაზა-
რალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, დანაშაული, გათვა-
ლისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწი-
ლით, ხოლო კ. ფ-ს – ოჯახის ერთი წევრის მიმართ სიცოცხლის მოს-
პობის მუქარაში, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუ-
ქარის განხორციელების საფუძველი. მასვე ბრალი დაედო ჯან-
მრთელობის განზრახ მსუბუქ დაზიანებაში, რამაც მისი ხანმოკლე
მოშლა გამოიწვია, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს
სსკ-ის 120-ე მუხლით.

კ. ფ-ის, რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 10 აპრილს, დაახლოებით 12:00 საათზე, კ. ფ-ი, ბ. ჯ-
ე და რ. უ-ი მივიდნენ ქ. თბილისში, ... №5-ში მდებარე შპს „...-ას“
ოფისში, სადაც კ. ფ-მა ა. ლ-ს განუცხადა, რომ კანონიერი ქურდე-
ბის გადაწყვეტილებით, მისთვის უნდა გადაეცა ქ. ...ში მდებარე

გაზგასამართი სადგურიდან ოცდახუთპროცენტიანი წილი. ა. ლ-მა უარი განაცხადა ქონებრივი უფლების გადაცემაზე. ამ დროს ბ. ჯ-ემ, რ. უ-მა და კ. ფ-მა მას დაარტყეს ხელი და მიაყენეს ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებები. ცემის შემდეგ კ. ფ-მა დანის გამოყენებით კისერსა და მარცხენა მტევნის მიდამოში ა. ლ-ს მიაყენა ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება, მისი ხანმოკლე მოშლით და მოითხოვეს სამენარმეო საქმიანობიდან გადაეცა წილი, წინააღმდეგ შემთხვევაში მასზე კვლავ იძალადებდნენ.

აღნიშნულის შემდეგ დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრები – ბ. ჯ-ე და რ. უ-ი, კ. ფ-ის დავალებითა და მითითებით, სისტემატურად ხვდებოდნენ ა. ლ-ს და მოითხოვდნენ კ. ფ-ის სასარგებლოდ დაეთმო წილი, ან გადაეხადა დიდი ოდენობით თანხა – 200 000 აშშ დოლარი.

2017 წლის 14 მაისს, ღამის საათებში, ქ. თბილისში, ...-ის ქ. №51ა, ბინა №...-ში, კ. ფ-ი იარაღის გამოყენებით სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა მეუღლეს, რომელსაც გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შემთხვევაში.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლოს სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 2 თებერვლის განაჩენით:

კ. ფ-ი, – დაბადებული ... წელს, ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა;

კ. ფ-ი ცნობილ იქნა დამნაშაულედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით – 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა; საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა და დანაშაულთა ერთობლიობით კ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 2 (ორი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა; იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 20 აგვისტოს განაჩენით კ. ფ-ის მიმართ სსკ-ის 236-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის მიხედვით, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაქმატა წინა განაჩენით დანიშნულ სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, კ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ კ. ფ-ს სასჯელის ათვლა დაეწყო დაკავების დღი-

დან – 2017 წლის 14 მაისიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი.

ბ. ჯ-ე, – დაბადებული 1983 წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებებში;

რ. უ-ი, – დაბადებული 1958 წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებებში;

გაუქმდა გამართლებულების – ბ. ჯ-ისა და რ. უ-ის მიმართ გამოყენებული ალკოჰოლის ღონისძიება – პატიმრობა და ისინი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდნენ სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.

ბ. ჯ-ესა და რ. უ-ს განემარტათ, რომ საქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლის თანახმად, უფლება აქვთ, მოითხოვონ მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

ნივთიერი მტკიცებულებები:

მობილური ტელეფონები და ტანსაცმელი უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელებს ან მათი ნდობით აღჭურვილ პირებს; დისკები უნდა დაერთოს საქმეს მისი შენახვის ვადით; სიგარეტის ნამწვები, დოლბანდისა და ქალალდის ნაგლეჯები, ნერწყვისა და სისხლის ნიმუშები, დაქტილოფირები უნდა განადგურდეს; ცეცხლსასროლი იარაღები, მჭიდი და ვაზნები შემდგომი რეაგირებისათვის უნდა გადაეცეს შე სამინისტროს რეაგირებისათვის (პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სამოტივაციო ნაწილის გათვალისწინებით).

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს საქართველოს მთავარი პროკურორულის პროკურორმა ვაჟა თოდუამ და მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა მ. ბ-მა.

– ბრალდების მხარემ მოითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ: კ. ფ-ის, რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ასევე – რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის დამნაშავედ ცნობა სქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

– დაცვის მხარემ მოითხოვა კ. ფ-ის გამართლება საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენით მსჯავ-

რდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ბ-ის სააპე-ლაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა; საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორ ვაჟა თოდუას სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა დაკმაყოფილდა; თბილისის საქალაქო სასა-მართლოს 2018 წლის 2 თებერვლის განაჩენში შევიდა შემდეგი ცვლილება:

რ. ფ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 6 (ექვსი) თვით თავისუფლე-ბის აღკვეთა; სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნ-ქტებით – 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღ-კვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფ-რო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ რ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 (ოთ-ხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ რ. ფ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა უნდა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; მას-ვე სასჯელის მოხდის ვადაში უნდა ჩაეთვალოს დაკავებასა და პა-ტიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2017 წლის 29 მაისიდან 2018 წლის 2 თებერვლის ჩათვლით;

ბ. ჯ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 6 (ექვსი) თვით თავისუფლე-ბის აღკვეთა; სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნ-ქტებით – 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღ-კვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფ-რო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ ბ. ჯ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ ბ. ჯ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა უნდა დაეწ-ყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში უნდა ჩაეთვალოს დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2017 წლის 29 მაისიდან 2018 წლის 2 თებერვლის ჩათვლით;

კ. ფ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა; სსკ-ის 120-ე მუხლით – 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავი-სუფლების აღკვეთა; სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით – 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი

და საბოლოოდ კ. ფ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით განესაზღვრა 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა; იმავე კოდექსის 67-ე მუხ-ლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასა-მართლოს 2015 წლის 20 აგვისტოს განაჩენით დადგენილი პირობი-თი მსჯავრი – 1 (ერთი) წელი და 6 (ექვსი) ოვე და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა წინა განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობ-ლიობით, კ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ კ. ფ-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო დაკა-ვების დღიდან – 2017 წლის 14 მაისიდან.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველ-მა, ადვოკატმა მ. ბ-მა, მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ტ. კ-ემ, ი. ჩ-მა და ო. ხ-ემ.

– მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი მ. ბ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს კ. ფ-ის გამართლებას საქართვე-ლოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლითა და სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწი-ლის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით შერაცხულ ბრალდებებში, შემდეგ გა-რემოვბათა გამო: საქმეზე წარმოდგენილი არ არის იმ მტკიცებუ-ლებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარ-ტით დაადასტურებდა კ. ფ-ის ბრალეულობას; გამოძალვის ეპი-ზოდში განაჩენი ეფუძნება მხოლოდ დაზარალებულ ა. ლ-ისა და მოწმე მ. ლ-ის ჩვენებებს; დაზარალებულის ჩვენება არ არის სან-დო, ვინაიდან მან არაურთხელ იცრუა, ხოლო რადგან მ. ლ-ი საზ-ღვარგარეთ იმყოფებოდა. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით არ დაკითხულა, რის გამოც სასამართლო გამამტყუნებელი განა-ჩენის გამოტანისას მათ არ უნდა დაყრდნობოდა; მუქარის ეპიზოდ-თან მიმართებით ასევე არ არის წარმოდგენილი კ. ფ-ის ბრალეუ-ლობის დამადასტურებელ პირდაპირ მტკიცებულებათა ერთობლი-ობა, ვინაიდან დაზარალებულმა მ. გ-მ გამოიყენა თავისი კანონის-მიერი უფლება და ჩვენება არ მისცა სასამართლოში, ხოლო ორი მოწმე (პატრულ-ინსპექტორები) არ არის მომხდარი ფაქტის თვით-მხილველი და ისინი შემთხვევის ადილზე გამოცხადდნენ მხოლოდ გამოძახების შემდეგ.

– მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის ინტერესე-ბის დამცველმა ადვოკატებმა – ტ. კ-ემ, ი. ჩ-მა და ო. ხ-ემ საკასა-ციო საჩივრით ითხოვეს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და

სამივე მსჯავრდებულის გამართლება შერაცხულ პრალდებებში, შემდეგი საფუძვლებით: დაზარალებული ა. ლ-ი არის მიკერძოებული და დაინტერესებული პირი, რომლის ურთიერთსაწინააღმდეგო ჩვენებაც სასამართლოს არ უნდა გაეზიარებინა; დაზარალებულის ჩვენება ეწინააღმდეგება მოწმე მ. ლ-ის ჩვენებას, ფარულ ჩანაწერებსა და მსჯავრდებულთა ჩვენებებს; როგორც მსჯავრდებულთა ჩვენებებით, ისე ფარული ჩანაწერებით დადგენილია, რომ ფიზიკური დაპირისპირება მოხდა მხოლოდ კ. ფ-სა და დაზარალებულ ა. ლ-ს შორის, რა დროსაც გამოძალვისა და მუქარის ფაქტი საერთოდ არ დასტურდება; მოწმე მ. ლ-ის ჩვენება ისე გამოაქვეყნა სასამართლომ, რომ არ იყო ამოწურული სასამართლოში მისი წარმოდგენის ყველა შესაძლებლობა, ასევე შესაძლებელი იყო მისი დისტანციურად დაკითხვა; რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 11', 151-ე მუხლით შერაცხულ პრალდებას, მის დასადასტურებლად ბრალდების მხარეს არცერთი პირდაპირი მტკიცებულება არ წარმოუდგენია, ვინაიდან სასამართლოში არ დაკითხულან შემთხვევის შემსწრე პირები, ხოლო მოწმე პოლიციელების ჩვენებები არის ირიბი და ისინი არ შეიძლება საფუძვლად დაედოს გამამტყუნებელ განაჩენს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ბ-ისა და მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ტ. კ-ის, ი. ჩ-ისა და ო. ხ-ის საკასაციო საჩივრები უნდა დაემაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ასევე კ. ფ-ის საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება, რომ მათ ჩაიდინეს მითითებული დანაშაულები, კერძოდ:

3. საკასაციო პალატა განსაკუთრებულ უურადღებას ამახვილებს დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენებაზე, რომლითაც დადგენილია შემ-

დეგი: იგი არის ბიზნესმენი. ქ. ...-ში ფლობს გაზგასამართი სადგურების ქსელს. 2007 წელს მისული იყო შპს „ს-ში“ გაზის კომპრესორის შესაძენად, სადაც გაიცნო კ. ფ-ი. აღნიშნული ფირმის მეშვეობით შეიძინა კომპრესორი, რომელიც წუნიანი აღმოჩნდა, რის გამოც ხშირად უნდევდა მისი შეკეთება და, შესაბამისად, შპს „ს-სთან“ ურთიერთობა. ამ პერიოდში გაიცნო ფირმისა სხვა თანამშრომელი, თ. ფ-ც. დაზარალებულის განმარტებით, კ. ფ-მა, რომელიც აღმოჩნდა მისი მეზობელი, შესთავაზა საერთო ბიზნესის წამოწყება – გაზგასამართი სადგურის გახსნა, თუმცა იმ მიზეზით, რომ ...ში არ-სებული გაზგასამართი სადგურები მისი ოჯახის ბიზნესს წარმოადგენდა, კ. ფ-ს შემოთავაზებაზე უარი უთხრა, თუმცა დაპირდა, რომ თუ სხვა ადგილზე დაიწყებდა ახალი სადგურის მშენებლობას, შეატყობინებდა. ამ მიზნით მათ ერთად მოინახულეს რამდენიმე ადგილი, თუმცა საერთო საქმიანობიდან არაფერი გამოუვიდათ. 2012 წელს, როდესაც კ. ფ-ი აღნიშნულ ფირმაში აღარ მუშაობდა და მივიდა შპს „ს-ში“ ...ში მდებარე კიდევ ერთი გაზგასამართი სადგურისთვის კომპრესორის შესაძენად, საბოლოოდ, მათ შორის მოლაპარაკება შედგა და კომპრესორი შეიძინა – 168. 000 ევროდ. კომპრესორი ჩამოუტანეს დეკემბრის ბოლოს, რომლის თანხის ნაწილი – 50 000 ევრო წინასწარ გადაიხადა, ხოლო დარჩენილი ნაწილი, შეთანხმებისამებრ, ეტაპობრივად დაფარა. 2012 წლის ბოლოს კ. ფ-ი მივიდა მასთან ალელვალებული და უსაყვედურა, თუ რატომ წამოიღო მისი ყოფილი ფირმიდან მის გარეშე კომპრესორი. საუბარი მიმდინარეობდა დაახლოებით 10-15 წუთს. მან აუხსნა, თუ რა პირობებით შეიძინა კომპრესორი და შემდეგ ამ თემაზე მათ აღარ უსაუბრიათ. ამის შესახებ იცოდა მისმა ბიზნესპარტნიორმა და კ. ფ-ის ნათლიამ მ. ტ-ც. შემდეგ, 2013 წელს, კ. ფ-ი ნახა ერთერთ შეხვედრაზე, რომელიც შეეხებოდა გაზის იმპორტის საკითხს, ასევე შეხვდა 2016 წელს ლისის ტბაზე, სადაც კ. ფ-მა დახმარება სთხოვა სხვა საკითხთან დაკავშირებით, თუმცა არცერთი შეხვედრისას კ. ფ-ს კომპრესორის ყიდვასთან დაკავშირებით რაიმე პრეტენზია არ გამოუთქვამს.

4. 2017 წლის 10 აპრილს, შემთხვევის დღეს, დაახლოებით დილის 12:00 საათისთვის, იმყოფებოდა ოფისში. ამ დროს იქ მივიდა კ. ფ-ი, რ. ჟ-სა და იმ დროისათვის მისთვის უცნობ – ბ. ჯ-ესთან ერთად. კ. ფ-მა მოკითხა თავისი ნათლია მ. ტ-ა, შეეკითხა, მისი ოთახის გასაღები ჰქონდა თუ არა და გარეთ გავიდა. როდესაც კ. ფ-ი დაბრუნდა მასთან ოთახში, მისი ძმა – მ. ლ-იც შემოვიდა. ამ დროს ბ. ჯ-ე და რ. ჟ-ი მაგიდასთან ისხდნენ. კ. ფ-ი მას მიუახლოვდა და აგრესიული ტონით შეეკითხა: „ქურდებს პატივს სცემ, თუ არაა“ და უხსენა – „გ-ი“ და „გ-ა“. მანვე უთხრა, რომ ქურდების გადაწ-

ყვეტილებით, მისთვის უნდა გადაეცა ...-ის რაიონში მდებარე გაზ-გასამართი საფურის 25%-იანი წილი, სადაც ბოლოს კომპრესორი დადგა, რადგან კომპრესორი ა. ლ-მა შეიძინა კ. ფ-ის ყოფილი ფირ-მისგან, მის გარეშე. მან კ. ფ-ს უთხრა, რომ არავითარი წილი არ ეუთვინდა, რაზეც იგი გაბრაზდა და სახეში მუშტი რამდენჯერ-მე დაარტყა. ამ დროს მას მისცვივდნენ რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე და მათაც დაუწყეს ცემა. დაზარალებულის განმარტებით, მას არ დაუნახავს, კონკრეტულად რომელი მხრიდან ურტყამდნენ, მარცხნიდან თუ მარჯვნიდან, არ იცის, თუმცა ხვდებოდა, რომ ერთი ადამიანი არ სცემდა. კ. ფ-მა ამოიღო დანა და მოუქნა, დაზიანება მიაყენა კი-სერზე და გაუჭრა მარცხენა ხელის საჩვენებელი თითო. მანვე ოფის-ში დააზიანა კომპიუტერის მონიტორი, გატეხა გამოსათვლელი აპა-რატი და ოფისში მდგარი დივნის ზედაპირი დაჭრა. შემდეგ კ. ფ-მა გააფრთხილა, რომ პოლიციაში არ მისულიყო, უთხრა, რომ ქურდე-ბი სტამბულში ელოდებოდნენ და თანხას მანც მიიღებდა, რის შემ-დეგაც ოთახიდან გავიდა. დაზარალებულის განმარტებით, ბ. ჯ-ემ და კ. ფ-მა მის ძმასაც დაარტყყას და ხელი ჰკრეს. ამასთან, ბ. ჯ-ემ და რ. უ-მა მხოლოდ მას შემდეგ დაიწყეს გაშველება, რაც მის სხე-ულზე სისხლი დაინახეს და შეემინდათ. კ. ფ-ის მუქარითა და გინე-ბით ოთახიდან გასვლის შემდეგ, რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე მასთან დარჩნენ და უთხრეს, რომ კ. ფ-ის მოთხოვნა სამართლიანი იყო და ფული უნდა გადაეხადა – „შვილების მამა ხარ და თუ არ გადაიხდი, უარე-სი იქნება“. მათ შესთავაზეს მისი მხრიდან ვინმე ჩაერთო ან მოსა-ლაპარაკებლად ჩასულიყო ქურდებთან. შემდეგ გაცვალეს ტელე-ფონის ხომრები და ნავიდნენ. დაზარალებულმა ჩვენების მიცემის დროს განმარტა, რომ კ. ფ-ის მხრიდან მუქარა და აგრესია გამოი-ხატა იმაში, რომ დაემუქრა – „თავს მოგაჭრიო“ და აგინებდა. ა. ლ-მა სასამართლო სხდომაზე დაცვის მხარის შეკითხვაზე რამდენ-ჯერმე დააკონკრეტა ოფისში განვითარებული მოვლენები. მანვე დაცვის მხარის შეკითხვაზე განმარტა, რომ რ. უ-სა და ბ. ჯ-ესთან შეხვედრისას მხოლოდ კ. ფ-ზე იმიტომ საუბრობდა და მათაც არ ადასაშაულებდა მის ცემასა და თანხის მოთხოვნაში, რომ არ დაე-ძაბა სიტუაცია და საუბარი არ გადაზრდილიყო კონფლიქტში. ოფის-ში მომხდარი ჩეუბის შემდეგ დაზარალებული დაუკავშირდა მ. ტ-ს, რომელსაც უამბო მომხდარის შესახებ. მეორე დღეს კი მიმართა სამართალდამცავ ორგანოს და მონაწილეობდა ფარულ საგამოძი-ები მოქმედებებში.

5. ასევე მნიშვნელოვანია პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლეული მოწმე მ. ლ-ის ჩვენება, რომლითაც დადგენილია შემდეგი: იგი მუშაობს მენეჯერად თავის ძმასთან – ა. ლ-თან ერ-თად შპს „გ-ში“. 2017 წლის 10 აპრილს ის მივიდა სამსახურში, მისი

ძმა კი უკვე მისული იყო. ოთახში შესულს დახვდნენ ფ-ი, რ. ჟ-ი, იგივე „ჯ.“ და უცნობი ახლაგაზრდა მამაკაცი, რომელიც გაეცნო ბ. ჯ-ედ. კ. ფ-მა მოიკითხა მ. ტ-ა, თუ სად იყო და ხომ არ ჰქონდა მისი ოთახის გასაღები. კ. ფ-მა მის ძმას უთხრა, „სცემდა თუ არა პატივს ქურდებს“ და ითვალისწინებდა თუ არა მათ გადაწყვეტილებას, ვინაიდან ის მისული იყო მათი სახელით. მისი ძმის შეკითხვაზე, თუ რა შუაში იყვნენ „ქურდები“, კ. ფ-მა უთხრა, რომ კანონიერმა ქურდებმა – „გ-მა“ და „გ-ამ“ გადაწყვიტეს, რომ ...-ის გაზგასამართი სადგურიდან, რომელიც 2013 წელს გახსნა მისმა ძმამ, 25%-იანი წილი უნდა გადაეფორმებინათ მათვის, ვინაიდან კომპრესორი ა. ლ-მა კ. ფ-ის გარეშე წამოიღო კონსიგნაციით, მისი ყოფილი ფირმიდან. ასევე, კ. ფ-მა მოითხოვა სადგურის გახსნის დღიდან დღემდე მიღებული მოგების 25%. როდესაც მისმა ძმამ უარი უთხრა, კ. ფ-მა ა. ლ-ს სახეში რამდენჯერმე დაარტყა მუშტი. მის ძმას ხელი დაარტყა ჯ-მ და ბ-მ. ხოლო როდესაც თვითონ მივიდა ძმის მისაშველებად, კ-მ და ბ-მ ხელი ჰკრეს და იგი დივანზე დაეცა. შემდეგ კ. ფ-მა ამოიღო დანა, რომელიც ა. ლ-ს კისრის არქემი გაუსვა და ასევე გაუჭრა ხელი. სისხლის დანახვის შემდეგ, ბ-მ და ჯ-მ კ. ფ-ი მოაშორეს ა. ლ-ს. მოწმის განმარტებით, კ. ფ-ი ეუბნებოდნენ, რომ კ. ფ-ი ფულს სამართლიანად ითხოვდა და რომ ეს ყველაფერი ქურდებმა გადაწყვეტის, 2-3 დღეში შეეხმიანებოდნენ და გაარკვევდნენ ყველაფერს.

6. დაცვის მხარის ძირითადი არგუმენტები მდგომარეობს შემდეგში: დაზარალებულმა ა. ლ-მა არაურთხელ იცრუა მოწმის სახით დაკითხვისას, მისი ჩვენება, ისევე როგორც მისი ძმის, მოწმე მ. ლ-ის ჩვენება, არის არასანდო, არასარწმუნო და სასამართლომ არ უნდა გაიზიაროს. აღნიშნულის დასტურად დაცვის მხარე უთითებს რამდენიმე ფაქტორზე, კერძოდ: დაზარალებულმა ა. ლ-მა განცხადებაში, რომლითაც მიმართა პოლიციას, მიუთითა, რომ მას ფიზიკური და სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა და ფული მოსთხოვა მხოლოდ კ. ფ-მა, ხოლო ბ. ჯ-ე და რ. ჟ-ი მას საერთოდ არ ჰყავს მოხსენიებული; დაზარალებული ცრუობს მასა და კ. ფ-ს შორის მომხდარ კონფლიქტის მიზეზთან დაკავშირებით და ასევე მაშინ, როდესაც აცხადებს, რომ თითქოსდა, კ. ფ-ი მოქმედებდა კანონიერი ქურდების მითითებითა და მათი სახელით, რაც ასევე არ დასტურდება როგორც ფარული ჩანაწერებით, ისე მსჯავრდებულების ჩვენებით; დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენება ეწინააღმდეგება მისი

ძმის, მოწმე მ. ლ-ის ჩვენებას; არცერთ ფარულ ჩანაწერში ა. ლ-ი არ გამოთქვამს პრეტენზიას არც რ. უ-ის და არც ბ. ჯ-ის მიმართ; არცერთ ფარულ ჩანაწერში რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე არ ახსენებენ კანონიერ ქურდებს და პირიქით, კატეგორიულად გამორიცხავენ დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენებაში მითითებულ პირებთან (კანონიერი ქურდები – „გ-ი“ და ვიწმე „გ-ა“) ნაცნობობას; დაცვის მხარის ვერსიით, კ. ფ-სა და დაზარალებულ ა. ლ-ს შორის დაპირისპირება მოხდა არა ნილის გადაცემის, არამედ ა. ლ-ის უხეში საუბრის გამო.

7. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის მითითებულ მოსაზრებას და თითოეულ მათგანზე დაწვრილებით იმსჯელებს: დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენება არის თანმიმდევრული, იგი დამაჯერებლად და ლოგიკურად გადმოსცემს განვითარებულ მოვლენებს, ამასთან ეს ჩვენება სრულად შეესაბამება როგორც სხვა მოწმეთა ჩვენებებს, მათ შორის მისი ძმის, შემთხვევის უშუალო შემსწრე პირის – მ. ლ-ის ჩვენებას, ასევე – ფარულ ჩანაწერებსა და საქმის სხვა მასალებს.

8. ა. ლ-ის განცხადებასთან დაკავშირებით, რომლითაც მან პოლიციას მიმართა, პალატა აღნიშნავს, რომ, ბუნებრივია, ამ განცხადებაში დაზარალებული საქმის ყველა დეტალზე ვერ ისაუბრებდა და მასში გადმოცემულია მომხდარი შემთხვევის მოკლე შინაარსი. ნიშანდობლივია, რომ ა. ლ-მა, ფაქტობრივად დანაშაულებრივი შემთხვევიდან – 2017 წლის 10 აპრილიდან დაუყოვნებლივ, კერძოდ, მეორე დღეს, იმავე წლის 11 აპრილს, მიმართა პოლიციას მითითებული განცხადებით, რომლის საფუძველზეც იმავე დღეს დაიწო გამოიება ა. ლ-ის მიმართ ჯგუფურად განხორციელებული გამოძალვის ფაქტზე. იგი იმავე დღეს დაიკითხა მოწმის სახით. დაკითხვისას მან დეტალურად ისაუბრა მომხდარი ფაქტის შესახებ, რა დროსაც აღნიშნა, რომ მას თავს დასხენენ როგორც კ. ფ-ი, ისე რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე. რაც შეეხება იმ ფაქტს, რომ ა. ლ-ი ფარულ სატელეფონო და პირად ჩანაწერებში პრეტენზიას არ გამოთქვამს რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის მიმართ და მათ არ ადანაშაულებს მის ცემაში, აღნიშნულთან დაკავშირებით დაზარალებულმა სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას განმარტა, რომ იგი სპეციალურად არ ამახვილებდა ყურადღებას ამ ფაქტზე, რათა არ დაეძაბა სიტუაცია და მათ შორის საუბარი კონფლიქტში არ გადაზრდილიყო. ამდენად, დაცვის მხარის ვერსია, რომ ა. ლ-ი თავდაპირველად დანაშაულის ჩამდენ პირად ასახელებდა მხოლოდ კ. ფ-ს და შემდგომშიც რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის მიმართ არ გამოთქვამდა არანაირ პრეტენზიას, საფუძველს მოკლებულია.

9. ასევე უსაფუძვლოა დაცვის მხარის პოზიცია, რომ დაზარალებული ა. ლ-ი ცრუობს კონფლიქტის მიზეზსა და კანონიერი ქურ-

დების ხსენებასთან დაკავშირებით, შემდეგ გარემოებათა გამო: დაზარალებული ა. ლ-ი სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას ამონწურავად მსჯელობს ამ საკითხზე, რა დროსაც მან არაერთხელ დააკონკრეტა და გამეორა, რომ კ. ფ-ი კანონიერი ქურდების გადაწყვეტილების საფუძველზე სთხოვდა მას წილს ბიზნესიდან, ვინაიდნა მან გაზიარებასთვის კომპრესორი შეიძინა მისი გვერდის ავლით. დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენებას სრულად შეესაბამება და ზუსტად იმავე ფაქტობრივ გარემოებებს გადმოსცემს დანაშაულის უმჯუალო თვითმხილველი მოწმე, დაზარალებულის ძმა – მ. ლ-ი, რომელიც თავიდან ბოლომდე, კერძოდ – კ. ფ-ის, რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის ოფისში მოსვლის მომენტიდან მათ წასვლამდე, შეესწრო მომხდარ ფაქტს.

10. გარდა ა. და მ. ლ-ის ჩვენებებისა, რომელთა შორის რაიმე არსებითი სხვაობა არ არსებობს, დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენების სანდოობასა და დამაჯერებლობას ასევე ადასტურებს საქმეში არსებული სხვა არაერთი მტკიცებულების ერთობლიობა, კერძოდ:

მოწმე ს. გ-ის ჩვენება, რომლითაც დადგენილია, რომ მუშაობს შპს „გ-ში“, რომლის დირექტორია ა. ლ-ი. 2017 წლის 10 აპრილს იმყოფებოდა სამსახურში, რა დროსაც ოფისში, ა. ლ-ის ოთახში, შევიდა მისოთვის უცნობი სამი მამაკაცი. თავად ცოტა ხნით აფთიაჯში გავიდა და როცა დაბრუნდა, ორი მათგანი ოფისს ჰილში შეხვდა. ისინი ვიღაცაზე საუბრობდნენ, რომ „კარგი დასამუშავებელი“ იყო. მათი გასვლის შემდეგ შევიდა ა. ლ-ის ოთახში, სადაც დახვდნენ ს-ო და მისი ძმა – მ. ლ-ი. ს-ო ნაცემი იყო, კისრიდან და ხელიდან სისხლი მოსდიოდა, დაზიანებული ჰქონდა მაისური. მის შეკითხვაზე, თუ რა მოხდა, ს-მ უპასუხა, რომ ის მამაკაცები მისი ბიზნესიდან წილს ითხოვდნენ.

სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, რომლითაც სრულად დასტურდება ა. ლ-ისათვის მიყენებული სხეულის დაზიანების ფაქტი და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, რომლითაც ასევე დასტურდება დაზარალებულის ოფისში სხვადასხვა ნივთის დაზიანების კვალი.

დაზარალებულ ა. ლ-ის მიერ გამოძიებისათვის წარდგენილი CD დისკი, რომლითაც დგინდება, რომ 2017 წელს 11 აპრილს ა. ლ-ს თავის ტელეფონის ნომერზე ბ. ჯ-ის ტელეფონიდან დაუკავშირდა რ. უ-ი. საუბრისას რ. უ-ი ინტერესდება მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობით და აგრეთვე იმით, ხომ არ გაიგეს მომხდარი ფაქტის შესახებ სამართალდამცავი ორგანოების თანამშრომლებმა. შემდეგ რ. უ-ი ეუბნება, რომ უფროსმა ძმებმა დარეკეს და ისანი საქმის კურსში არიან. შემდეგ ეუბნება: „შელაპარაკება რომ მოხდა იქ ურთიერთი, შენგან რომ ისეთი „ატვეტი“ იყო, უთხარი გამიგე? რომ

მაგანაც ვერ შეიკავა თავი, გამიგე?“ ა. ლ-ი პასუხობს: „რა ატვეტი ვუთხარი? არაფერი არ მითქვამს, იქ არ იყავი ჯ. რა იყო პირიქით“. რ. ჟ-ი: „ჰო და იქ ფულზეა ლაპარაკი, ფულზე, რომელიც 200 000 (?) რომელიც უშუალოთ ეს რომ იჯდა, გამიგე რომ იჯდა, მაგის ხალხი იყო ისინი ... მაგაში მე საქმის კურსში ვიყავი დიდი ხანია რა ამ საქ- მის ირგვლივ, მერე ის ფული შენ აიღე 200 000 არი თუ არა ლიზინ- გით თუ ?? რო იქნები შენ „სოსტაიანიეში“, მე და ჩემი ძმაკაცი რომ მახლდა გუშინ, მოვალთ ჩვენ, დავჯდეთ და ვილაპარაკოთ გემრი- ელად, იქით კიდევ ჩვენი ძმები არიან საქმის კურსში“. შ. ლ-ი ეკით- ხება: „და ვინაა ეხლა, გუშინ კი მიხსენა, მაგრამ“ ჯ.: „ნუ ახლა მა- გას ტელეფონში ხომ ვერ გეტყვი, ვინ არიან, იმას „პრი ვსტრეჩე“ რომ შეგვედებით, მაშინ ვილაპარაკოთ ... ამას ჩემგან გაიგებ ვინ არიან და როგორ არიან. მე მაგას ხომ არ დაგიმალავ, რახან ვამბობ, რომ ჩემი უფროსი ძმები არიან საქმის კურსში, მე ვალდებული ვარ, უნდა გითხრა“.

11. წარმოდგენილი საქმის მასალებით ასევე ირკვევა, რომ 2017 წლის 10 აპრილს მომხდარი შემთხვევის შემდეგ, კ. ფ-ის და არა – დაზარალებულ ა. ლ-ის ინიციატივითა და ორგანიზებით (როგორც ამის წარმოჩენას ცდილობს დაცვის მხარე), 5-ჯერ, კერძოდ, იმავე წლის – 18, 20, 28 აპრილს, 6 და 10 მაისს გაიმართა შეხვედრები ა. ლ-ს, რ. ჟ-სა და ბ. ჯ-ეს შორის, რომელსაც ესწრებოდნენ სხვა პი- რებიც. აღნიშნული შეხვედრების ფარული ვიდეოჩანაწერებითა და ასევე სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადების კრებ- სებით ირკვევა შემდეგი:

12. სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადების 2017 წლის 15 აპრილის კრებსით დადგენილია, რომ რ. ჟ-მა დაურევა ა. ლ-ს. საუბრისას რ. ჟ-ი მას სთხოვს შეხვედრას, რის შემდეგაც ისი- ნი თანხმდებან აღდგომის დღესასწაულის შემდეგ შეხვედრაზე. იმავე წლის 18 აპრილს შედგა შეხვედრა დაზარალებულ ა. ლ-ს, რ. ჟ-სა და ბ. ჯ-ეს შორის. როგორც 2017 წლის 18 აპრილის შეხვედრის ფარული ვიდეოჩანაწერის ოქმით ირკვევა, რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე ა. ლ-ს ეუბრებან, რომ ვინაიდან მან გაზგასმართი სადგურის კომპრე- სორი შეიძინა კ. ფ-ის მეშვეობით გაცნობილი ხალხის დახმარებით, ისე რომ მისთვის არაფერი უთქვამს, თანაც იმ პერიოდში, როდე- საც კ. ფ-ი სასჯელს იხდიდა შესაბამის დაწესებულებაში, მას ეკუთ- ვნის წილი ან პროცენტი ამ საქმიდან. ამავე საუბრისას მათ ახსე- ნეს „უფროსი ძმები“ და მათთან დალაპარაკების საჭიროება, რა- ზეც კ. ფ-ი მზად არის. ა. ლ-ს ასევე სთხოვენ, რომ თავისი მხრიდან ვიზმე მიიყვანოს „დასალაპარაკებლად“. მითითებული შეხვედრის პარალელურად, სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადე- ბის 2017 წლის 18 აპრილის კრებსით დგინდება, რომ შეხვედრის

მიმდინარეობისას კ. ფ-ი ურეკავს ჯერ რ. უ-ს, რომელსაც სთხოვს შესვედრიდან გასვლას და დალაპარაკებას, ხოლო მოგვიანებით სამჯერ ურეკავს ბ. ჯ-ეს, რომელსაც თავდაპირველად მითითებას აძლევს: „ზუსტად ისე, როგორც გითხარი, ისე გაატარე ყველაფერი“, ხოლო შემდეგ ავალებს, ა. ლ-თან გაარკვოს, ვინ ჰყავს ამ სისტემაში, თუ არადა „კაცი“ შეუშვას და უცენზურო სიტყვებით მოიხსენიებს.

13. მორიგი შეხვედრა დაზარალებულ ა. ლ-ს, რ. უ-სა და ბ. ჯ-ეს შორის 2017 წლის 20 აპრილს შედგა. ამ შეხვედრის ფარული ვიდეოჩანაწერის ოქმით ირკვევა, რომ რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე ა. ლ-ს კვლავ არაერთხელ უუბნებიან, რომ კ. ფ-ს გაზგასამართი სადგურიდან ეკუთვნის წილი ან ფული, ისევ ახსენებენ „უფროს ძმებს“: „მაშინ მე გეუბნები, რომ პროცენტი ეკუთვნის ან ფული! აი, თუ ეს არ გითხრან სხვებმა, ჩვენზე უფროსმა ძმებმა და ხალხმა, მაშინ თქვი, რომ ჯ., შენ მოკლე ჭკუის ყოფილხარო“ (რ. უ-ი, მეტსახელად „ჯ.“). მითითებული შეხვედრის პარალელურად, სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადების 2017 წლის 20 აპრილის კრებსით დენდება, რომ ამ შემთხვევაშიც უშუალოდ შეხვედრის მიმდინარეობისას კ. ფ-ი არაერთხელ ურეკავს ბ. ჯ-ეს. იგი ინტერესდება დაზარალებულთან საუბრის დეტალებით და ბ. ჯ-ეს ეუბნება, რომ ა. ლ-მა მისი ფული, მისი „კანალი“ გამოიყენა, მარტო მას ჰქონდა „ლიზინგი“ და „ფული უნდა მოიტანოს, თუ არადა პროცენტი და ვსიო“. ბ. ჯ-ე უდასტურებს, რომ ზუსტად მაგას ეუბნებიან ა. ლ-ს და რომ იგი ცუდად მოიქცა.

14. შემდეგი შეხვედრა დაზარალებულ ა. ლ-ს, რ. უ-სა და ბ. ჯ-ეს შორის 2017 წლის 28 აპრილს შედგა. ამ შეხვედრის ფარული ვიდეოჩანაწერის ოქმის თანახმად, რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე ა. ლ-ს კვლავ უმტკიცებენ, რომ მას კ. ფ-ისათვის პროცენტი აქვს გადასახდელი და კვლავინდებურად ითხოვენ წილის გაფორმებას ან პროცენტის გადაცემას კ-სათვის. სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადების 2017 წლის 28 აპრილის კრებსის თანახმად, დაზარალებულ ა. ლ-ის, რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის შეხვედრამდე ცოტა ხნით ადრე კ. ფ-ი ურეკავს რ. უ-ს და ინტერესდება, თუ რა თქვა ს-მ (ა. ლ-მა). რ. უ-ი პასუხობს, რომ ს-ს 3 საათზე უნდა შეხვდნენ. კ. ფ-ი ეუბნება: „...იმას კაროჩე ისე ჩაუტარდა, რომ ლირსი იყო, ფული მოიტანოს, თორემ გავუმეორებთ ხელმეორედ. თავისას არ ვთხოვთ...“. რ. უ-ი პასუხობს: „კი, დღეს მაგას ვეტყვი, ძმაო, თუ არადა მაშინ ვსიო“. მოგვიანებით, შეხვედრის დასრულების შემდეგ, კ. ფ-ი ესაუბრება ბ. ჯ-ეს და კვლავ ინტერესდება ა. ლ-თან გამართული შეხვედრის შინაარსით, რაზეც ბ. პასუხობს, რომ დაზარალებული კატეგორიულ უარს აცხადებს ფულის გადახდაზე, რაზეც კ. ფ-ი პასუხობს: „...მორ-

ჩა „კაროჩე“, ზუბ და ზუბ, ვსიო“.

15. შემდეგი შეხვედრა დაზარალებულ ა. ლ-ს, რ. ჟ-სა და ბ. ჯ-ეს შორის 2017 წლის 6 მაისს შედგა, რომლის შესახებაც კ. ფ-ი 5 მაისს სატელეფონო საუბრისას წინასწარ შეუთანხმდა რ. ჟ-ს, რომელ-საც უთხრა, რომ შეხვედრაზე წავიდოდნენ ის, ზ. და ბ-ო. რ. ჟ-ი დაეთანხმა და უთხრა, რომ კიდევ „ს-ს“ წაიყვანდა. 6 მაისის შეხ-ვედრაზე ა. ლ-ს კვლავ არაერთხელ ეუბნებიან, რომ მას ფული აქვს გადასახდელი და ითხოვენ „უფროს ძმებთან“ ჩასვლას და მათი მო-ნანილეობით საქმის გადაწყვეტას. და ბოლო, 2017 წლის 10 მაისის შეხვედრაზეც მიმდინარეობს საუბარი ა. ლ-ის მხრიდან კ. ფ-ისათ-ვის გადასახდელ თანხაზე.

16. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებები სავსებით გამორიცხავს დაცვის მხარის ვერსიებს მომხდარი შემთხვევის გამომწვევი მი-ზეზისა და შემდგომში დაზარალებულის, რ. ჟ-ისა და ბ. ჯ-ის შეხ-ვედრების მიზნის შესახებ, რომ ვითომდა, კ. ფ-ი ა. ლ-ის ოფისში ავიდა არა მისი, არამედ მათი საერთო ახლობლის – მ. ტ-ს სანახა-ვად, რომელიც იქ არ დახვდა, ხოლო დაზარალებულთან სიტყვიერი შელაპარაკება განაპირობა მისმა უხეშმა პასუხებმა, რაც შემ-დევ ჩხუბში გადაიზარდა. ჩხუბის დროს რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე მათ აშვე-ლებდნენ და შემდგომში სწორედ მომხდარი კონფლიქტიდან გა-მომდინარე ხვდებოდნენ ა. ლ-ს იმ მიზნით, რომ ისინი შერიგებუ-ლიყვნენ.

17. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალა-ტის მსჯელობას, კერძოდ: საქმის მასალებით, მითუმეტეს ფარული ჩანაწერებით არ დასტურდება დაცვის მხარის მოსაზრება, რომ დაზარალებულის შეხვედრები ბ. ჯ-ესა და რ. ჟ-თან ემსახურებო-და მ. ტ-ს უდიერად მოხსენიებიდან გამომდინარე დაზარალებუ-ლისა და კ. ფ-ის შერიგების მიზანს. პირიქით, ყველა შეხვედრაზე რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე საუბრობდნენ, რომ ა. ლ-ს ან წილი უნდა დაეთმო ან თანხა გადაეხადა კ. ფ-ისათვის; შეხვედრების ინიციატორი მხარე არ ყოფილა დაზარალებული; შემთხვევის დღეს როგორც კ. ფ-მა, ისე ბ. ჯ-ემ და რ. ჟ-მა კარგად იცოდნენ, თუ რა იყო ჩხუბის მიზეზი; ამასთან, რ. ჟ-მა და ბ. ჯ-ემ როგორც სატელეფონო საუბრებისას, ისე შეხვედრების დროს არაერთხელ ახსენეს, რომ საქმეში ჩარ-თულები იყვნენ „უფროსი ძმები“, ანუ კანონიერი ქურდები, რაც არადამაჯარებელს ხდის დაცვის მხარის პოზიციას, რომ ვინაიდან ფარულ ჩანაწერებში ბ. ჯ-ე და რ. ჟ-ი უარყოფენ შემთხვევის დროს კ. ფ-ის მიერ კანონიერი ქურდების სახელების ხსენებასა („გ-ი“ და „გ-ა“) და მათთან ნაცნობობას, დაზარალებული ცრუობს; ასევე უსაფუძლოა დაცვის მხარის მოსაზრება, რომ თითქოსდა, ბ. ჯ-ემ და რ. ჟ-მა არ იცოდნენ და ვერ გაიგეს, თუ რაზე საუბრობდნენ

ოფისში კ. ფ-ი და ა. ლ-ი. ამ ვითარებაში, რ. ჟ-ს შემთხვევიდან მეორე დღეს არ უნდა სცოდნოდა ის ფაქტი, რომ ა. ლ-მა კ. ფ-ს უარი უთხრა წილის გადაცემაზე და 2017 წლის 11 აპრილის სატელეფონო ჩანაწერში რ. ჟ-ი სწორედაც ამ საკითხებზე – წილსა და მოლაპარაკებაში კანონიერი ქურდების ჩართვასთან დაკავშირებით ესაუბრება დაზარალებულს (და არამარტო ხსენებულ ჩანაწერში); უტყუარად დადასტურებულია ის ფაქტიც, რომ დაზარალებულის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის შეხვედრებს ორგანიზებას უწევდა კ. ფ-ი, რომლის მითითებითა და დავალებებით რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე ა. ლ-ზე ახდენდნენ ფსიქოლოგიურ ზენოლას, რათა მას თავისი ბიზნესიდან წილი დაეთმო ან თანხა გადაეხადა კ. ფ-ისთვის.

18. რაც შეეხება დაცვის მხარის კიდევ ერთ მოსაზრებას, რომ კ. ფ-ის, მითუმეტეს რ. ჟ-ისა და ბ. ჯ-ის ქმედებებში არ იკვეთება და არც სააპელაციო პალატას მიუთითებია თუ რაში გამოიხატა გამოძალვის შემადგენლობისათვის სავალდებულო ნიშნები, როგორიცაა – მოთხოვნა და მუქარა, საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს:

19. გამოძალვის ობიექტური შემადგენლობა გამოიხატება დამნაშავის მიერ ქონების მესაკუთრის ან ქონების მფლობელის მიმართ მოთხოვნაში, გადასცეს მას ნივთი ან მასზე უფლება, ასევე ქონებით სარგებლობის უფლება. მითითებული დანაშაულის კონსტრუქციიდან გამომდინარე, შესაძლებელია, ქონების უკანონო მოთხოვნა გულისხმობდეს მის გადაცემას დამნაშავისათვის სასურველი სხვა პირისათვის. ამასთან, ამ მოთხოვნას თან ერთვის დაზარალებულის ან მისი ახლო ნათესავის მიმართ მუქარა. მუქარის გამოხატვის ფორმას კვალიფიკირებისათვის მნიშვნელობა არ აქვს და იგი შეიძლება გამოიხატოს როგორც ზეპირი, ისე წერილობითი ფორმით, ტელეფონითა და სხვა სახით. გამოძალვა მიეკუთვნება ფორმალურ დანაშაულთა შემადგენლობას და იგი დამთავრებულია დაზარალებულისათვის მოთხოვნის წაყენების მომენტიდან, ხოლო მუქარის რეალური განხორციელების შედეგი უნდა დაკვალიფირდეს დანაშაულთა ერთობლიობით.

20. წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ სამივე მსჯავრდებული ერთად მივიდა ა. ლ-ის ოფისში, სადაც კ. ფ-მა მას აგრესიული ტონით მოსთხოვა, რომ კანონიერი ქურდების გადაწყვეტილების საფუძველზე მისთვის უნდა გადაეცა გაზგასამართი სადგურის 25%-იანი წილი, ხოლო როდესაც დაზარალებულმა უარი განუცხადა და უთხრა, რომ არავითარი წილი მას არ ეკუთვნოდა, იგი გაბრაზდა და სახეში მუშტი რამდენჯერმე დაარტყა. ამ დროს მას მისცვივდნენ რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე და მათაც დაუწყეს ცემა. შემდეგ კ. ფ-მა ამოილო დანა და დაჭრა კისერში და ასევე გაუჭრა

მარცხენა ხელის საჩვენებელი თითო. ბ. ჯ-ემ და რ. უ-მა მხოლოდ მას შემდეგ დაიწყეს გაშველება, რაც მის სხეულზე სისხლი შენიშნეს და შეეშინდათ. კ. ფ-ი ჩხუბით, აგრესითა და გინებით გავიდა ოთახიდან, ემუქრებოდა ოჯახით და ასევე, თავის მოჭრით. მისი გასვლის შემდეგ რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე მასთან დარჩნენ და უთხრეს, რომ კ. ფ-ის მოთხოვნა სამართლიანი იყო და ფული უნდა გადაეხადა – შვილების მამა იყო და თუ არ გადაიხდიდა, მისთვის უარესი იქნებოდა.

21. ამდენად, არამხოლოდ უშუალოდ დანაშაულებრივი შემთხვევის დღეს დასტურდება მსჯავრდებულ კ. ფ-ის მხრიდან ა. ლ-ის მიმართ ქონებრივი სარგებლის მიღების მოთხოვნისა და მუქარის ფაქტი (რომელიც რეალურადაც განხორციელდა და როგორც ზემოთ აღინიშნა, გამოიხატა იმაში, რომ კ. ფ-მა დაზარალებულის-გან მოითხოვა წილის გადაცემა, უარის მიღების შემდეგ კი მას სცემა და დანით მიაყენა დაზიანებები და ამ ქმედებებში აქტიურად მონაწილეობდნენ კ. ფ-ის თანმხლები პირები – რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე, რაც საგესბით საკმარისია გამოძალვის დანაშაულის შემადგენლობის არსებობის დასადასტურებლად), არამედ, უფრო მეტიც, დანაშაულებრივი შემთხვევის შემდეგაც, კ. ფ-ის ორგანიზებითა და მითითებებით, კვლავ გაგრძელდა ა. ლ-ზე ფსიქოლოგიური ზემოქმედება წილის დათმობის ან თანხის გადაცემის მიზნით.

22. ამასთან, საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას მსჯავრდებულ კ. ფ-ის საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით, ხოლო მსჯავრდებულების – რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში, შემდეგი საფუძვლებით:

23. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის მიერ ა. ლ-ის ცემის ეპიზოდში არ არსებობს იმ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც საკმარისია გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, კერძოდ: საკასაციო პალატა მითითებული მსჯავრდების ნაწილში პირველ რიგში ყურადღებას ამახვილებს დაზარალებულ ა. ლ-ის ჩვენებაზე, რომელშიც იგი აღნიშნავს, რომ როდესაც კ. ფ-მა სახეში მუშტი რამდენჯერმე დაარტყა, ამ დროს მას მისცვივდნენ რ. უ-ი და ბ. ჯ-ე, რომლებმაც ასევე სცემეს. თუმცა დაკითხვისას მანვე არაერთხელ განმარტა, რომ არ დაუნახავს, თუ კონკრეტულად რომელი მათგანი ურტყამდა, ვინაიდან ზურგით იდგა და მარცხენიდან ურტყამდნენ თუ მარჯვნიდან, არ იცის, თუმცა ხვდებოდა, რომ ერთი ადამიანი არ სცემდა. ამდენად, მან ვერ დაინახა და, შესაბამისად, ვერ აკონკრეტებს თუ რომელი მათგანი ურტყამდა და ვარაუდობს, რომ ორივე სცემდა. რაც შეეხება მოწმე მ. ლ-ის ჩვენებას, მართალია, იგი პირდაპირ უთითებს, რომ რ. უ-

ი და ბ. ჯ-ე სცემდნენ მის ძმას, მაგრამ მხოლოდ მისი ჩვენება საკ-მარისი არ არის რ. უ-ისა და ბ. ჯ-ის მსჯავრდებისათვის, მითუფრო იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ იგი სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვის დროს არ დაკითხულა და მის მიერ გამოძიე-ბაში მიცემული ჩვენება გამოქვეყნდა.

24. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოწმე მ. ლ-ის ჩვენება პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოქვეყნდა სისხლის სამარ-თლის საპროცესო კოდექსის 243-ე მუხლის მოთხოვნათა შესაბა-მისად, მაგრამ მხოლოდ მისი ჩვენება ვერ დაედება საფუძვლად გამამტყუნებელ განაჩენს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

25. მოწმეთა ჯვარედინი დაკითხვის უფლება, გაგებული უნდა იქნეს შეჯიბრებითობის პროცესის ჭრილში, რაც სამართლიანი სა-სამართლოს კონცეფციაში დევს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევრო-პული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „მატუცინა რუ-სეთის წინააღმდეგ“ (MATYTSINA v. RUSSIA), 27.03.104, § 153) და იგი გულისხმობს, რომ მოსარჩელეს მიეცეს მოწმის განცხადების ან ჩვენების ნებისმიერ ასპექტში შედავების შესაძლებლობა დაპი-რისპირების ან დაკითხვის დროს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევრო-პული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „ბრიკმონტი ბელ-გიის წინააღმდეგ“ (BRICMONT v. BELGIUM), 07.07.1989, § 81). ამ კონ-ტექსტში მნიშვნელოვანია ასევე ზეპირობის პრინციპი, რომელიც გულისხმობს სასამართლოს უშუალო კონტაქტს პირებთან, რომ-ლებიც ჩვენებას იძლევინა პროცესზე, კერძოდ, ბრალდებული უნ-და დაუპირისპირდეს მოწმეს მოსამართლის თანდასწრებით, რო-მელიც იღებს საბოლოო გადაწყვეტილებას საქმეზე, რათა შესაძ-ლებელი გახდეს მოწმის ქცევის მანერასა და სანდოობაზე ყურად-ღებით დაკვირვება (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამარ-თლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „P.K. ფინეთის წინააღმდეგ“ (P.K. v. FINLAND, 09.07.2002).

26. ზემოაღნიშნული პრინციპის მნიშვნელობა ადამიანის უფ-ლებათა ევროპული სასამართლოს არაერთ გადაწყვეტილებაშია ხაზგასმული. თუმცა, ამავე დროს ადამიანის უფლებათა ევროპუ-ლი სასამართლო ადგენს, რომ ამ პრინციპიდან გამონაკლისი და-საშვებია, მაგრამ ამან არ უნდა შელახოს დაცვის მხარის უფლებე-ბი. მსჯავრდება, რომელიც ეფუძნება მხოლოდ ან მეტნილად იმ დაუსწრებელი მოწმის ჩვენებას, ვისი გამოკითხვის შესაძლებლო-ბაც არ ჰქონდა განსასჯელს არც გამოძიების მიმდინარეობისას და არც სასამართლო პროცესზე, როგორც წესი, ჩაითვლება მე-6 მუხ-ლით გათვალისწინებული სამართლიანობის მოთხოვნასთან („ერ-თადერთობის ან მეტნილობის წესი“) შეუსაბამოდ. თუმცა ეს არ არის აბსოლუტური წესი, რომელიც მოუქნელობით ხასიათდება და

არ ითვალისწინებს კონკრეტული სამართლებრივი სისტემის განსაკუთრებულობას. შესაბამისად, მაშინაც კი, როდესაც დაუსწრებელი მოწმის ჩვენებაა ერთადერთი ან მეტწილი მტკიცებულება განსასჯელის წინააღმდეგ, მტკიცებულებად მისი მიღება ავტომატურად არ იწვევს 6.1 მუხლის დარღვევას. ამავდროულად, იმ შემთხვევებში, როდესაც მსჯავრდება მხოლოდ ან მეტწილად ეფუძნება ე.წ. „დაუსწრებელი მოწმის“ ჩვენებას, სასამართლომ საქმისნარმოება უნდა წარმართოს განსაკუთრებული ყურადღებით. ასეთი მტკიცებულების დაშვების საფრთხიდან გამომდინარე, განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ფაქტორი იქნება მისი დაბალანსება და სწორედ ეს მოითხოვს საკმარისად გამანონასწორებელ ფაქტორებს, მათ შორის ძლიერ პროცედურულ გარანტიებს. თითოეულ ასეთ საქმეში მნიშვნელოვანია გამანონასწორებელი ფაქტორების არსებობა, მათ შორის ისეთი ზომებისა, რომლებიც შესაძლებელს ხდის ამ მტკიცებულების სარწმუნობის სამართლიან და სათანადო შეფასებას. მსჯავრდება შეიძლება დაფუძნებული იყოს ამგვარ მტკიცებულებაზე (გამოქვეყნებულ ჩვენებაზე) მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ის საკმარისად სანდოა (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „ალ-ხავაჯა და ტაჰერი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ“ (Al-Khawaja and Tahery v. THE UNITED KINGDOM), 15.12.2011).

27. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ მ. ლ-ის ჩვენება არსებითია მსჯავრდებულების – რ. ჟ-ისა და ბ. ჯ-ის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების საკითხის გადასაწყვეტად, ხოლო დაცვის მხარეს არც გამოძიების ეტაპზე და არც საქმის არსებითი განხილვის დროს არ ჰქონია მისი დაკითხვის/გამოკითხვის და ჩვენებების გაპროტესტების ადგევატური და ჯეროვნი შესაძლებლობა, რისი გათვალისწინებითაც პალატას მიაწინა, რომ მხოლოდ მ. ლ-ის ჩვენება, რომელიც სასამართლოში გამოქვეყნდა, ვერ გახდება მათი მსჯავრდების საფუძველი.

28. ზემოაღნიშულის გათვალისწინებით, რ. ჟ-ი და ბ. ჯ-ე უნდა გამართლდნენ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებაში.

29. საკასაციო პალატა ასევე არ იზიარებს სააპელაციო პალატის დასკვნას კ. ფ-ის საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

30. წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ მსჯავრდებულის მეუღლემ, დაზარალებულმა მ. გ-მ გამოიყენა მისთვის კანონით მიინჭებული უფლება და თავისი მეუღლის წინააღმდეგ სასამართლოში ჩვენება არ მისცა.

31. მითითებული ბრალდების ეპიზოდში ბრალდების მხარეს ძირითად მტკიცებულებებად წარმოდგენილი აქვს საპატრულო პოლიციის თანამშრომლების – გ. ი-სა და რ. კ-ს ჩვენებები, რომლებიც მხარეებმა ცნეს უდავო მტკიცებულებებად, კერძოდ:

32. მოწმე გ. ი-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ ... ქუჩა №51ა, ბინა №28-ში მოხდა ოჯახური კონფლიქტი. დაახლოებით 10 წუთში გამოცხადდა ზემოაღნიშნულ მისამართზე. სადარბაზოსთან მიახლოვებისას სართულებიდან ქალბატონის ყვირილი შემოესმა, იგი შველას ითხოვდა. ლიფტით ავიდა და სართულზე შეეფეთა ქალბატონს, მ. გ-ს, რომელიც შემინებული სადღაც გარბოდა. ქალბატონმა მას შველა სთხოვა, უთხრა, რომ მისი მეუღლე იყო ნასვამი და იარაღით მოკვლით ემუქრებოდა. მან და მისმა მეწყვილემ იარაღები მოიმარჯვეს და შევიდნენ ბინაში. კ. ფ-ი მისაღები ოთახის შესასვლელთან დახვდა ნახევრად შიშველი, ხელში არაფერი სჭერია. ჰყითხა, ჰქონდა თუ არა იარაღი, რაზეც კ. ფ-მა უპასუხა, რომ ცეცხლსასროლ იარაღს მართლაც ფლობდა შენახვის უფლებით. როცა იარაღის წარმოდგენა სთხოვა, საძინებელ ოთახში შეუძლება, სადაც დივანზე, ბალიშის ქვეშ, დამასული იარაღი ნახა და ამოიღო. ამ დროს შემოვიდა განერვიულებული მ. გ-ა, რომელიც აყვირდა, რომ სწორედ ამ იარაღით ემუქრებოდა მეუღლე მოკვლით. კ. ფ-ი მას აჩუმებდა, აგინებდა და თქვა, რომ ამ საქციელისათვის პასუხს აგებინებდა და 20 წელიც რომ მჯდარიყო ციხეში, მაინც მოკლავდა. მათ კ. ფ-ი დააკავეს და გაჩრიიკეს. ბინაში იმყოფებოდნენ კ. ფ-ისა და დაზარალებულის ვაჟები, რომელთაც ჰყითხეს მომხდარის შესახებ, თუმცა მათ არაფერი განუცხადებიათ. მოწმის განმარტებით, კ. ფ-ი მისი თანდასწრებითაც დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით თავის მეუღლეს.

33. მოწმე რ. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 14 მაისს გ. ი-სთან ერთად გამოცხადდა ... ქუჩა №51ა, ბინა №28-ში. კორპუში შესვლისას მე-7 სართულზე, კიბის უჯრედთან მათ დახვდათ ქალბატონი, რომელიც აღმოჩნდა მ. გ-ა. იგი შველას ითხოვდა, რადგან ბინაში იმყოფებოდა მისი ქმარი, რომელიც იყო მთვრალი და ჰქონდა იარაღი. მან და მისმა მეწყვილემ იარაღები მოიმარჯვეს და შევიდნენ ბინაში, სადაც დახვდათ ორი ახალგაზრდა მამაკაცი, რომლებიც აღმოჩნდნენ მ. გ-ს შვილები. მისაღებ ოთახში იდგა კ. ფ-ი. მას ხელში არაფერი ეჭირა. მათ კ. ფ-ს მოსთხოვეს იარაღის წარმოდგენა, რაზეც მან გაკვირვებულმა უპასუხა, რომ იარაღი არ ჰქონდა, განმეორებითი კითხვის შემდეგ კი თქვა, რომ ოთახში ინახვდა გაფორმებულ იარაღს. კ. ფ-მა გადასცათ იარაღიც და სარეგისტრაციო მოწმობაც, რის შემდეგაც მ. გ-მ მათ განუცხადა, რომ მისი მეუღლე მათ მისვლამდე ემუქრებოდა მოკ-

ვლით, რის გამოც გამოიქცა სადარბაზოში. მ. გ-ა შეშინებული იყო და ნერვიულობდა, კანკალებდა და ამბობდა, რომ პოლიციას რამდენიმე წამით რომ დაეგვიანა, მეუღლე მას ნამდვილად მოკლავდა.

34. საკასაციო პალატა განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს მოწმე პოლიციელების – გ. ი-სა და რ. კ-ს ჩვენებებზე და იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას იმ ნაწილში, რომ, მართალია, კ. ფ-ის მეუღლემ არ მისცა მის წინააღმდეგ ჩვენება, თუმცა მოწმე პოლიციელების ჩვენებები არის არა ირიბი, არამედ – პირდაპირი, რადგან ისინი პირადად შეესწრნენ მ. გ-ზე მუქარას, მაგრამ საყურადღებოა მათი ჩვენებების შინაარსი, სახელდობრ: მოწმე გ. ი-ე თავის ჩვენებაში რამდენჯერმე აკონკრეტებს, რომ კ. ფ-ი სიცოცხლის მოსპობით მისი თანდასწრებითაც დაემუქრა თავის მეუღლეს: „...ამ საქციელისათვის პასუხს აგებინებდა და 20 წელიც რომ მჯდარიყო ციხეში, მაინც მოკლავდა....“, „...კ. ფ-ი მის მეუღლეს ჩემი თანდასწრებითაც დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით....“. მათი თანდასწრებით მუქარის შესახებ თავის ჩვენებაში საერთოდ არ უთითებს მეორე მოწმე – რ. კ-ე. მოწმე გადმოსცემს მხოლოდ მ. გ-ს ნათქვამს, რომ მისი მეუღლე მათ მისვლამდე ემუქრებოდა მოკვლით, რის გამოც იგი გაიქცა სადარბაზოში. მოწმის განმარტებით, მ. გ-მ ასევე აღნიშნა, რომ პოლიციის რამდენიმე წამის დაგვიანების შემთხვევაში, მეუღლე ნამდვილად მოკლავდა. ამდენად, ვინაიდან მ. გ-მ გამოიყენა კანონით მინიჭებული უფლება და თავისი მეუღლის წინააღმდეგ არ მისცა ჩვენება, მოწმე პოლიციელების ჩვენებებს განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს და გამომდინარე იქიდან, რომ მათი ჩვენებები საკვანძო, საქართველოს 11¹, 151-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობისათვის აუცილებელი ნიშნის – მუქარის ნაწილში არ არის ერთმანეთთან შესაბამისი და იდენტური, აღნიშნული განსხვავებები არ შეიძლება მიჩნეულ იქნეს უმნიშვნელოდ. მითითებული შეუსაბამობა დამაჯერებლობასა და სანდოობას უკარგავს მათ ჩვენებებს და ვერ აკადემიურობებს უტყუარობის სტანდარტს, რის გამოც საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს მათ. აღნიშნულის შესაბამისად, მტკიცებულებათა არასაკმარისობის გამო, კ. ფ-ი ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში.

35. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს შემდეგი ცვლილება: რ. ჟ-ი და ბ. კ-ე ცნობილ უნდა იქნენ უდანაშაულოდ და გამართლდენ საქართველოს

სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით, ხოლო კ. ფ-ი – საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ კ. ფ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ბ-ისა და მსჯავრდებულების – კ. ფ-ის, ბ. ჯ-ისა და რ. ჟ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ტ. კ-ის, ი. ჩ-ისა და ო. ხ-ის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. კ. ფ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში;

კ. ფ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:

საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ კ. ფ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, განესაზღვროს 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 20 აგვისტოს განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი – 1 წელი და 6 თვე და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ, განაჩენითა ერთობლიობით, კ. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ კ. ფ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალის დაკავების დღიდან – 2017 წლის 14 მაისიდან;

4. რ. ჟ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

ბული დანაშაულის ჩადენაში;

რ. ჟ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და მიესაჯოს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ რ. ჟ-ს სასჯელის ათვლა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; მასვე სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის ვადა – 2017 წლის 29 მაისიდან 2018 წლის 2 თებერვლის ჩათვლით;

5. პ. ჯ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში;

ბ. ჯ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და მიესაჯოს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ ბ. ჯ-ეს სასჯელის მოხდა აეთვალოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; მასვე სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის ვადა – 2017 წლის 29 მაისიდან 2018 წლის 2 თებერვლის ჩათვლით;

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 სექტემბრის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. დანაშაული საზოგადოებრივი უშიშროებისა და წესრიგის ნინააღმდეგ

ხულიგნობა

განაჩენი საქართველოს სახელი

№288აპ.-18

9 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენით განიხილა აჭარის ა/რ-ის პროკურატურის პრო-
კურორ ფრიდონ ქარცივაძისა და მსჯავრდებულ ლ. დ-ის ინტერე-
სების დამცველის, ადვოკატ დ. ჯ-ის საკასაციო საჩივრები ქუთაი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2018 წლის 26 თებერვლის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდებულად ცნობის შესახებ დადგენილების მიხედ-
ვით, ლ. დ-ს ბრალად დაედო: ჯგუფურ ძალადობაში მონაწილეობა,
რასაც თან ახლავს ძალადობა, რბევა, სხვისი ნივთის დაზიანება და
განადგურება, იარაღის გამოყენებით ხელისუფლების წარმომად-
გენლისადმი წინააღმდეგობა და მათზე თავდასხმა; პოლიციელ-
ზე, მის სამსახურებრივ შენობასა და სატრანსპორტო საშუალება-
ზე თავდასხმა; პოლიციელის სამსახურებრივ საქმიანობასთან და-
კავშირებით; პოლიციელის ჯანმრთელობის ხელყოფა მის სამსა-
ხურებრივ საქმიანობასთან დაკავშირებით, რაც გამოიხატა შემ-
დეგში:

2017 წლის 11 მარტს, დაახლოებით 17 საათიდან 18 საათამდე
შუალედში, ქალაქ ბ-ი, ჭ-ის ქუჩაზე, სავაჭრო ცენტრ „პ-ას“ მიმდე-
ბარე ტერიტორიაზე, მიმდინარეობდა მოსახლეობის აქცია, რაშიც
ასეულობით მოქალაქე მონაწილეობდა. ისინი აპროტესტებდნენ ა-
ის საპატრულო პოლიციის მუშავის მიერ ერთ-ერთი მოქალაქის ად-
მინისტრაციული წესით დავარიმებასა და დაკავებას. პროტესტის
მიზნით, ამჟამად გამოძიებით დაუდგენელმა პირმა, ან პირთა
ჯგუფმა მოახდინა ჯგუფური ძალადობის ორგანიზება, რა დრო-
საც მონაწილეებმა გადაკეტეს ჭ-ის ქუჩა და საავტომობილო გზის

გახსნის შესახებ პოლიციის მუშაკების კანონიერ მოთხოვნებს არ ემორჩილებოდნენ. მომიტინგებებმა მსვლელობით გადაინაცვლეს ბ-ი, ...-ის ქ. №....-ში განთავსებულ ა-ის პოლიციის დეპარტამენტის ადმინისტრაციული შენობის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სადაც მათ შეუერთდნენ სხვა მონაწილეები რომელთა მოქმედება გარკვეული პერიოდის შემდეგ რადიკალური გახდა. ჯგუფური ძალადობის მონაწილეები, იქ მყოფ პოლიციის მუშაკებს ხმამაღალი შეძახილებითა და უცენზუროდ მიმართავდნენ, მოთხოვდნენ ადმინისტრაციულად დაკავებული პირების განთავისუფლებას, ა-ის საპატრულო პოლიციის უფროსის თანამდებობიდან გადაყენებას და ცდილობდნენ პოლიციის ადმინისტრაციულ შენობაში ძალის გამოყენებით შეჭრას, რის საშუალებასაც მათ არ აძლევდნენ საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვის მოვალეობის შესასრულებლად იქ მობილიზებული საქართველოს შს სამინისტროს სხვადასხვა დანაყოფის თანამშრომლები. 2017 წლის 12 მარტს, დაახლოებით 00 საათსა და 30 წუთიდან პროტესტის მონაწილეების ქმედებები კიდევ უფრო აგრძელებული გახდა, რაშიც აქტიურად მონაწილეობდნენ ლ. დ. და სხვები. ჯგუფური ძალადობის პროცესში ლ. დ. ქვებს ისროდა პოლიციის მუშაკების მიმართულებით, რის შედეგადაც გ-ის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილეს – ს. ბ-ს ფეხის არეში მიაყენა დაზიანება, ასევე, უშუალოდ მონაწილეობდა სხვა ძალადობრივ ქმედებებში. ჯგუფურ ძალადობაში მონაწილეთა მართლსანინააღმდეგო ქმედებები გრძელდებოდა რამდენიმე საათის განმავლობაში, რომლის დროსაც ისინი ხელისუფლების წარმომადგენლებს უწევდნენ ნინააღმდეგობას, თავს ესხმოდნენ მათ და ძალადობრივად მოქმედებდნენ: ა-ის პოლიციის ადმინისტრაციული შენობის შესასვლელთან განლაგებული პოლიციის მუშაკების მიმართულებით ისროდნენ ქვებს, ადვილად აალებადი საწვავით საკავშირო ბოლებს, ე.წ. „ფეიერვერკებს“. შედეგად, ა-ის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატმა ი. ჭ-მა, საქართველოს მინაგან საქმეთა სამინისტროს მუშაკებმა: ლ. გ-მა, ლ. შ-ემ, მ. ჯ-ემ, ა. ხ-ემ, ფ. ნ-ემ, კ. ბ-ემ, ლ. ი-მა, ს. ბ-მა, გ. ს-ემ და სხვებმა შიიღეს სხეულის სხვადასხვა დაზიანება. ამავდროულად ლ. დ-მ და მასთან ერთად ძალადობრივ ქმედებებში მონაწილე პირებმა დაიწყეს რბევა, ჩაამტკრიეს შენობების ფანჯრები, აყარეს ქვაფენილი, დააზიანეს ...ის მერიის კუთვნილი სხვადასხვა ინფრასტრუქტურა, შუქნიშნები, საგზაო ნიშნები, ბორდიურები, სულ – 132 770 (ას ოცდათორმეტი ათას შვიდას სამოცდაათი) ლარად ღირებული ქონება. მათ ფიზიკური ძალის, იარაღად საგნების გამოყენებითა და ცეცხლის წაკიდებით ასევე დააზიანეს და გაანადგურეს სახელმწიფოსა და მოქალაქეების კუთვნილი სხვადასხვა ღირებულების ავტომანქანები და სხვა ქო-

ნება.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენით:

ლ. დ. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 353¹-ე მუხლის პირველი და მე-2 ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებაში.

ლ. დ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 225-ე მუხლის მე-2 ნაწილიდან გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით.

ლ. დ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალი დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო და სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2017 წლის 16 მარტიდან.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის განაჩენით ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

სასამართლომ დაადგინა, რომ ლ. დ-მ ჩაიდინა ხულიგნობა, ესე იგი ქმედება, რომელიც უხეშად არღვევს საზოგადოებრივ წესრიგს და გამოხატავს საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობას, ჩადენილი ძალადობის მუქარით ხელისუფლების წარმომადგენლის მიმართ, რაც გამოხიხატა შემდეგში: 2017 წლის 12 მარტს ქალაქ ბ-ი, ა-ის პოლიციის დეპარტამენტის მიმდებარე ტერიტორიაზე შეკრებილი იყვნენ აქციის მონაწილეები. დაახლოებით 04 საათსა და 08 წუთზე მითითებულ ტერიტორიაზე შემოვიდა ჯერ შავი ფერის „მერსედესი“, ხოლო შემდეგ – ასევე შავი ფერის „ბმვ“-ს მარკის ავტომანქანა (ნომერი „...“), რომელსაც მართავდა ლ. დ.. მანქანამ გააკეთა რამდენიმე წრე ხმოვანი სიგნალის თანხლებით. შემდეგ მანქანიდან გადმოვიდა ლ. დ. და გონიერებითა და მუქარით მიმართა პოლიციელებს, რის შემდეგაც გააღო საკუთარი ავტომანქანის უკანა საბარგული, სადაც მოთავსებული იყო დიდი ზომის დინამიკი და ჩართო მუსიკა. ლ. დ-მ ჯერ დაიყვირა „გავერთოთ ხალხო“, ხოლო შემდეგ თითების დახმარებით დაიწყო სტვენა და დადგა აქციის მონაწილეებთან.

4. კასატორი – აჭარის ა.რ-ის პროკურატურის პროკურორი ფრიდონ ქარცივაძე წარმოდგენილი საჩირით ითხოვს ცვლილების შეტანას ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის განაჩენში და ლ. დ-ის

დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის პირველი და მე-2 ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებაში. ასევე, ითხოვს, რომ ლ. დ-ის მიმართ შერაცხული დანაშაული სსკ-ის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „პ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 225-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე შემდეგ მოტივებზე მითოთებით: სასამართლომ მიიღო დაუსაბუთებელი და უკანონო გადაწყვეტილება, ვინაიდან არაობიერტურად და ზერელედ შეაფასა ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარდგენილი და გამოკვლეული მტკიცებულებები, რაც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს, რომ ლ. დ-მ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 225-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და 353¹-ე მუხლის პირველი და მე-2 ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულები. ვიდეოკადრების არარსებობა არ ნიშნავს იმას, რომ ლ. დ-ს არ ჩაუდენია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 225-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და 353¹-ე მუხლის პირველი და მე-2 ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულები, მაშინ, როდესაც არსებობს ლ. დ-ის ბრალეულობის დამადასტურებელი ერთმანეთთან შეთანხმებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებები. სასამართლომ დაუსაბუთებელი მსჯელობითა და დასკვნებით ფაქტობრივად ხაზი გაუსვა იმას, რომ ხებისმიერ და არამარტო კონკრეტულ სისხლის სამართლის საქმეში არა აქვს მნიშვნელობა სხვა მტკიცებულებებს, თუ არ იქნება წარმოდგენილი და მოკვლეული პირის დანაშაულებრივი ქმედებების ამსახველი ვიდეომასალა.

5. კასატორი – მსჯავრდებულ ლ. დ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი დ. ჯ. წარმოდგენილი საჩივრით ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და ლ. დ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას შემდეგ მოტივებზე მითითებით: განაჩენი სსკ-ის 239-ე მუხლის ნაწილში არის დაუსაბუთებელი და უკანონო, ამ ნაწილში სასამართლოს დასკვნა არ გამომდინარეობს მტკიცებულებებიდან; მოსამართლე აღწერს მოწმე პოლიციელების – მ. ბ-სა და ს. ბ-ის ჩვენებებს, სადაც ისინი მიუთითებენ, რომ ლ. დ. აგინძებდა პოლიციელებს და ქვა ისროლა მათი მიმართულებით, რითაც ს. ბ-ს ფეხი დაუზიანა. ამ ჩვენებები არსად არ არის ნახსენები ძალადობის მუქარა. სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქვის სროლის ნაწილში არ იზიარებს პოლიციელთა ჩვენებებს, აქედან გამომდინარე, რჩება მხოლოდ პოლიციის მისამართით გინება, რაც ადმინისტრაციულ გადაცდომას წარმოადგენს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ბრალდების შესახებ დად-

გენილებაში ასახული მოვლენები ნამდვილად წარმოადგენს ჯვუფურ ძალადობას, რასაც თან ახლავს ძალადობა, რბევა, სხვისი ნივთის დაზიანება და განადგურება, იარაღის გამოყენებით ხელისუფლების წარმომადგენლისადმი წინააღმდეგობა და მათზე თავდასხმა, თუმცა პრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება ლ. დ-ის მონაწილეობა აღნიშნულ მართლსანიანაღმდეგო ქმედებებში, ისევე როგორც არ დასტურდება მისი მხრიდან პოლიციელზე თავდასხმის ფაქტი, კერძოდ:

2. დაზარალებულ ს. ბ-ის ჩვენების თანახმად, იგი 2007 წლიდან საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომელი. 2017 წლის 11-12 მარტს, პოლიციის სხვა თანამშრომლებთან ერთად, მიავლინეს ქ. ბ-ი. 2017 წლის 12 მარტის დამეს, დაახლოებით 04:00 საათზე, თავის მეგობარ მ. ბ-სთან ერთად იმყოფებოდა ა-ის პოლიციის დეპარტამენტის ადმინისტრაციული შენობის წინ. რამდენიმე წუთში მოვიდა ორი ავტომობილი – „მერსედესი“ და შავი ფერის „ბმე“, რომელიც იქვე წრებისა დარტყმის შემდეგ გაჩერდა აქციის მონაწილეებთან. მანქანიდან გადმოვიდა ლ. დ., კანონიერი ქურდის ძმისშვილი, რომელსაც იცნობს სურათებიდან ოპერატორიული შესწავლის საფუძველზე. ლ. დ. აგინებდა პოლიციელებს და აგრძიულად მიმართავდა მათ. შემდეგ აიღო ქვა და ისროლა მათი მიმართულებით. ქვა მოხვდა ფეხში, რის შედეგადაც მიიღო დაზიანება მარცხენა ფეხის წვივზე. მ. ბ-ს დახმარებით გადაიყვანეს პოლიციის შენობაში. მონმის განმარტებით, იდგა სამმართველოს შესასვლელთან, მთავარ ჭიშკართან, ბ-სა და სპეცრაზმის თანამშრომლებთან ერთად. დ-მ მოსვლიდან დაახლოებით 15-20 წუთში ესროლა ქვა.

3. მოწმე მ. ბ-ს ჩვენების თანახმად, 2005 წლიდან მუშაობს უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლად. 2017 წლის 11-12 მარტის მოვლენების დროს ასრულებდა სამსახურებრივ მოვალეობას. 2017 წლის 12 მარტს, დამის საათებში, დაახლოებით 04:00 საათზე, იმყოფებოდა ა-ის პოლიციის დეპარტამენტის ეზოში. პოლიციის შენობის მიმდებარე ტერიტორიაზე იმყოფებოდნენ აქციის მონაწილენი. რამდენიმე წუთში მანქანით მოვიდა ლ. დ., რომელიც მის უბანში ცხოვრობს და ბიძა ჰყავს კანონიერი ქურდი. ლ. დ-მ გააკეთა რამდენიმე წრე, შემდეგ გადმოვიდა მანქანიდან, შეურაცხყოფა მიაყენა პოლიციელებს, აგინა მათ და პოლიციელების მიმართულებით ისროლა ქვა, რომელიც მოხვდა მის გვერდით მდგომ ს. ბ-ს. მონმის განმარტებით, იდგა სამმართველოს შესასვლელთან, მთავარ ჭიშკართან, ბ-სა და სპეცრაზმის თანამშრომლებთან ერთად. დ-მ მოსვლიდან დაახლოებით 10-15 წუთში ისროლა ქვა.

4. სასამართლო სხდომაზე გამოიკვლიეს სხვადასხვა ტელევი-

ზის (...) მიერ გადაღებული კადრები (ვიდეოჩანაწერები), სადაც ასახულია 2017 წლის 12 მარტის მოვლენები ქალაქ ბ-ი. ვიდეოფაილებში ასახული კადრები იწყება 2017 წლის 12 მარტის 04:00 საათიდან, რა დროსაც ეკრანზე ...ის პოლიციის დეპარტამენტის შენობის მიმდებარე ტერიტორიაზე ჩანან აქციის მონაწილეები. ირგვლივ ჩანს განადგურებული ინფრასტრუქტურა და ცეცხლმოკიდებული ავტომანქანები. ტერიტორიაზე დაახლოებით 04:08 საათზე შემოდის ჯერ შავი ფერის „მერსედესი“, ხოლო შემდეგ – ასევე შავი ფერის „ბმვ-ს“ მარკის ავტომანქანა, ნომრით „...“, რომელიც აკეთებს რამდენიმე წერს და აძლევს ხმოვან სიგნალს. მანქნიდან გადმოდის საშუალო სიმაღლის მამაკაცი, რომელსაც აცვია შავი-ნაცრის-ფერი, კაპიუშონიანი სპორტული ტანსაცმელი, შავ-თეთრი ბოტასები და ახურავს შავი ნაქსოვი ქუდი. აღნიშნული პირი არის ლ. დ., რომელიც აგინებს პოლიციელებს. ამავე ვიდეოკადრებში ჩანს, რომ ლ. დ. აღებს ავტომანქანის უკანა საბარგულს, სადაც ჩანს დიდი ზომის დინამიკი და მაღალ ხმაზე რთავს მუსიკას. ლ. დ. ყვირის „გავერთოთ, ხალხო“ და შემდეგ უსტვენს თითების დახმარებით. ისმის მომიტინგეთა შეძახილები „...“. ამის შემდეგ ლ. დ. რამდენჯერმე ჩნდება კადრში, იგი დგას აქციის მონაწილეებთან.

5. პალატა აღნიშნავს, რომ ლ. დ-ის ბრალეულობის დამადასტურებლად ბრალდება ფაქტობრივად ეფუძნება მხოლოდ ზემოაღნიშნულ მტკიცებულებებს. შესაბამისად, საკასაციო პალატამ უნდა შეაფასოს: ს. ბ-ისა და მ. ბ-ს ჩვენებები და გამოკვლეული ვიდეომასალა ქმნის თუ არა უტყუარ მტკიცებულებათა ისეთ ერთობლიობას, რომელიც საკმარისია ობიექტური დამკვირვებლის დასარწმუნებლად პირის ბრალეულობაში.

6. ხსენებული მტკიცებულებების გაანალიზებისა და ურთიერთშეჯერების შედეგად პალატა გონივრულ ეჭვს მიღმა დადასტურებულად არ მიიჩნევს ლ. დ-ის მიერ ჯგუფურ ძალადობაში მონაწილეობისა და პოლიციელზე თავდასხმის ფაქტებს შემდეგ გარემოებათა გამო:

6.1. მოწმეების – ს. ბ-ისა და მ. ბ-ს ჩვენებები წარმოდგენილი ვიდეომასალის შეუსაბამოა, რაც აჩენს ეჭვებს მათი ჩვენებების უტყუარობასთან მიმართებით, კერძოდ: მ. ბ-ს მითითებით, ლ. დ-მ მოსვლიდან დაახლოებით 10-15 წუთში, ხოლო ს. ბ-ის მითითებით – დაახლოებით 15-20 წუთში ისროლა ქვა ბ-ის მიმართულებით, მაშინ როდესაც გამოკვლეული ვიდეომასალით უტყუარად დგინდება, რომ დ. ტერიტორიაზე მიდის 04:08 საათზე, ხოლო 04:16 საათზე ჯდება მანქანაში და ტრენებს იქაურობას, ანუ მოსვლიდან დაახლოებით 8 წუთში. გარდა ამისა, პალატა უურადლებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ არაერთი კამერის არსებობამ, რომელთა მეშ-

ვეობითაც პირდაპირ ეთერში გადაიცემოდა ბ-ი მიმდინარე მოვლენები, შესაძლებელი გახადა განვითარებულ მოვლენებზე ფაქტობრივად უწყვეტი რეჟიმით დაკვირვება. ლ. დ. შემთხვევის ადგილზე ყოფნის დროს არაერთხელ ხვდება კამერების ობიექტივში და მისი მხრიდან რაიმე ძალადობრივი ქმედება არ ფიქსირდება. კერძოდ, ვიდეოჩანანერებით დასტურდება, რომ დ. რამდენიმე წრეს აკეთებს მანქანით, აძლევს ხმოვან სიგნალს, გადმოდის მანქანიდან, აგინებს პოლიციელებს, აღებს ავტომანქანის უკანა საბარგულს (სადაც ჩანს დიდი ზომის დინამიკი), რთავს მაღალ ხმაზე მუსიკას, ყვირის „გავერთოთ, ხალხო“ და უსტვენს. ამის შემდეგაც ლ. დ. არაერთხელ ჩნდება კადრში: იგი დგას აქციის მონაწილეებთან ისე, რომ რაიმე ქმედებას არ ასრულებს. ამავდროულად, კადრში ხმირად ჩნდება ის ადგილი, სადაც უნდა მდგარიყვნენ ბ-ი და ბ. (მათი ჩვენებების მიხედვით). აღნიშნულ ადგილს ვინმეს ყოფნის ფაქტი კი კამერებზე არ ფიქსირდება.

6.2. პალატის მოსაზრებით, ზემოაღნიშნული შეუსაბამობები აჩენს ეჭვებს იმის თაობაზე, თუ რამდენად შეესაბამება პოლიციელების ჩვენებებში აღნერილი ვითარება რეალურ სურათს, ხოლო ეჭვი კი, საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპის in dubio pro reo – ს თანახმად, ბრალდებულის სასარგებლოდ უნდა გადაწყდეს, რის გამოც სასამართლო ვერ გაიზიარებს პროკურორის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას ლ. დ-ის დამნაშავედ ცნობის თაობაზე საქართველოს სსკ-ის 225-ე და 353¹-ე მუხლებით.

7. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება არც სააპელაციო პალატის დასკვნას ლ. დ-ის ქმედების ხულიგნობით (სსკ-ის 239-ე მუხლი) დაკვალიფიცირების თაობაზე და მიაჩინია, რომ ადვოკატის მოთხოვნა დ-ის მსჯავრდების ამ ნაწილშიც უდანაშაულოდ ცნობის შესახებ საფუძვლიანია, კერძოდ:

7.1. გასაჩივრებული განაჩენით დადგენილადა მიჩნეული, რომ ლ. დ-მ ჩაიდინა ხულიგნობა, ესე იგი ქმედება, რომელიც უხეშად არღვევს საზოგადოებრივ წესრიგს და გამოხატავს საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობას, ჩადენილი ძალადობის მუქარით ხელისუფლების წარმომადგენლის მიმართ, რაც გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 12 მარტს ქალაქ ბ-ი, ა-ის პოლიციის დეპარტამენტის მიმდებარე ტერიტორიაზე, შეკრებილი იყვნენ აქციის მონაწილეები. დაახლოებით 04 საათსა და 08 წუთზე, მითითებულ ტერიტორიაზე შემოვიდა ჯერ შავი ფერის „მერსედესი“, ხოლო შემდეგ – ასევე შავი ფერის „ბმვ-ის“ მარკის ავტომანქანა, რომელსაც მართავდა ლ. დ.. მანქანაზ გააკეთა რამდენიმე წრე ხმოვანი სიგნალის თანხლებით. შემდეგ მანქანიდან გადმოვიდა ლ. დ. და გინებითა და მუქარით მიმართა პოლიციელებს, რის შემდეგაც გააღო სა-

კუთარი ავტომანქანის უკანა საბარგული, სადაც მოთავსებული იყო დიდი ზომის დინამიკი და ჩართო მუსიკა. ლ. დ-მ ჯერ დაიყვირა „გავერთოთ, ხალხო“, ხოლო შემდეგ თითების დახმარებით დაიწყო სტვენა და დადგა აქციის მონაწილეებთან.

7.2. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ქმედების ხულიგნობა და კვალიფიკაციისთვის აუცილებელია სასკ-ის 239-ე მუხლის დისპოზიციის ყველა ელემენტის არსებობა, კერძოდ: ქმედება უხეშად უნდა არღვევდეს საზოგადოებრივ წესრიგს და გამოხატავდეს საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობას და ამავდროულად ასეთი ქმედება ჩადენილი უნდა იყოს ძალადობით ან/და ძალადობის მუქარით. სწორედ ძალადობის/ძალადობის მუქარის ელემენტი განასხვავებს სისხლის სამრთლის წესით დასჯად ხულიგნობას ადმინისტრაციული სამართლდარღვევისგან (წვრილმანი ხულიგნობა).

7.3. მოცემულ შემთხვევაში უტყუარად დგინდება და არც ლ. დ. უარყოფს საზოგადოებრივი წესრიგის დარღვევის ფაქტს, თუმცა დ. უარყოფს მისი მხრიდან ძალადობას ან/და ძალადობის მუქარას და არც სააპელაციო პალატის განაჩენისა მსჯელობა იმის შესახებ, თუ რაში გამოიხატა დ-ის მხრიდან ძალადობა ან/და ძალადობის მუქარა. აღნიშნული ვითარება არ დგინდება არც წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (თუ რატომ არ იზიარებს პალატა მოწმე-პოლიციელების ჩვენებებს, ამაზე ზემოთაა მსჯელობა). ამდენად, არ იყვეთება დანაშაულის შემადგენლობის ყველა სავალდებულო ნიშანი, რის გამოც პირისათვის ქმედების ბრალად შერაცხვა სამართლებრივად შეუძლებელია.

8. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატამ დაასკვნა, რომ პროკურორ ფრიდონ ქარცივაძის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავრდებულ ლ. დ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და ცვლილება უნდა შევიდეს გასაჩივრებულ განაჩენში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. პროკურორ ფრიდონ ქარცივაძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ლ. დ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ

დ. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ღ. დ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში;

5. გამართლებულ ღ. დ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება;

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

5. სამოსელი დანაშაული

სამსახურის უფლებამოსილების პორტატიდ გამოყენება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№523აპ-18

21 მაისი, 2019 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაშის სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გ. შავლიაშვილი,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ მ. ს-სა და
მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ჯ-ს საკასაციო საჩივა-
რი თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა პალატის 2018 წლის 18 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 5 იანვრის განაჩენით მ. ს. – დაბადე-
ბული 19– წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის
332-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და მიესაჯა 4 წლით თავისუფლების
ადვეთა. სსკ-ის 43-ე მუხლის თანახმად, მ. ს-ს 2 წლით ჩამოერთვა
სახელმწიფო სამსახურში ან ადგილობრივი თვითმმართველობის
ორგანოებში დანიშნითი თანამდებობის დაკავების უფლება.

მ. ს-ს „ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართვე-
ლოს კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, ¼-ით შეუმცირდა ძირითა-
დი და დამატებითი სასჯელები და საბოლოოდ მოსახდელად განე-
საზღვრა 3 წლით თავისუფლების ადვეთა. მასვე 1 წლითა და 6
თვით ჩამოერთვა სახელმწიფო სამსახურში ან ადგილობრივი თვით-
მმართველობის ორგანოებში დანიშნითი თანამდებობის დაკავე-
ბის უფლება. მ. ს-ს სასჯელის მოხდის ათვლა უნდა დაეწყოს დაპა-
ტიმრების ან სათანადო ორგანოებში გამოცხადების მომენტიდან.

2. განაჩენით მსჯავრდებულ მ. ს-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული
გამოიხატა შემდეგში:

2006 წლის 27 იანვარს, 23:00 საათისთვის, თ-ში, კაფე „შ-ში“ იმ-
ყოფებოდნენ საქართველოს ... მინისტრის მეუღლე თ. მ. ... სამი-

ნისტროს ... დეპარტამენტის უფროსი დ. ა, ამავე დეპარტამენტის თანამშრომელი ო. მ, ... სამინისტროს ... უფროსი ვ. ს, ... სამინისტროს ... უფროსი გ. დ. და მათთან დაახლოებული პირები კ. და თ. მ. ამავე ბარში მოგვანებით მივიდა თ. მ-სთან ახლო ურთიერთობაში მყოფი ა. გ. მეგობარ ლ. ბ-სთან ერთად ა. გ-სა და თ. მ-ს შორის პირად საეთხებზე გაიმართა დაძაბული საუბარი, რა დროსაც ა. გ-მ უცენზურო სიტყვებით მოიხსენია თ. მ-ს სუფრის წევრები. აღნიშნულის გამო, დ. ა-ს დავალების შესაბამისად, რომელიც მოქმედებდა ა. გ-ს მიმართ შურისძიების მოტივით და მასთან ანგარიშ-სწორების მიზნით, საქართველოს ... სამინისტროს ... უფროსმა გ. ა-მ, მასთან ერთად მყოფმა ამავე დეპარტამენტის თანამშრომლებმა – ა. ღ-მ და დ. ქ-მ ქუჩაში მყოფი ა. გ. და ლ. ბ. ძალის გამოყენებით ჩასხეს ავტომანქანაში და გაიტაცეს ო-ს ს-ს მიმდებარე ტერიტორიაზე, სადაც ა. გ-ს გვამი მრავლობითი დაზიანებებით იპოვეს 2006 წლის

ა. გ-ს წინააღმდეგ ჩადენილი დანაშაულის ფაქტზე გამოძიების დაწყებისთანავე, ... მინისტრმა ო. მ-მ დადასტურებულად იცოდა, რომ დანაშაულში იმზილებოდნენ ... - დეპარტამენტის დირექტორი დ. ა., ამავე დეპარტამენტის თანამშრომლები – გ. ა., ა. ღ., მ. ბ., ა. ა. და ... სამინისტროს სხვა თანამშრომლები. „შ-ში“, სადაც ო. მ-ს დაქვემდებარებაში მყოფი უწყების თანამშრომლებთან ერთად იმყოფებოდა მისი მეუღლე – თ. მ., ა. გ-ს და დ. ა-ს მაგიდის წევრებს შორის მოხდა ინციდენტი, რაც გახდა ა. გ-ს მიმართ ანგარიშ-სწორების მოტივი. დ. ა. წარმოადგენდა ა. გ-ს წინააღმდეგ ჩადენილი დანაშაულის ინციდენტის. ამ დანაშაულის აღსრულებაში მონაწილეობდა ოთხზე მეტი პირი და ყველა მათგანი იყო ... სამინისტროს ოფიცერი.

ამის პარალელურად, საზოგადოებაში სულ უფრო მძაფრდებოდა უარყოფითი რეაქცია და აღშეფოთება ა. გ-ს გატაცებისა და გარდაცვალების ფაქტის გამო, გაჩნდა ხელისუფლებისგან ამ საქმის გამოძიების, ჭეშმარიტების დადგენისა და დამნაშავეთა დასჯის მოთხოვნა. საზოგადოების მღელვარების მატებასთან ერთად საქართველოს პრეზიდენტი მ. ს-ს, რომელიც ინფორმირებული იყო ა. გ-ს გატაცებაში ... დეპარტამენტის უფროსის – დ. ა-ს ორგანიზატორობის, ... სამინისტროს მაღალი თანამდებობის პირების მონაწილეობისა და ... მინისტრის მეუღლის – თ. მ-ს დანაშაულთან შესაძლო კავშირის შესახებ, გაცნობიერებული ჰქონდა, რომ დანაშაულის გარემოებების სრულად გამჟღავნება უარყოფითად აისახებოდა ხელისუფლების რეიტინგსა და ავტორიტეტზე, გაიზრდებოდა საზოგადოების უკმაყოფილება ხელისუფლებისადმი და აუცილებლად დადგებოდა მასთან დაახლოებული პირების: ... მინისტრ

ი. მ-სა და ... დეპარტამენტის უფროსის – დ. ა-ს პოლიტიკური და სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის საკითხი. ზემოაღნიშნული საფრთხეების თავიდან ასაცილებლად საქართველოს პრეზიდენტ მ. ს-ს ხელშეწყობით, უშუალო ჩართულობითა და მასთან წინასწარი შეთანხმებით, დაიგეგმა და განხორციელდა დანაშაულებრივი ქმედებები, რომელთა საფუძველზე სახელმწიფო ხელისუფლების სხვადასხვა განშტოებას საშუალება მიეცა, მიკერძოებულად, არაობიერტურად და არასრულყოფილად გამოეკვლიათ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის გარემოებები, დაეფარათ დანაშაულის გამომწვევი რეალური მიზეზები და მასში მონაწილე მნიშვნელოვანი თანამდებობის პირები, რითაც უზრუნველყველ ეს ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის საქმის ფალსიფიკაცია და განაჩენის არაჯეროვანი აღსრულება.

გამოძიებაში განზრახ დაშვებული ხარვეზის გამო, რაც მიზნად ისახავდა, არ დადგენილიყო საქმის რეალური გარემოებები და დანაშაულის ჩამდენი პირები, 2006 წლის ... პერიოდში გამოძიებას წარმართავდნენ ი. მ-ს უწყების გამომძიებლები, რომლებიც ინსტიტუციონალურად და იერარქიული სუბორდინაციით დაკავშირებული იყვნენ საქმეში მონაწილე ... სამინისტროს მაღალი თანამდებობის პირებთან და დამოკიდებული იყვნენ იმათზე, ვინც პირადად იყვნენ დაინტერესებული საქმის არასათანადო გამოძიების შედეგით. აღნიშნულის გამო არ იყო უზრუნველყოფილი საქმეზე ობიექტური გამოძიების ჩატარება.

თავის მხრივ, დ. ა-მ 2006 წლის თებერვალში შეცრიბა ა. გ-სა და ლ. ბ-ს გატაცებაში მონაწილე ... დეპარტამენტის თანამშრომლები და კატეგორიულად მოითხოვა, რომ, შექმნილი როლი ვითარებიდან გამომდინარე, საჭირო იყო რამდენიმე მათგანს საკუთარ თავზე აეღო პასუხისმგებლობა და არ დაესახელებინათ დანაშაულის შემკვეთები და უშუალო მონაწილე სხვა თანამდებობის პირები. სანაცვლოდ, თითოეულ მათგანს დაჰპირდა, რომ ისინი მსუბუქი ბრალდებით გასამართლდებოდნენ და ხანმოკლე ვადაში პრეზიდენტის შეწყვალებით გათავისუფლდებოდნენ სასჯელისგან. გარდა ამისა, თითოეულს დაპირდა საპატიმრო დაწესებულებაში ყოფნის პერიოდში ოჯახური ყოფითი პრობლემების მოგვარებას, სოლიდურ ფულად თანხასა და სხვა შეღავათებს, რაც დაკავშირებული იყო სასჯელის მოხდის პერიოდში პრივილეგიური პირობების შექმნასთან. აღნიშნული შეხვედრიდან რამდენიმე დღეში, გენერალურ პროკურატურაში გამართულ შეხვედრაზე, სადაც უნდა განსაზღვრულიყო ა. გ-ს საქმეზე პასუხისმგებაში მისაცემ პირთანერე, გადაწყდა, რომ დამნაშავეთა დასჯის მზარდი საზოგადოებრივი მოთხოვნილების დაკმაყოფილების მიზნით, დანაშაულში მო-

ნაწილე დაბალი რანგის თანამდებობის პირებთან ერთად, პასუხისმგებაში უნდა მიცემულიყო ... სამინისტროს ერთ-ერთი მაღალ-ჩინოსანი, ... უფროსი გ. ა. დ. ა-სა და დანაშაულთან დაკავშირებულ სხვა თანამდებობის პირებს კი ასცილდებოდათ პასუხისმგებლობა.

ამის შემდეგ მ. ს-თან გაიმართა შეხვედრა, რომელიც ასევე შეეხებოდა გ-ს საქმეზე პასუხისმგებაში მისაცემ პირთა საკითხის გადაწყვეტასა და მსჯავრდების შემდგომ სასჯელის მოხდისგან შეწყალებით ვადამდე გათავისუფლებას. მ. ს-მ დ. ა-ს უთხრა, რომ გ-ს საქმით საზოგადოებაში გამოწვეული მზარდი მღლელვარების ჩასაცხოვბად, რამდენიმე დაბალი რანგის თანამდებობის პირთან ერთად, პასუხისმგებაში მიეცემოდა ... დეპარტამენტის მაღალჩინოსანი გ. ა. დ. ა-სა და სხვა თანამდებობის პირებს კი ასცილდებოდათ პასუხისმგებლობა. ამასთან, დ. ა-ს შეპირდა, რომ პასუხისმგებაში მიცემულ პირებს შეიწყალებდა მათი მსჯავრდების შემდეგ.

ურთიერთშეთანხმებული გეგმის შესაბამისად, დანაშაულის გახსნის ყალბი მოლოდინის გაჩერისა და საზოგადოების მოტყუების მიზნით, 2006 წლის ... საჯაროდ გაცხადდა, რომ თითქოს ... დეპარტამენტისა და მისი ხელმძღვანელის – დ. ა-ს უშუალო ძალის-ხმევით გამოვლინდნენ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილ დანაშაულში მონაწილე პირები: ... უფროსი გ. ა., ... დეპარტამენტის უფროსი ოპერატორი თანამშრომლები – ა. ღ., მ. ბ. და ა. ა., რომლებიც დააკავეს ა. გ-ს სასიკვდილო შედეგით ჯანმრთელობის დაზიანებისა და თავისუფლების უკანონო აღკვეთის ბრალდებით.

დ. ა-ს მიერ მიცემული დაპირების გასამყარებლად და მორალური მხარდაჭერის გამოსახატად, ... მინისტრი ი. მ. დაკავებისთანავე პირადად შეხვდა ბრალდებულებს ე.წ. „მ-ს“ შენობაში არსებულ წინასარი დაკავების საკანში, თანადგომა და მხარდაჭერა აღუთქა მათ და უთხრა, რომ არანაირი პრობლემა არ ექნებოდათ დ. ა-ს მიერ მათთვის მიცემული დაპირების შესრულებასთან დაკავშირებით.

სასამართლოს გადაწყვეტილებით გ. ა. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „თ“ ქვეპუნქტებით, 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 333-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და საბოლოოდ მიესაჯა 7 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა; ა. ა. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „თ“ ქვეპუნქტებით, 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით და საბოლოოდ მიესაჯა 6 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა; მ. ბ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „თ“ ქვეპუნქტებით, 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით და საბოლოოდ მიესაჯა 6 წლითა

და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა; ა. ღ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „თ“ ქვეპუნქტებით, 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით და საბოლოოდ მიესავა 6 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულისათვის მსჯავრდებული პირები სასჯელის მოხდის პერიოდში, ბ. ა-ს ძალისხმევით, წინასწარი დაპირების შესაბამისად, სარგებლობდნენ კანონით აკრძალული შედავათებით. გარდა ამისა, მათ დანაშაულის რეალური გარემოებების, აგრეთვე აღნიშნულ დანაშაულში დ. ა-სა და ... სამინისტროს სხვა თანამშრომლების დაფარვის სანაცვლოდ, ეტაპობრივად გადაეცათ დიდი ოდენობით თანხები.

2008 წლის ..., წინასწარ შემუშავებული და ურთიერთშეთანხმებული დანაშაულებრივი გეგმის ფარგლებში, საქართველოს პრეზიდენტმა მ. ს-მ ბოროტად გამოიყენა თავისი სამსახურებრივი უფლებამოსილება და წინასწარ მიცემული უკანონო დაპირების შესაბამისად, №... განკარგულებით შეიწყალა და საპატიმრო სასჯელები გაუნახევრა მსჯავრდებულ სახელმწიფო მოხელეებს – გ. ა-ს, ა. ღ-ს, ბ. ბ-სა და ა. ა-ს.

მ. ს-ს განზრას უკანონო გადაწყვეტილების საფუძველზე მსჯავრდებული პირების მიმართ სასჯელის განახევრების გამო, შესაძლებელი გახდა ვადამდე პირობით გათავისუფლების სამართლებრივი მექანიზმის გამოყენება, რის საფუძველზეც მსჯავრდებულები სასჯელის მოხდისაგან სრულად გათავისუფლდნენ.

ამდენად, საქართველოს პრეზიდენტ მ. ს-ს მონაწილეობით, სახელმწიფო ხელისუფლების სხვადასხვა განშტოების ერთობლივადა ურთიერთშეთანხმებულმა მოქმედებებმა განაპირობა ის, რომ ა. გ-ს საქმეზე არ განხორციელდა მართლმსაჯულება და არ შესრულდა სასჯელის მიზნები. ამავდროულად, აღნიშნულით უზრუნველყოფილ იქნა საქმის რეალური გარემოებების ფალსიფიკაცია და დ. ა-სა და სხვათა სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისაგან აცილება, რამაც ა. გ-ს ოჯახის წევრების უფლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ, რომელიც სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა განაჩენის გაუქმებასა და მ. ს-ს გამართლებას.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 18 ივლისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 5 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2018 წლის 18 ივნისის განაჩენი გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა მ. ს-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადგო-კატმა მ. ჯ-მ, რომლებიც საკასაციო საჩივრით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებასა და მ. ს-ს გამართლებას. კასატორების მოსაზრებით, განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია, ვინაიდან სისხლის სამარ-თლის საქმის განხილვისას და გადაწყვეტილების გამოტანისას და-იღვა საქართველოს კონსტიტუციით, ადამიანის უფლებათა ევ-როპული კონვენციით და საქართველოს სისხლის სამართლის საპ-როცესო კოდექსით გათვალისწინებული უფლებები, კერძოდ: საქ-მის სამართლიანი და მიუკერძოებელი სასამართლოს მიერ განხილ-ვის უფლება, რადგან საქმე განიხილა მოსამართლემ, რომლის მი-კერძოებულობასთან დაკავშირებით არსებობს დასაბუთებული და ლეგიტიმური ეჭვი; მოწმეთა ბრალდების მხარესთან თანაბარ პი-რობებში დაკითხვის უფლება (ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლი); საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის, ევროკონვენციის მე-7 მუხლისა და საქართველოს სის-ხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-7 მუხლის მოთხოვნე-ბი, ვინაიდან პირის გასამართლება მოხდა იმ ქმედებისთვის, რო-მელიც ქმედების განხორციელების დროს არ ითვლებოდა დანაშა-ულად. ამასთან, დაუშვებელია პრეზიდენტის გასამართლება შენ-ყალების უფლებამოსილების გამოყენების გამო, ვინაიდან ეს უფ-ლებამოსილება არის აბსოლუტური ხასიათის; საქართველოს კონ-სტიტუციის მე-40 მუხლის, ევროკონვენციის მე-6 მუხლისა და სა-ქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხ-ლის მოთხოვნები, რომელთა თანახმად, აკრძალულია პირის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანა მხოლოდ ირიბი ჩვენებების საფუძველზე; პირის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტა-ნის ვალდებულება მხოლოდ უტყუარი მტკიცებულებების საფუძ-ველზე (საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლი; სსსკ-ის მე-13 მუხლი), ვინაიდან ბრალდების მხარის მოწმეები არიან მიკერ-ძოებულები, არასანდოები და დაინტერესებულები; პირის პასუ-ხისგებაში მიცემის აკრძალვა (საქართველოს კონსტიტუციის მე-14 მუხლი; ევროკონვენციის მე-18 მუხლი), ვინაიდან მ. ს-ს მიმართ არსებული საქმეები ემსახურება მისი პოლიტიკური განეიტრალე-ბის მიზანს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მ. ს-ს მსჯავრდების საქმის მასალები, შეამოწმა დაცევის მხარის საკასაციო საჩივრის მოტივე-ბის საფუძვლიანობა და მიიჩნია რომ აღნიშნული საჩივარი არ უნ-და დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. კასატორის მიერ საჩივარში დაყენებული ძირითადი საკითხებიდან, რომლებთან დაკავშირებითაც ის პრეტენზიებს აცხადებს გასაჩივრებული განაჩენის მიმართ, ნაწილი ეხება საქმის საპროცესო-სამართლებრივ მხარეს, ხოლო ნაწილი – მატერიალურ-სამართლებრივი ხსიათისაა. საკასაციო პალატა თანმიმდევრულად განიხილავს აღნიშნულ საკითხებს, ასევე, მათთან მიმართებით შეამოწმებს და შეაფასებს განაჩენის კანონიერებასაც. ამასთან, პალატა უფრო ვრცლად იმსჯელებს დაცვის მხარის მიერ წამოჭრილი მდ საკითხებზე, რომლებიც ეხება მოცემულ საქმეზე დამდგარი შედეგის განსაზღვრისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებს, ხოლო დანარჩენი საკითხები შედარებით შეზღუდულ ფარგლებში იქნება განხილული. ამ შემთხვევაში საკასაციო პალატა ხელმძღვანელობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს შემდეგი განმარტებით: ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, მაგრამ ეს არ უნდა იქნეს გაგებული იმგარად, რომ სასამართლო ვალდებულია, მხარეს დეტალური პასუხი გასცეს ცველა არგუმენტთან დაკავშირებით. სასამართლოს გადაწყვეტილებაში უნდა აისახოს მისი მოსაზრები საქმის გადამწყვეტი, არსებით ასპექტებით დაკავშირებით (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილები საქმებზე: ვინ დერ ჰურკი ნიდერლანდების წინააღმდეგ №16034/90; §61, EGTHR, 19.04.1994; jRarkava saqartvelos winaaRmdeg /Igarkava V.Georgia/, ganacxadi #7932/03, §71, EGTHR, /Boldea V. Romania/, განაცხადი №19997/02, §30, EGTHR, 15.02.2007).

3. კასატორმა პირველ რიგში დააყენა საკითხი საპელაციო სასამართლოს განაჩენის დასაბუთებულობის თაობაზე და მიუთითა, რომ აღნიშნული გადაწყვეტილება წარმოადგენს არა სასამართლოს მსჯელობასა და დასკვნებს სხვადასხვა საკითხზე, არამედ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი დოკუმენტებიდან და პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებიდან ამოღებული ამონარიდების კრებულს.

4. დაცვის მხარის ასეთ პოზიციასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საპელაციო სასამართლოს განაჩენში წარმოადგენილია არა ამონარიდები ბრალდების მხარის დოკუმენტებიდან და პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებიდან, არამედ ის სამართლებრივი არგუმენტები, რომლებიც საპელაციო სასამართლოში წარადგინეს როგორც ბრალდების, ასევე დაცვის მხარეებმა და ამასთან, არსებითად განიხილა ისინი მხარეებისთვის თანაბარ პირობებში. რაც შეეხება ამონარიდებს, გასაჩივრებულ განაჩენში ასეთი რამ მართლაც არსებობს, ოღონდ

ეს ამონარიდები მოყვანილია საქართველოს კონსტიტუციიდან, ასევე ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოსა და საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს იმ გადაწყვეტილებები-დან, რომლებიც რელევანტურია მოცემული საქმისათვის.

5. ამავე დროს, საკასაციო პალატას მიაჩინია: სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის შინაარსი ნებისმიერ ობიექტურ დამკვირვებელს დაარწმუნებს, რომ ის ნამდვილად არ არის მოკლებული საფუძვლიან და არგუმენტირებულ სამართლებრივ დასაბუთებებს საქმისათვის ყველა მნიშვნელოვანი საკითხის თაობაზე. დაცვის მხარის მიერ გამოთქმული პრეტენზიები, რომლებიც ძირითად და არსებით საკითხებს ეხებოდა, სასამართლოს ყურადღების მიღმა არ დაუტოვებია და მათზე გაცემულია დამაჯერებელი პასუხები. ყოველივე აღნიშნულის გამო, საკასაციო პალატა კასატორის პოზიციას სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის დაუსაბუთებლობის თაობაზე არ ეთანხმება.

6. შემდეგი საკითხი, რასაც კასატორი აყენებს თავის საჩივარში და რომელიც განსახილები საქმისათვის მართლაც არსებითი მნიშვნელობის მქონეა, არის დაცვის მხარის განცხადება იმის შესახებ, რომ საქმე არ განუხილავს სასამართლოს მიუკერძოებელ და დამოუკიდებელ შემადგენლობას, რის გამოც, პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსამართლის – გ. არევაძის მიერ შიღებული გადაწყვეტილება, ისევე როგორც სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც ძალაში დარჩა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება, უკანონოა და არღვევს მსჯავრდებულის სამართლიანი სასამართლოს უფლებას.

7. კასატორის ამგვარი პოზიცია უკავშირდება შემდეგ გარემოებებს: მოცემული საქმე პირველი ინსტანციის წესით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიაში არსებითად განიხილა და ამ საქმეზე ბრალდებულ მ. ს-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენი დაადგინა მოსამართლე გ. არევაძემ. საქმის არსებითი განხილვა თბილისის საქალაქო სასამართლოში დაიწყო 2015 წლის 6 ივლისს, ხოლო საქმის წარმოების თითქმის დამამთავრებელ სტადიაზე, 2017 წლის დეკემბრის ბოლოს, დაცვის მხარემ დააყენა შუამდგომლობა მოსამართლე გ. არევაძის საქმისგან აცილების თაობაზე, რაც მოსამართლემ არ დააკმაყოფილა და საქმის განხილვა გაგრძელდა მისი მონაწილეობით. აცილება მოითხოვეს შემდეგი მოტივით: 2006 – 2007 წლებში თბილისის საქალაქო სასამართლოში იხილებოდა სისხლის სამართლის საქმე საქართველოს ... სამინისტროს მაღალჩინოსნების – გ. ა-ს, ა-ს, მ. ბ-სა და ა. ლ-ს მიმართ, მათ მიერ ჯუფურად ჩადენილი, ან გარდაცვლილი ალ. გ-ს ჯანმრთელობის განზრახ მძიმე დაზიანებისა და ამის

შედეგად გაუფრთხილებლობით მისი სიცოცხლის მოსპობის, ასე-ვე, დამამდიმებელ გარემოებებში მისთვის თავისუფლების აღკვე-თის ფაქტზე. ამ საქმეზე სასამართლო წარმოებას ახორციელებდა მოსამართლე გ. ჩემია, ხოლო იმ პერიოდში მისი თანაშემნე იყო გ. ა. ეს უკანასკნელი, მისი სამსახურებრივი მოვალეობებიდან გამომ-დინარე, აქტიურად იყო ჩართული ამ საქმეზე სამართალწარმოე-ბის ორგანიზაციული საკითხების მოგვარებაში, ამასთან, ის ესწრე-ბოდა სასამართლო სხდომებს და ჰქონდა შესაძლებლობა, მოესმი-ნა პროცესზე ბრალდებულების, დაზარალებული მხარის წარმო-მადგენლებისა და მოწმეების ჩვენებები. ამასთანავე, დაცვის მხა-რის აზრით, შესაძლოა, ის მონაწილეობდა ამ საქმეზე სასამარ-თლოს გადაწყვეტილების (განაჩენის) პროექტის მომზადებაშიც. შემდგომში სწორედ აღნიშნული მსჯავრდებულები შეიძყალა სა-ქართველოს ექსპრეზიდენტმა მ. ს-მ, რის გამოც ამჟამად სამარ-თალწარმოება მიმდინარეობს მის წინააღმდეგ. გარდა ამისა, დაც-ვის მხარე გამოთქავს ვარაუდს იმის თაობაზეც, რომ მოსამარ-თლე გ. არევაძე შესაძლებელია, საქმის განხილვისას ზენოლას გა-ნიციდა ხელისუფლების მხრიდან, წინათ ზემოხსენებული ოთხი პირის მსჯავრდების საქმეში თუნდაც მოსამართლის თანაშემნის რანგში მონაწილეობის გამო. ამავე დროს, თავისი ვერსიისათვის მეტი დამაჯერებლობის მისანიჭებლად, კასატორი იმასაც აღნიშ-ნავს, რომ 2017 წლის დეკემბრის ბოლოს დანიშნული იყო საქარ-თველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს სხდომა, რომელზეც უნდა განეხილათ გ. ა-ს კანციდატურა მოსამართლის თანამდებობაზე ხე-ლახლა და უვადოდ განწესების თაობაზე, რასაც ასევე, შეეძლო გავლენა მოეხდინა მის მიერ ბრალდებულ მ. ს-ს საქმეზე მისაღებ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

8. დაცვის მხარე ასევე აღნიშნავს, რომ მოსამართლე გ. არევა-ძემ არ დაკამაყოფილა დაცვის მხარის მთელი რიგი შუამდგომლო-ბები, რომლებიც სავსებით დასაბუთებული იყო და ეხებოდა საქ-მის მნიშვნელოვან საპროცესო საკითხებს, რის გამოც დაცვის მხა-რემ სრულყოფილად ვერ ისარგებლა თავისი უფლებებით და ხელი შეეშალა დაცვის სრულფასოვნად განხორციელებაში, რაც მეტყვე-ლებს საქმისადმი მოსამართლის სუბიექტურ დამოკიდებულება-ზე. კასატორი ასევე აცხადებს, რომ პირველი ინსტანციის სასა-მართლოში საქმის განხილვის ბოლო ეტაპი მოსამართლემ იმდე-ნად სწრაფად და ფორსირებულად წარმართა ერთობ შემჭიდროე-ბულ ვადებში, რომ დაცვის მხარეს ფაქტობრივად არ მიეცა შესაძ-ლებლობა, ჯეროვნად მომზადებულიყო დასკენითი სიტყვისა და ბრალდების მხარესთან პაექრობისთვის. ყოველივე ზემოაღნიშ-ნულთან დაკავშირებით, დაცვის მხარე პრეტენზიებს გამოთქვამს

სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის მიმართ, რომ ამ უკანასკნელმა საერთოდ რეაგირების გარეშე დატოვა დაცვის მხარის მთელი რიგი კანონიერი და დასაბუთებული მითითებები მსჯავრდებულ მ. ს-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოში საქმის წარმოებისას დაშვებულ უხეშ საპროცესო დარვევებზე. უფრო მეტიც, საპელაციო სასამართლომ თავის განჩენში საერთოდ თავი აარიდა აღნიშნულ საკითხებზე პასუხის გაცემასაც კი.

9. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის მიმართ დაცვის მხარის მიერ გამოთქმულ ვარაუდებსა და ვერსიებს მოცემულ ნაწილში, რადგან მათ არ გააჩნიათ ობიექტური საფუძველი. სააპელაციო სასამართლოს საკმარისად დასაბუთებული პასუხები აქვთ გაცემული აპელანტის მიერ დასმულ საკითხებზე. ვინაიდან დაცვის მხარე არ დააკმაყოფილა აღნიშნულმა პასუხებმა, საკასაციო პალატა დამატებით განმარტავს: პირველ რიგში, პალატა ყურადღებით განიხილავს კასატორის მიერ დასმულ საკითხს მოსამართლის თანაშემნის რანგში გ. არევაძის იმ ბრალდებულთა საქმის წარმოებაში მონაწილეობასთან დაკავშირებით, რომელთა მიმართაც ჯერ კიდევ ამ საქმის გამოძიების სტადიაზე საქართველოს ექსპრეზიდენტმა მ. ს-მ გასცა დაპირება ახლო მომავალში მათი შეწყალების შესახებ, იმ პირობით, რომ ისინი თავს შეიკავებდნენ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილ მძიმე დანაშაულში საქართველოს ... სამინისტროს მაღალი დონის მოხელეების მონაწილეობის შესახებ ინფორმაციის გათქმისა და მათ წინააღმდეგ ჩვენების მიცემისგან. მართალია, აღნიშნულ საქმეზე სასამართლოში სამართალწარმოების განხორციელებისას გ. ა. ასრულებდა გარკვეულ ტექნიკურ დავალებებს პროცესის ორგანოებისათვის და სასამართლო სხდომებსაც ესწრებოდა თავისი სამსახურებრივი მოვალეობებიდან გამომდინარე, მაგრამ ამ პროცესის მიმღინარეობისას განიხილებოდა მხოლოდ ზემოხსენებული ოთხი მაღალჩინოსნის მიერ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილ დანაშაულთან დაკავშირებული გარემოებები და არა მ. ს-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის გარემოებები, რომელებიც არ უკავშირდება მის მიერ შეწყალებულ პირთა დანაშაულის საქმეს და რომელიც განიხილა გ. არევაძემ, უკვე როგორც მოსამართლე. სასამართლოში ამ საქმის წარმოებისას ექსპრეზიდენტის მიერ შეწყალებული ოთხი მსჯავრდებულიდან სამი დაიკითხა მოწმის სახით მ. ს-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის გარემოებების თაობაზე და არა თავიანთი დანაშაულის შესახებ. ამრიგად, საუბარია სრულიად სხვადასხვა დანაშაულის საქმეებზე, მათთან დაკავშირებულ სრულიად სხვადასხვა ფაქტობრივ გარემოებებზე და ამ გარემოებათა თაობაზე მოწმეთა ჩვენებების შესახებ, რომელთაგან ერთ საქმეში გ. ა. ასრულებდა სასამართლოს

აპარატის თანამშრომლის ფუნქციას. მხოლოდ ამ გარემოების გამო ვარაუდების გამოთქმა, რომ შესაძლოა, მოსამართლე გ. არევაძეს ჩამოყალიბებოდა მიკერძოებული დამოკიდებულება მ. ს-ს ბრალდების საქმეში რომელიმე მხარის სასარგებლოდ ან საზიანოდ, მოკლებულია ობიექტურ საფუძველს. ცხადია, ამიტომ არც საქმის განხილვისან მისი აცილების საფუძველი არსებობდა. ამასთან დაკავშირებით, საყურადღებოა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს შემდეგი განმარტება: ის ფაქტი, რომ მოსამართლეს მიღებული აქვს გადაწყვეტილება მსგავსი ბრალდების საქმეზე, რომელიც დაკავშირებული არ არის მის მიერ განსახილველ საქმესთან, ან ის, რომ მან უკვე განიხილა ბრალდებულის თანამზრახველების საქმე სხვა სისხლისამართლებრივი სამართალნარმოების ფარგლებში, თავისთავად, არ არის საქმარისი მოსამართლის მიუკერძოებლობასთან დაკავშირებით ეჭვის წარმოსაშობად (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2009 წლის 24 მარტის გადაწყვეტილება საქმეზე – Poppe v. The Nederlands. §26). უფრო მეტიც, სტრასბურგის სასამართლომ დაადგინა, რომ წინასასამართლო ღონისძიებების გატარება, როგორიცაა ინფორმაციის შეგროვება და საქმის მასალების გადაცემა, არ ადასტურებს მოსამართლის მიუკერძოებლობასთან დაკავშირებულ შიშს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 1993 წლის 24 თებერვლის გადაწყვეტილება საქმეზე Fey v. Austria9 32; 1989 წლის 24 მაისის გადაწყვეტილება საქმეზე Hauschildtv, Denmark, §50). ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებების ანალიზით უნდა დავასკვნათ, რომ თითოეულ შემთხვევაში (რაზეც საუბრობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო), როდესაც მოსამართლე მონაწილეობდა სხვა თანამზრახველის საქმის განხილვაში ან წინასასამართლო ღონისძიებების გატარებაში, როგორიცაა ინფორმაციის შეგროვება, ანდა მისთვის ცნობილი გახდა საქმის დეტალები, მათ შორის მოწმეთა ჩვენებები, ეს გარემოება თავისთავად, არ არის საქმარისი მოსამართლის მიუკერძოებლობასთან დაკავშირებით ეჭვის წარმოსაშობად. აქედან გამომდინარე, არ არსებობს კანონიერი და დასაბუთებული საფუძველი საკასაციო პალატის მიერ აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით კასატორის მიერ წარმოდგენილი პოზიციის გასაზიარებლად.

10. ამის შემდეგ საკასაციო პალატა გამოხატავს თავის პოზიციას კასატორის იმ პრეტენზიის თაობაზე, რომლის მიხედვით, საპელაციო სასამართლომ რეაგირების გარეშე დატოვა მოსამართლე გ. არევაძის მიერ აშკარად გამოვლენილი სუბიექტური დამოკიდებულება დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი შუამდგომლობების მიმართ, რომლებიც არ დაკმაყოფილდა მიუხედავად მათი საფუძ-

ვლიანობისა. საქმის მასალების გაცნობა გვარწმუნებს, რომ პირ-ველი ინსტანციის სასამართლოში მ. ს-ს ბრალდების საქმის განხილვისას დაცვის მხარის მიერ დაყენებული არაერთი შუამდგომლობა დაკმაყოფილდა, ხოლო შუამდგომლობათა ნაწილზე მხარეს ეთქვა დასაბუთებული უარი. ამდენად, სრულიად ლოგიკურია, რომ სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა დაცვის მხარის მოთხოვნა აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, რასაც ეთანხმება საკასაციო პალატა.

11. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება აგრეთვე კასატორის მიერ სააპელაციო სასამართლოს მიმართ გამოთქმულ საყვედურს იმასთან დაკავშირებით, რომ მან არ მოახდინა სათანადო რეაგირება დაცვის მხარის მიერ ნამოქრილ საკითხზე, რომლის თანახმად, მოსამართლე გ. არევაძემ საქმის ნარმოება დამამთავრებელ ეტაპზე იმდენად სწრაფად და ფორსირებულად ნარმართა ძალზე შემჭიდროებულ ვადებში, რომ დაცვის მხარეს არ დარჩა საკმარისი დრო და შესაძლებლობა, ჯეროვნად მომზადებულიყო დასკვნითი სიტყვის წარმოსათქმელად და ბრალდების მხარესთან პაქტობისთვის. საქმის მასალების გაცნობის შედეგად ვრწმუნდებით, რომ მდგომარეობა ნამდვილად არ იყო ისეთი, როგორც ამას დაცვის მხარე წარმოაჩენს, რადგან დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი დასკვნითი სიტყვის შინაარსიც და მოცულობაც საწინააღმდეგოს მეტყველებს. ამასთან, ყურადღებას იქცევს ის გარემოებაც, რომ დაცვის მხარის მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლოში წარდგენილი დასკვნითი სიტყვა არათუ არ ჩამოუვარდება შემდგომში სააპელაციო სასამართლოში დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ დასკვნით სიტყვას, არამედ შინაარსობრივად და მოცულობითაც კი აღემატება მას.

12. ამდენად, მოსამართლე გ. არევაძის ობიექტურობასა და მიუკერძოებლობასთნ დაკავშირებულ პრეტენზიებს საკასაციო პალატა არ იზიარებს.

13. შემდეგი საკითხი, რომელსაც კასატორი წარმოადგენს თავის საჩივარში, ასეთია: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 332-ე მუხლის დისპოზიციია, რომლითაც გასამართლდა მ. ს, ვერ აკმაყოფილებს განჭვრეტადობის კონსტიტუციურ პრინციპს. ამიტომ ამ მუხლით პრეზიდენტის გასამართლება არღვევს საქართველოს კონსტიტუციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპულ კონვენციას. აღნიშნული საკითხის ასეთი რაკურსით წარმოდგენა აბსოლუტურად არასწორია და არ შეესაბამება სადაც ნორმით გათვალისწინებული ქმედების ფაქტობრივ ბუნებას, რაც გაითვალისწინა კანონმდებელმა მისი ნორმატიული რეგლამენტაციისას. საქმე ისაა, რომ აღნიშნულ ქმედებას გარეგნული გამოვლენის მრავალ-

ფეროვნება ახასიათებს, რომელთა კაზუისტიკური მეთოდით ამონურვა შეუძლებელია. ამიტომ კანონმდებელი მიმართავს ასეთი კატეგორიის ქმედებების საერთო მახასიათებელი ნიშნების განსაზღვრას და ამ გზით მათი დასჯადობისთვის ერთიანი და რელევანტური ნორმატიული ბაზის ჩამოყალიბებას სისხლის სამართლის კანონმდებლობაში. ამ გარემონაბითავა განპირობებული, რომ ამგვარი ნორმები კოდექსში იშვიათია და მხოლოდ გარდუვალი აუცილებლობის შემთხვევებში გამოიყენება. მსგავსი ნორმები ყველა თანამედროვე და ცივილიზებული ქვეყნის კანონმდებლობაში გვხვდება. ამ შერივ საქართველო გამონაკლისს არ წარმოადგენს. საყურადღებოა შემდეგი გარემონაბაც: თუკი დაცვის მხარე დარწმუნებული იყო ზემოაღნიშნული სისხლისამართლებრივი ნორმის არაკონსტიტუციურობაში, რომლითაც ასამართლებდნენ მისი დაცვის ქვეშ მყოფ პირს, მაშინ გაუგებარია, რატომ არ მიმართა საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს და არ მოითხოვა ამ ნორმის არაკონსტიტუციურად ცნობა.

14. როგორც ზემოთ აღნიშვნა, ნინამდებარე საქმეზე საქართველოს ექსპრეზიდენტ მ. ს-ს მსჯავრი დაედო იმაში, რომ მან, როგორც პრეზიდენტმა, თავისი სამსახურებრივი უფლებამოსილება გამოიყენა ბოროტად, საჯარო ინტერესების საწინააღმდეგოდ, რადროსაც მართლსაწინააღმდეგოდ გასცა დაპირება, რომ შეიწყალებდა ... სამინისტროს იმ ოთხ ოფიცერს (მხედველობაშია გ. ა., ა. ა, გ. ბ. და ალ. ღ.), რომლებმაც დანაშაულებრივი მოქმედებით ჯერ თავისუფლება აღუკვეთეს, ხოლო შემდეგ კი მათივე მოქმედების შედეგად დაიღუპა ა. გ. მან აღნიშნული დაპირება გასცა იმ პერიოდში, როდესაც გამოძიება ამ პირთა მიმართ ახალი დაწყებული იყო, ხოლო დაპირება გაიცა მათი დუმილის სანაცვლოდ, რის შედეგადაც დაიფარა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულში ... სამინისტროს სხვა, მაღალი თანამდებობის პირთა მონაწილეობა და ამით მნიშვნელოვანი ზიანი მიადგა მართლმსაჯულებას, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს კანონიერ ინტერესებს. პრეზიდენტმა აღნიშნული ქმედება ჩაიდინა იმ მიზნით, რომ ... სამინისტროს მაღალი რანგის თანამდებობის პირთა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულში მხილების თავიდან აცილების გზით დაეცვა მის მიერ ჩამოყალიბებული პოლიტიკური ძალაუფლების ვერტიკალი მოსალოდნელი საშიში რყევებისგან, შეენარჩუნებინა თავისი მდგომარეობა და მიეღლო ამგვარი პოლიტიკური გამორჩენა მაღალი თანამდებობის პირებისათვის არამართლზომიერი უპირატესობის მინიჭებით, რათა მათ თავი დაეღწიათ სამართლიანი მართლმსაჯულებისგან. პრეზიდენტ მ. ს-ს მიერ გაცემულმა დაპირებამ ძალზე წევატიური გავლენა იქონია აღნიშნულ საქმეზე განხორციელებულ მთელ სამარ-

თალწარმოებაზე, რაც საბოლოოდ დასრულდა პრეზიდენტის მიერ მსჯავრდებულების ყოველგვარ მიზანშეწონილობასა და სამართლიანობას მოკლებული შეწყალებით, რის თაობაზეც მკაფიოდ და ხაზგასმით აღნიშნა ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ თავის ცნობილ გადაწყვეტილებაში (26.04.2011) საქმეზე – „ენუქიძე და გირგვლიანი საქართველოს წინააღმდეგ“. მის მიერ გამოცემულმა შეწყალების აქტმა არაპირდაპირ დაადასტურა რეალურობა და საფუძლიანობა მ. ს.-სთვის შერაცხული ბრალისა, რომ მან წინდანინ ნამდვილად გასცა მართლსანინააღმდეგო დაპირება მომავალში აღნიშნულ დამნაშავეთა შეწყალებაზე.

15. დაცვის მხარე აღნიშნავს, რომ მ. ს.-ს მიერ შეწყალების შესახებ დაპირების გაცემა არ დასტურდება საქმეში არსებულ, ურთიერთშეთანხმებულ, სარწმუნო და უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობით. გამამტყუნებელი განაჩენი ეფუძნება მხოლოდ ირიძე და არასანდო მოწმეთა ჩვენებებს, რის გამოც იგი უკანონოა, დაუსაბუთებელია და არღვევს მ. ს.-ს ფუნდამენტურ უფლებებს.

16. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის ამგვარ პათოსს, რადგან სრულიად საწინააღმდეგო ვითარებაზე მიუთითებს საქმეში არსებული მასალები. მ. ს. მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენაში, კერძოდ: მომავალში დამნაშავეთა გარანტირებული შეწყალების თაობაზე წინასწარი დაპირების გაცემაში იმხილება მოწმეების – ი. ო-ს ჩვენებით, რომელიც მომხდარი შემთხვევის გამოძიების პერიოდში იყო ქვეყნის ... მინისტრი და პრეზიდენტის უახლოესი გარემოცვიდან მასთან დაახლოებული პირი; ნ. ბ-ს ჩვენებით, იმ პერიოდში ის იყო საქართველოს ... თავმჯდომარე და ასევე მ. ს-თან დაახლოებული პირი; ზ. ნ-ს ჩვენებით, აღნიშნულ დროს იგი იყო საქართველოს ... მინისტრი, რომელიც პრეზიდენტის ასევე დიდი ნდობით სარგებლობდა. მათ ჩვენებში აშკარად და სარწმუნოდ იკვეთება ის გარემოებანი, რომლებიც პირდაპირ მიუთითებენ, რომ პრეზიდენტი მ. ს. დეტალურად იყო ინფორმირებული ე.ნ. „გ-ს საქმესთან“ დაკავშირებით, მისთვის ცნობილი იყო არა მარტო დანაშაულის უშუალო ამსრულებლების მიერ ჩადენილ ქმედებათა შესახებ, არამედ ასევე დანაშაულში ... სამინისტროს მაღალი თანამდებობის პირთა მონაწილეობის თაობაზე. აღნიშნული ჩვენებები ცალსახად მიუთითებენ აგრეთვე მ. ს-ს მხრიდან აქტიურ ქმედებებზე დამნაშავე პირთათვის მფარველობის გასაწევად. მის ასეთ აქტივობას ადასტურებს მოწმე ს. ს-ს ჩვენებაც, რომელიც იყო ... და რომელსაც არაერთხელ ჰქონდა საუბარი პრეზიდენტთან ზემოხსენებულ გახმაურებულ საქმესა და მასში მონაწილე მაღალი თანამდებობის პირებთან დაკავშირებით. ამ მოწმის მიერ გადმოცემული საუბრების შინაარსი

მეტყველებს მ. ს-ს აშკარა, დაუფარავ მისწრაფებაზე – დაეცვა მაღალი რანგის ჩინოვნიკები მძიმე დანაშაულში მხილებისგან, რომელთა ბრალეულობაშიც ის დარწმუნებული იყო. უფრო მეტიც, მოწმე ი. ო. თავის ჩვენებაში აღნიშნავს, რომ მასთან საუბრებში პრეზიდენტმა არაერთხელ გამოხატა ცხადად და მყარად ჩამოყალიბებული გადაწყვეტილება – შემდგომში დანაშაულის უშუალო ამსრულებლების შეწყალების შესახებ. ამავე დროს, აღნიშნული მოწმეების ჩვენებები ნათელს ჰქონდა ასევე მ. ს-ს ამგვარი ქცევის მოტივებს – ამ გზით ის ცდილობდა, თავიდან აერიდებინა სახელი-სუფლებო ვერტიკალის ჩამოშლა, ამისათვის გადაერჩინა პასუხისმგებლობისაგან ... სამინისტროს მაღალი თანამდებობის პირები, თვითონ ... მინისტრი, როგორც ხელისუფლების მთავარი საყრდენი ფიგურა, თანამდებობის დაკარგვისგან და შეენარჩუნებინა არსებული სტატუსკვო, ე.ი. თავისი პოლიტიკური მდგომარეობა და ძალაუფლება.

17. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ კონკრეტულ სისხლის სამართლის საქმეში მტკიცებულების სახით არსებული მოწმის ჩვენების სანდოობის განსაზღვრა ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში დამოკიდებული მრავალი სხვადასხვა გარემოების ობიექტურ შემოწმებასა და შეფასებაზე: თვითონ დანაშაულებრივი ქმედების ხასიათზე, ქმედების ჩადენის ვითარებაზე, მისი ჩამდენის სამსახურებრივ თუ სოციალურ მდგომარეობასა და შესაძლებლობებზე, ქმედების ჩადენის დროზე, ხერხებზე, ასევე, მოწმის უნარ-ჩვევებზე, მის ურთიერთობებზე ბრალდებულსა და დაზარალდებულთან, მის შემხებლობაზე მომხდარ დანაშაულთან დაკავშირებულ გარემოებებსა და მოვლენებთან, მის მიერ მიღებული ან აღქმული ინფორმაციის წყაროს თავისებურებასა და კიდევ მრავალ სხვა ფაქტორზე, რომელთა ამომწურავად აღნუსხვა შეუძლებელია. ამასთან მიმართებით საგულისხმოა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ მის ცალკეულ გადაწყვეტილებაში მოცემული განმარტებები მტკიცებულებებთან დაკავშირებით, რომლებშიც აღნიშნულია: დასაბუთებული გადაწყვეტილების შემადგენელი ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ელემენტია ის, თუ რამდენად ადეკვატურად იქნა გათვალისწინებული ნარდგენილი მტკიცებულებები სასამართლოს მიერ ... მტკიცებულებათა შეფასება, მათ შორის მათი რელევანტურობის განსაზღვრა, არის ეროვნული სასამართლოების პრეროგატივა ... შიდასახელმწიფოებრივი სასამართლო უკეთეს პოზიციაშია ევროპულ სასამართლოსთან შედარებით, რათა შეაფასოს მტკიცებულება, დაადგინოს ფაქტები და განმარტოს შიდასახელმწიფოებრივი კანონმდებლობა (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილები შემ-

დეგ საქმეებზე: Kuznetsov and Others V. Russia, 184/02, 11/01/2007, §84; Barbera, Messeque, Jabardo V. Spain, #10590/83, 06/12/1988, #68; Bulyshevy V. Russia, #24086/04, 08/04/2010, §32).

18. საკასაციონ პალატა მიუთითებს, რომ ზემოხსენებული მოწმების ურთიერთშესაბამისი ჩვენებებისა და განვითარებული მოვალენათა ერთობლივი ანალიზი გონივრულ ეჭვს მიღმა, ერთმნიშვნელოვნად ადასტურებს მ. ს-ს მიერ დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენის ფაქტს. აღნიშნული ჩვენებებიდან აშკარად იკვეთება ყოფილი პრეზიდენტის მიერ წინასწარ მიღებული მყარი პოზიცია – შეეწყალებინა მომავალში მსჯავრდებულები და დაეფარა სისხლის-სამართლებრივი პასუხისმგებლობისაგან მათ დანაშაულში მონანილე ... სამინისტროს მაღალი თანამდებობის პირები. განხილულ ჩვენებებში ნარმოჩენილი გარემოებების ნამდვილობას არაპირდაპირ ადასტურებს საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებიც, კერძოდ, მხედველობაშია მოწმების: დ. ქ-ს, ო. მ-ს, მ. ბ-ს, გ. ა-ს, მ. ბ-ს, დ. კ-ს, ვ. ი-ს, რ. ჭ-ს, დ. ს-ს, გ. შ-ს, ო. ხ-ს, გ. ც-სა და სხვათა არაპირდაპირი ჩვენებები. ყველა სხენებული მოწმის ჩვენებების სისწორე და საქმის ფაქტობრივ გარემოებებთან შესაბამისობა საბოლოოდ არაპირდაპირ დაადასტურა ასევე პრეზიდენტ მ. ს-ს მიერ 2008 წლის ... გამოცემულმა აქტმა მსჯავრდებულების – გ. ა-ს, ა. ა-ს, მ. ბ-სა და ალ. ღ-ს შეწყალების შესახებ, რაც წარმოადგენდა მანამდე განხორციელებული მართლსანინააღმდეგო ქმედებების ლოგიკურ დასასრულს.

19. საკასაციონ პალატა სათანადო ყურადღებით განიხილავს კასატორის მიერ საჩივარში გადმოცემულ საკითხს იმის თაობაზე, რომ ო. ო., ნ. ბ., ზ. ნ. და ს. ს. მ. ს-ს პოლიტიკური და პირადი მტრები და, აქედან გამომდინარე, დაინტერესებული მოწმები არიან. ამას-თანავე, მათი ჩვენებები წინაარსობრივად არის არათანმიმდევრული და წინააღმდეგობრივი.

20. პალატის მოსაზრებით, ხსენებულ მოწმეთა ჩვენებების შინაარსი მთლიანად აქარნულებს დაცვის მხარის ვარაუდებს მ. ს-ს წინააღმდეგ მათ დაინტერესებაზე. ალსანიშნავის ის გარემოება, რომ დასახელებული მოწმები თავიანთ ჩვენებებში მიუთითებენ ისეთ მომენტებზე, რაც მ. ს-ს წარმოაჩენს მომხდარი შემთხვევის გამო შექმნილი რთული პოლიტიკური ვითარებისა და მისი გარემოცვის მხრიდან განხორციელებული ზეწოლის ობიექტად. მაგალითად, ო. ო. თავის ჩვენებაში აღნიშნავს: ს-მ ზუსტად იცოდა ყველაფერი, მაგრამ თანაგუნდელების მხარდაჭერა არ ჰქონდა, რათა რეალური დამნაშავები დაესაჯა ... ს. თავიდან ცდილობდა ნეიტრალური პოზიციის დაჭერას, თუმცა 2-3 თვეში იგი მიემხრო გუნდის დანარჩენი წევრების პოზიციას ... ს-მა დაუდასტურა მას, რომ

იძულებული იყო თვალი დაეხუჭა და არ მოეთხოვა იმ პირთა დასჯა, ვინც იყვნენ მკვლელობის უშუალო მონაწილეები. მოწმე ნ. ბ. თავის ჩვენებაში უთითებს: მან იცოდა, რომ პრეზიდენტის უახლოეს გარემოცვას ეგონა – ხელისუფლებას უკან არ უნდა დაეხია და ეს ზენოლა პრეზიდენტზე იყო ძალიან დიდი. იმ პერიოდში პრეზიდენტთან გამართულ თითქმის არცერთ მის შეხვედრას არ ჩაუვლია ს. გ-ზე საუბრის გარეშე. მოწმე ზ. ნ. თავის ჩვენებაში ამბობს: პრეზიდენტი აპირებდა ვ. მ-ს თანამდებობიდან გადაყენებას (მხედველობაშია იმჟამად საქართველოს ... მინისტრი) და ეს იქნებოდა ერთადერთი სწორი პოლიტიკური გადაწყვეტილება, თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ ს-სათვის საზოგადოებრივი აზრი იყო ყველაზე მნიშვნელოვანი, ეს გადაწყვეტილება მაინც შეცვალა. მოწმე ს. ს. კი თავის ჩვენებაში მხოლოდ ერთხელ ახსენებს მ. ს-ს და აღნიშნავს, რომ ეს უკანასკნელი უკმაყოფილებას გამოხატავდა მისი, როგორც ს.-ს, მიერ გაკეთებულ განცხადებებზე საქმესთან დაკავშირებით. აქ მოყვანილი ამონარიდები აქარწყლებს დაცვის მხარის მტკიცებას, რომ აღნიშნული მოწმეები იყვნენ დაინტერესებულები, რომლებიც განზრას იძლეოდნენ არასწორ ჩვენებებს მ. ს-ს წინააღმდეგ. ამასთან, თვალში საცემია შემდეგი გარემოებაც – მათ ჩვენებებს წინასწარ ურთიერთშეთანხმების არავითარი კვალი არ ეტყობა, ვინაიდან შინაარსობრივად განსხვავდებიან ერთმანეთისგან, რის გამოც ამ მოწმეთა სანდოობა ვერ იქნება საეჭვოდ მიჩნეული.

21. საკასაციო პალატა დაცვის მხარის არც იმ მოსაზრებას იზიარებს, რომ მოწმეების – ი. ო-ს, ნ. ბ-ს, ზ. ნ-სა და ს. ს-ს ჩვენებები არათანმიმდევრული და წინააღმდეგობრივია. შეიძლება დაბეჯითებით აღნიშნოს, რომ მათი ზაამბობი მტკიცების ძირითად საგანთან მიმართებით, რაც უშუალოდ მ. ს-ს ბრალს ეხება, არავითარ არსებით წინააღმდეგობას არ შეიცავს, ამას გარდა, ისიც უნდა ითქვას, რომ აღნიშნული თვალსაზრისით, სხენებულ მოწმეთა ჩვენებები ერთმანეთსაც არ ეწინააღმდეგება, პირიქით, ერთმანეთს ავსებენ.

22. რაც შეეხება დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში მოწმეების – ა. ა-ს, ო. მ-სა და მ. ბ-ს ჩვენებებთან დაკავშირებით მათ მიმართ გაცხადებულ უნდობლობას, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ამ მოწმეების მიერ სხვადასხვა დროს მიცემულ ჩვენებებს შორის არსებული გარკვეული შეუსაბამოები გამოწვეული იყო მ. ს-ს პრეზიდენტობის პერიოდში ხელისუფლების მხრიდან მათ მიმართ განხორციელებული ზენოლით, მაგრამ საბოლოოდ მათ მ. ს-ს ბრალდების საქმესთან დაკავშირებით სასამართლოს გულწრფელი ჩვენებები მისცეს, რომლებიც თანხვდენილია სხვა, მრავალი

მოწმის ჩვენებებთან. ამასთან, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ მათ ჩვენებებს არ ჰქონია გადამწყვეტი მნიშვნელობა მ. ს-ს ბრალეულობის დასადგენად.

23. საკასაციო პალატა თავის პოზიციას გამოხატავს კასატორის მიერ საჩივარში წარმოდგენილ პრეტეზიასთან დაკავშირებითაც მოცემული საქმის განმხილველი ქვემდგომი სასამართლოების მიმართ, რომლის მიხედვით, ამ სასამართლოებმა თავიანთ განაჩენებში ფაქტობრივად მოახდინეს დაცვის მოწმის ჩვენების იგნორირება, რომელსაც დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა მ. ს-ს უდანაშაულობის დადგენის თვალსაზრისით. ამ მიმართებით კასატორს მხედველობაში აქვს დაცვის მოწმის – დ. ა-ს მიერ დისტანციურად დაკითხვისას მიცემული ჩვენება, რომელშიც ის კატეგორიულად უარყოფს თავის კავშირს იმ გარემოებებთან და ასევე, მონანილეობას ზემოაღნიშნულ მოვლენებში. მან თავის ჩვენებაში უარყო, რომ ის მოწმე ო. მ-სთან ერთად იყო მისული პრეზიდენტი მ. ს-თან ე.წ. შ-ს რეზიდენციაში, სადაც, ბრალდების მხარის მტკიცებით, მან თითქოს პრეზიდენტისგან მიიღო დაპირება, რომ ე.წ. „გ-ს საქმეზე“ დაკავებული ბრალდებულები იქნებოდნენ მსუბუქად დასჯილინი, ხოლო მოგვიანებით მათ შეიწყალებდა, რის შედეგადაც ისინი ვადაზე ადრე დატოვებდნენ სასჯელალსრულების დაწესებულებას. მოწმე დ. ა-მ ასევე უარყო ბრალდების მოწმის, ი. ო-ს ჩვენებაში მითითებული ფაქტი, რომ 2006 წლის თებერვალში ის შეხვდა დ. ა-ს სხვა პირთან (რომლის ვინაობასაც მოწმე ასახელებს) ერთად სახელმწიფო კანცელარიაში, პრეზიდენტის მისაღებში. ისინი მისულები იყვნენ პრეზიდენტთან შესახვედრად „გ-ს საქმის“ თაობაზე. თავის ჩვენებაში დ. ა-მ აღნიშნა, რომ ის (რომელსაც იმ დროს ... სამინისტროს ... დეპარტამენტის ხელმძღვანელის თანამდებობა ეკავა) ... მინისტრის, ვ. მ-ს გარეშე პრეზიდენტს არ ხვდებოდა. აღნიშნული ჩვენების მიცემისას, ჯვარედინი დაკითხვის პროცესში, მოწმე დ. ა-მ ბრალდების მხარის მიერ დასმულ ბევრ შეკითხვას არ უპასუხა იმ მოტივით, რომ მის მიმართ დასმულ კითხვებზე შესაძლო პასუხები უკავშირდებოდა მისი ბრალდების საქმეს, რომელზეც იმ დროს საპროცესო წარმოება მიმდინარეობდა.

24. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს პოზიციას, რომელმაც მოწმე დ. ა-ს ჩვენება არ მიიჩნია სარწმუნო და რელევანტურ მტკიცებულებად მ. ს-ს ბრალდების საქმეზე. საკასაციო პალატის ასეთი დამოკიდებულება აღნიშნული მტკიცებულებისადმი განპირობებულია არა იმ გარემოებით, რომ მ. ს-ს საქმეს გარეეულნილად ეხება ხსენებული მოწმის ბრალდების საქმე და, აქედან გამომდინარე, სრულიად ბუნებრივია, რომ ის შეიძლება იყოს დაინტერესებული მოწმე, არამედ შემდეგი ფაქტით: ყოვე-

ლივე ის, რასაც მოწმე ამბობს თავის ჩვენებაში, სრულად ეწინააღმდეგება სხვა მოწმეების – ი. ო-ს, ო. მ-სა და გ. ა-ს (ეს უკანასკნელი იმ დროს ე.ნ. შ-ს საპრეზიდენტო რეზიდენციის დაცვაში მსახურობდა) ჩვენებებს, რომლებშიც სარწმუნოდ არის დადასტურებული ის გარემოებები და მოვლენები, რომლებიც რეალურად მოხდა და რომლებსაც უარყოფს თავის ჩვენებაში მოწმე დ. ა. აღნიშნულ მოწმეთა საპირისპირო ჩვენებები საკასაციო პალატისათვის დამაჯერებელია იმიტომ, რომ ამ ჩვენებები დასახელებული, საქმისთვის მნიშვნელოვანი გარემოებები აღწერილია დეტალურად და ისეთ მომენტებზე შითითებით, რომელთა გამოც ობიექტურ დამკვირვებელს არ გაუჩნდება საფუძვლიანი ეჭვი ამ ჩვენებების სისწორისა და მათში მითითებული გარემოებების სინამდვილისადმი შესაბამისობის მიმართ. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება კასატორის მიერ თავის საჩივარში წარმოდგენილ განცხადებას იმის თაობაზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ უსაფუძვლოდ უარყო დაცვის მხარის მოწმის ჩვენება, ხოლო სააპელაციო სასამართლომ ამ საკითხზე ასევე უსაფუძვლოდ და დაუსაბუთებლად დაუჭირა მხარი პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნებს. აქვე უნდა აღინიშნოს იმის თაობაზეც, რომ კასატორი მ. ს-ს ბრალის გაბათილებას ცდილობს აგრეთვე თავის საჩივარში ბრალდების ზოგიერთი მოწმის ჩვენების მოხმობით, რომ თითქოს ამ ჩვენებების შინაარსი ადასტურებს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას. მხედველობაშია მოწმეების: ე. თ-ს, ო. ხ-ს და გ. ც-ს ჩვენებები. საქმე ისაა, რომ ხსენებულ ჩვენებებში მოწმეები განმარტავენ შეწყალების საქმეთა წარმოების წორმატიულ მხარეს, პრეზიდენტის უფლებამოსილების ფარგლებს შეწყალებასთან დაკავშირებით, „გ-ს საქმეზე“ მსჯავრდებული პირების მდგომარეობას სასჯელალსრულების დაწესებულებაში და ა.შ., მაგრამ ეს ჩვენებები არსებითად არ ეხება მ. ს-ს მიერ მისთვის შერაცხული ქმედებების ჩადენა – არჩადენის საკითხს, რის გამოც ისინი დაცვის მხარის პოზიციების საფუძვლიანობის დასადასტურებლად რელევანტურ მტკიცებულებად ვერ იქნება მიჩნეული.

25. გარდა წმინდა საპროცესო-სამართლებრივი ხასიათის საკითხებისა, კასატორი თავის საჩივარში აყენებს ასევე მატერიალურ-სამართლებრივი ხასიათის საკითხსაც იმის თაობაზე, რომ მისი თვალსაზრისით, მ. ს. დამნაშავედ იქნა ცნობილი იმ ქმედების გამო, რაც მისი განხორციელების დროს არ ითვლებოდა დანაშაულად. პრეზიდენტის გასამართლება მის მიერ, მისთვის კონსტიტუციით მიზიფებული შეწყალების უფლებამოსილების გამოყენების გამო, არის უკანონო და სამართლებრივად შეუძლებელი. კასატორი ცდილობს თავისი პოზიცია დაასაბუთოს საქართველოს კონსტიტუცი-

იდან (მუხლი 42-ე, მე-5 ნაწილი), ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციიდან (მუხლი მე-7) და საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებიდან მოხმობილი ცნობილი დებულებების საფუძველზე. კასატორი თავის მსჯელობას მთლიანად მხოლოდ და მხოლოდ ერთადერთ მომენტზე აქცენტირებით ავითარებს, რომლის მიხედვით, სახელმწიფო ბრალდებამ და მისმა დამჯერე სასამართლომ მ. ს-ს სამსახურებრივი უფლებმოსილების ბოროტად გამოყენებაში ბრალი დასდო მხოლოდ იმის გამო, რომ მან 2008 წლის – გამოსცა შენყალების აქტი, რომლითაც მან, სხვა მრავალ პირთან ერთად, შეინყალა ოთხი მსჯავრდებული: გ. ა. ა. ა. მ. ბ. და ალ. ღ. – „გ-ს საქმის“ ფიგურანტები.

26. საკასაციო პალატა ერთმნიშვნელოვნად არ ეთანხმება დაცვის მხარის ამგვარ პოზიციას, რომელშიც წარმოდგენილია მ. ს-ს მიმართ პროკურატურის მიერ წარდგენილი ბრალისა და ამის თაობაზე სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში მოცემული დასკვნის არსის სამართლებრივად აშკარად არასწორი ინტერპრეტაცია, რომელსაც არც მტკიცებულებითი ბაზა გააჩნია. აღნიშნულის დასადასტურებლად წარმოდგენილი იქნება ამონარიდები პროკურორის დადგენილებიდან მ. ს-ს ბრალდების შესახებ, აგრეთვე – სააპელაციო სასამართლოს განაჩენიდან, რომლებშიც სრულიად წათლად არის გამოკვეთილი მ. ს-ს ბრალის მთავარი, ძირითადი პოსტულატი და რომელთა მიხედვით, სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება გამოიხატა მის მიერ დაპირების წინასწარ გაცემაში იმის თაობაზე, რომ ... სამინისტროს ხელმძღვანელობაში მყოფი ის მაღალჩინოსნები, რომლებიც ჩართული იყვნენ და მონაწილეობდნენ ა. გ-ს წინააღმდეგ ჩადენილ მძიმე დანაბაულში, არიდებულნი იქნებოდნენ სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას, ხოლო იმ პირებს, რომლებიც მიეცნენ სისხლის სამართლის პასუხისმგებაში, შემდგომში პრეზიდენტი შეინყალებდა, რის შედეგადაც ვადაზე ადრე გათავისუფლდებოდნენ სასჯელისგან.

27. მ. ს-ს ბრალდების თაობაზე პროკურორის მიერ გამოტანილ დადგენილებაში წარმოდგენილია იმ გარემოებების საკმაოდ ფართო სპექტრი, რომელიც პირდაპირ მიუთითებს მსჯავრდებულის მხრივ მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენაზე. მათგან აქ განხილული და შეფასებული იქნება ზოგიერთი არსებითა მნიშვნელობის მქონე გარემოება. აღნიშნულ დადგენილებაში ჩამოყალიბებული, მ. ს-ს მიმართ წარდგენილი ბრალის ფაბულაში მის მიერ ჩადენილი ქმედების – უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენების აღნერილობა შეიცავს შემდეგ გარემოებზე მითითებას: საზოგადოებაში სულ უფრო მძაფრდებოდა უარყოფითი რეაქცია და აღშფოთება ... სამინისტროს ოფიცირების მიერ ა. გ-ს გატაცებისა და გარ-

დაცვალების ფაქტის გამო, რის შედეგადაც გაჩნდა ხელისუფლებისგან ამ საქმის გამოძიების, ჭეშმარიტების დადგენისა და დამნაშავეთა დასჯის კატეგორიული მოთხოვნა. საზოგადოების მღელვარების მატებასთან ერთად, საქართველოს პრეზიდენტი – მ. ს. ინფორმირებული იყო ა. გ-ს გატაცებაში ... უფროსის – დ. -ს ორგანიზატორის, აგრეთვე, – მინისტრის მეუღლის – თ. მ-ს აღნიშნულ ფაქტთან კავშირის შესახებ. ამავე დროს, მას გაცნობიერებული პექნდა, რომ დანაშაულის გარემოებების სრულად გამუდავნება უარყოფითად აისახებოდა ხელისუფლების რეიტინგსა და ავტორიტეტზე, გაიზრდებოდა საზოგადოების უკმაყოფილება ხელისუფლებისადმი და აუცილებლად დადგებოდა მასთან დაახლოებული პირების – ... მინისტრის – ი. მ-სა და ... დეპარტამენტის უფროსის – დ. ა-ს პოლიტიკური და სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის საკითხი. ზემოაღნიშნული საფრთხეების თავიდან ასაცილებლად საქართველოს პრეზიდენტის – მ. ს-ს ხელშეწყობით, უშუალო ჩართულობითა და მასთან წინასწარი შეთანხმებით, დაიგეგმა და განხორციელდა დანაშაულებრივი ქმედებები, რომელთა საფუძველზე სახელმწიფო ხელისუფლების სხვადასხვა განმტოვებას საშუალება მიეცა მიკერძოებულად, არაობიერტურად და არასრულყოფილად გამოეკვლიათ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის გარემოებები, დაეფარათ დანაშაულის გამომწვევი რეალური მიზეზები და მასში მონაწილე მნიშვნელოვანი თანამდებობის პირები, რითაც უზრუნველყოფილ იქნა ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის საქმის ფალიფიკაცია და განაჩენის არაჯეროვანი აღსრულება... დ. ა-მ 2006 წლის თებერვალში შეკრიბა გატაცებაში მონაწილე, ... დეპარტამენტის თანამშრომელი და კატეგორიულად მოითხოვა, რომ შექმნილი რთული ვითარებიდან გამომდინარე, საჭირო იყო რამდენიმე მათგანს თავის თავზე აეღო პასუხისმგებლობა და არ დაესახელებინათ დანაშაულის შემკვეთები და უშუალო მონაწილე სხვა თანამდებობის პირები. სანაცვლოდ, თითოეულ მათგანს დაჰპირდა, რომ ისინი მსუბუქი ბრალდებით გასამართლდებოდნენ და ხანმოკლე ვადაში პრეზიდენტის შეწყალებით გათავისუფლდებოდნენ სასჯელისგან ... ამის შემდეგ მ. ს-თან გაიმართა შეხვედრა, რომელიც შეეხებოდა გ-ს საქმეზე პასუხისებაში მისაცემ პირთა საკითხის გადაწყვეტას და მსჯავრდების შემდგომ სასჯელის მოხდისგან შეწყალებით ვადამდე გათავისუფლებას. მ. ს-მ დ. ა-ს უთხრა, რომ გ-ს საქმით გამოწვეული საზოგადოებაში არსებული მზარდი მღელვარების ჩასაცხრობად, რამდენიმე დაბალი რანგის თანამდებობის პირთან ერთად, პასუხისმგებაში მიეციმოდა ... დეპარტამენტის მაღალჩირნოსახიც – გ. ა.. დ. ა-სა და სხვა თანამდებობის პირებს კი ასცილდებოდათ პასუხისმგებლობა. ამასთან, დ. ა-ს შეჰპირდა, რომ პასუხისმგებაში მიცემულ პირებს შეინწყა-

ლებდა მათი მსჯავრდების შემდეგ ... ურთიერთშეთანხმებული გეგ-მის შესაბამისად, დანაშაულის გახსნის ყალბი მოლოდინის გაჩენისა და საზოგადოების შეცდომაში შეყვანის მიზნით, 2006 წლის – საჯაროდ გაცხადდა, რომ თითქოს ... დეპარტამენტისა და მისი ხელმძღვანელის – დ. ა-ს უშუალო ძალისხმევით გამოვლინდნენ ა. გ-ს მიმართ ჩადენილ დანაშაულში მონაბილე პირები – ... უფროსი გ. ა., ... დეპარტამენტის უფროსი ოპერატიული თანამშრომლები: ა. ლ, მ. ბ და ა. ა, რომლებიც დაკავეს ა. გ-ს სასიკვდილო შედეგით ჯანმრთელობის დაზიანებისა და დამამძიმებელ გარემოებებში მისთვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთის ბრალდებით. დ. ა-ს მიერ მიცემული დაპირების გასამყარებლად და მორალური მხარდაჭერის გამოსახატად, ... მინისტრი ი. მ. დაკავებისთანავე პირადად შეხვდა ბრალდებულებს ე.ნ. „მ-ს“ შენობაში არსებული წინასწარი დაკავების საკანში, თანადგომა და მხარდაჭერა აღუთქვა მათ და უთხრა, რომ არანაირი პრობლემა არ ექნებოდათ დ. ა-ს მიერ მათთვის მიცემული დაპირების შესრულებასთან დაკავშირებით... ა. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულისათვის მსჯავრდებული პირები სასჯელის მოხდის პერიოდში, წინასწარი დაპირების შესაბამისად, სარგებლობდნენ კანონით აკრძალული შელავათებით. გარდა ამისა, მათ დანაშაულის რეალური გარემოებების, აგრეთვე აღნიშნულ დანაშაულში დ. ა-სა და ... სამინისტროს სხვა თანამშრომლების დაფარვის სანაცვლოდ, ეტაპობრუად გადაეცათ დიდი ოდენობით თანხები. 2008 წლის ..., წინასწარ შემუშავებული და ურთიერთშეთანხმებული დანაშაულებრივი გეგმის ფარგლებში, საქართველოს პრეზიდენტმა მ. ს-მ, წინასწარ მიცემული უკანონო დაპირების შესაბამისად, №... განკარგულებით შეიწყალა და საპატიმრო სასჯელები გაუნახევრა მსჯავრდებულ სახელმწიფო მოხელეებს: გ. ა-ს, ა.ლ-ს, მ. ბ-ს და ა. ა-ს... მ. ს-ს მიერ შეწყალების თაობაზე მიღებული გაუმართლებელი, არაგონივრული და უსამართლო გადაწყვეტილებით მსჯავრდებული პირებისათვის სასამართლოს განაჩენით დანიშნული ვადის განახევრების გამო, შესაძლებელი გახდა მათ მიმართ ვადამდე პირობით გათავისუფლების სამართლებრივი მექანიზმის გამოყენება, რის საფუძველზეც მსჯავრდებულები სასჯელის მოხდისაგან სრულად გათავისუფლდნენ. ამრიგად, საქართველოს პრეზიდენტის – მ. ს-ს მონანილეობით, სახელმწიფო ხელისუფლების სხვადასხვა განმტორების ერთობლივმა და ურთიერთშეთანხმებულმა მოქმედებებმა განაპირობა ის, რომ ა. გ-ს საქმეზე არ განხორციელდა მართლმსაჯულება და არ შესრულდა სასჯელის მიზნები. ამავდროულად, აღნიშნულით უზრუნველყოფილ იქნა საქმის რეალური გარემოებების ფალსიფიკაცია და დ. ა-სა და სხვათა სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისაგან აცილება, რამაც ა. გ-ს ოჯახის წევრების უფლებისა და სახელმწიფოს

კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

28. როგორც ვხედავთ, პროკურორის დადგენილებაში მ. ს-ს ბრალდებასთან დაკავშირებით, ხაზგასმით არის მითითებული მთავარზე – მის სხვადასხვა, აშკარად მართლსაწინააღმდეგო ქმედებებზე, რომლებიც წინ უსწრებდა შეწყალების აქტის გამოცემას და რომლებშიც ცხადად იკვეთება ისეთი სისხლისამართლებრივი უმართლობის შემადგენლობა, როგორიცაა საჯარო ინტერესების წინააღმდეგ უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება, თავისი ობიექტური და სუბიექტური ნიშნებით (... სამინისტროს მაღალი რანგის თანამდებობის პირებისათვის პასუხისმგებლობისაგან არიდების, პასუხისგებაში მიცემული პირებისათვის კი შეღავათების განვისა და საბოლოოდ მათი შეწყალების თაობაზე სრულიად არაორაზროვანი და პირდაპირი დაპირებების გაცემა, აქედან გამომდინარე მართლსაწინააღმდეგო შედეგებით – ნეგატიური გავლენით „გ-ს საქმეზე“ – ცალმხრივი, არაობიექტური გამოძიების ჩატარებისა და საბოლოოდ მართლმსაჯულების ფაქტობრივი აღუსრულებლობის სახით; სუბიექტური ნიშნების სახით: აღნიშნული ქმედების ჩადენა სხვა პირებისათვის მართლსაწინააღმდეგო უპირატესობის მისანიჭებლად – ზოგისთვის პასუხისმგებლობისგან თავის დაღწევის მიზნით, ხოლო სხვებისათვის – უკანონოდ სასჯელის ძალზე შეღავათიან პირობებში მოხდისა და სასჯელისგან ვადაზე ადრე გათავისუფლების მიზნით; თავისთვის კი პირადი გამორჩენის მისაღებად, კერძოდ, მას, როგორც პრეზიდენტს, შეენარჩუნებინა თავისი მდგომარეობა მის მიერ ჩამოყალიბებული სახელისუფლო ვერტიკალის სათავეში და ეს სისტემა დაეცვა საშიში პოლიტიკური რყევებისა და ჩამოშლისგან). სწორედ ამაში მდგომარეობს მ. ს-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის მთავარი არსი, პროკურორის ზემოხსენებული დადგენილების მიხედვით.

29. რაც შეეხება მ. ს-ს მიერ თვითონ შეწყალების აქტის გამოცემას, მართალია, ეს ფაქტიც არის მოხსენიებული ბრალის შესახებ დადგენილებაში, მაგრამ ისეთი კონტექსტით, სადაც იგი წარმოგვიდგება როგორც უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენების ერთ-ერთი (და არა – ერთადერთი ან მთავარი) შედეგი, რომელიც, თავის მხრივ, არაპირდაპირ ადასტურებს მტკიცების იმ ძირითადი საგნის ფაქტობრივ, რეალურ არსებობას, მოცემულ შემთხვევაში, აღნიშნული ქმედების შინაარსში კონკრეტულად რომ მოიაზრება და რომელზეც არის სწორედ მითითებული ზემოთ განხილულ მოწმეთა პირდაპირ ჩვენებებში. მხედველობაშია მ. ს-ს მიერ მართლსაწინააღმდეგო დაპირების გაცემა „გ-ს საქმეში“ მონაწილე დამნაშავე პირთა ერთი ნაწილის პასუხისმგებლობისგან არიდების, იმავე საქმეზე მართლმსაჯულების ხელში მოხვედრილი სხვა პირები-

სათვის უკანონო შეღავათების გაწევისა და მათი აუცილებელი შენ-ყალების შესახებ.

30. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს მსჯავრდებულ მ. ს-ს ბრალის დასაბუთებისთვის სააპელაციო სასამართლოს განა-ჩენში წარმოდგენილ იმ ძირითად დებულებებზე, რომლებშიც აშკა-რად იკვეთება ამ სასამართლოს პოზიცია იმის თაობაზე, რომ მ. ს-ს მიერ თავისი საპრეზიდენტო უფლებამოსილების ბოროტად გამო-ყენებამ არსებითად მთავარი გამოხატულება ჰპოვა დამნაშავეთა მიმართ მფარველობის განევისა და მათი შენყალების თაობაზე და-პირების გაცემაში. სასამართლოს აზრით, ასეთი დაპირება გადამ-წყვეტი აღმოჩნდა იმისათვის, რომ ა. გ-ს საქმეზე მსჯავრდებულ პირებს არ ეთქვათ სიმართლე და დანაშაულის ჩადენაში არ ემხილე-ბინათ მ. ს-ს გარემოცვის წევრები. პრეზიდენტმა მსჯავრდებულთა მიმართ შეწყალების დაპირებით მის თანაგუნდელ პირებს მიანიჭა უკანონო უპირატესობა – არ მოხდა დ. ა-ს მხილება მძიმე დანაშაუ-ლის ჩადენაში, სისხლისასამართლებრივი პასუხისმგებლობისგან მი-სი არიდების მიზნით, რომლის ბრძანებითაც აღუკვეთეს თავისუფ-ლება ა. გ-ს ზემოხსენებულმა მსჯავრდებულებმა, გაიყვანეს ის ქა-ლაქგარეთ დასასჯელად, რაც საბოლოოდ მისი სიკვდილით დასრულ-და. სააპელაციო სასამართლოს დასკვნით უტყუარად და დადასტუ-რებულდ უნდა ჩაითვალის შემდეგი: დუმილისა და სხვა პირთა მხი-ლებისგან თავის შეკავების სანაცვლოდ, ა. გ-ს საქმეზე მსჯავრდე-ბულმა პირებმა მიიღეს დაპირება იმის თაობაზე, რომ განსაკუთრე-ბულ, შეღავათიან პირობებში მოიხდიდნენ სასჯელს, ამასთან, სას-ჯელის მოხდისგან გათავისუფლდებოდნენ პრეზიდენტის შეწყალე-ბით. ეს დაპირება მოგვიანებით სრულად შესრულდა. სააპელაციო პალატა განაჩენში ასევე აღნიშნავს: რომ არა პირადად პრეზიდენტ მ. ს-ს მიერ მიცემული გარანტია შეწყალების თაობაზე, შეუძლებე-ლი იქნებოდა მსჯავრდებულების დაყოლიება იმაზე, რომ მოეხა-დათ სასჯელი იმ პირობებში, როდესაც მათ მიერ ჩადენილი დანაშა-ულის რეალური შემკვეთები თავისუფლები იყვნენ და განაგრძობ-დნენ სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებას. საგულისხმოა აგ-რეთვე სააპელაციო სასამართლოს მიერ გასაჩივრებულ განაჩენში გამოხატული პოზიცია, რომლის მიხედვით, მ. ს-მ ს. გ-ს საქმეზე მსჯავრდებულების მიმართ შეწყალების უფლებამოსილება გამოი-ყენა არა ჰუმანური მოსაზრებებიდან გამომდინარე, არამედ იმისათ-ვის, რომ ა. გ-ს საქმეზე არ განხორციელებულიყო მართლმსაჯულე-ბა. მათ იმისათვის, რათა არ დასჯილიყვნენ მაღალ თანამდებობაზე მყოფი რეალური დამნაშავეები, ქვეყნის პირველი პირისგან მიიღეს ყველაზე მყარი გარანტიები, ხოლო ყოველივე ეს ემსახურებოდა მ. ს-ს პირად, ვინრო პოლიტიკურ მიზნებსა და კარიერულ გამორჩე-

ნას. აღნიშნულის შედეგად გამორჩენა მიიღეს აგრეთვე მ. ს-ს უახლოესი გარემოცვის წევრებმა, რომლებიც ჩართული იყვნენ მსჯავრდებულთა მიერ ჩადენილ დანაშაულში ან სხვაგვარ კავშირში იყვნენ ამ დანაშაულთან, კერძოდ, ... მონისტრმა ვ. მ-მ, ... სამინისტროს ... დეპარტამენტის უფროსმა დ. ა-მ და სხვებმა. ეს გამორჩენა გამოიხატა იმაში, რომ არ მოხდა საქმის ობიექტური გამოიება და მათზე პოლიტიკური, თუ სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრება.

31. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენიდან მოხმობილ ამ მსჯელობებსა და დასკვნებში სწორედ მ. ს-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის მთავარი, ძირითადი არსია ნარმოდგენილი, რომელთან დაკავშირებით გამოხატულ მისეულ პოზიციას იზიარებს საკასაციო პალატა, ისინი მიაჩნია საფუძვლიანად და მონმეთა ჩვენებებით დადასტურებულ საქმის ფაქტობრივ გარემოებებთან შესაბამისად. სააპელაციო სასამართლო ვრცლად მსჯელობს აგრეთვე პრეზიდენტის კონსტიტუციურ უფლებამოსილებაზე – შეინყალოს მსჯავრდებული პირები, ამასთან, ეთანხმება მოსაზრებას ამ უფლებამოსილების დისკრეციულობის შესახებ. თუმცა აღნიშნავს იმასაც, რომ ეს უფლებამოსილება არ არის შეუზღუდავი, ხოლო წინასწარი განზრახვით მისი არაკეთილსიწილისიერად გამოყენება არის საფრთხის შემცველი, ეწინააღმდეგება თანამდებობის პირთა ბოჭვისა და ხელისუფლების სხვადასხვა შტოს მიერ ურთიერთკონტროლის პრინციპს. ამიტომ პრეზიდენტის მიერ შენყალების უფლებამოსილების გამოყენება არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს კონსტიტუციის დემოკრატიულ სულისკვეთებასა და იმ ფუნდამენტურ ღირებულებებს, რასაც კონსტიტუცია ამკვიდრებს სამართლებრივ სახელმწიფოში. მიუხედავად ასეთი შინაარსის მსჯელობებისა, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში არ არის მოცემული სამართლებრივი დასკვნა იმის თაობაზე, რომ მ. ს-ს მიერ ა. გ-ს საქმესთან დაკავშირებით საპრეზიდენტო უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება მდგომარეობს ა. გ-ს საქმეზე მსჯავრდებულ პირთა შენყალებაში, რაც სრულიად ბუნებრივია. მათი შენყალება მ. ს-ს მიერ უთუოდ იმსახურებს უარყოფით შეფასებას მორალური და ზოგადსამართლებრივი თვალსაზრისით, მაგრამ ამჯერად მის მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატება ასეთი შენყალების საჯარო ინტერესების დამაზიანებელ წინასწარ დაპირებაში და არა უშუალოდ შენყალების აქტის გამოცემაში. სწორედ ეს მომენტია გამოკვეთილად წარმოჩენილი როგორც პროკურორის დადგენილებაში მ. ს-ს ბრალდების შესახებ, ასევე სააპელაციო სასამართლოს განაჩენშიც, რასაც სრულად ეთანხმება საკასაციო პალატა. არ შეიძლება არ აღინიშნოს შემდეგი გარემოებაც: დაცვის მხარე დაობს

მხოლოდ იმის თაობაზე, რომ საქმის მასალებით არ დასტურდება მ. ს-ს მიერ შეწყალების წინასწარ დაპირება. მაგრამ კასატორი დუმილით უვლის გვერდს და სადავოდ არ ხდის შემდევ საკითხს – პრეზიდენტის მიერ მართლსანინააღმდეგო მიზნებითა და ინტერესით შეწყალების თაობაზე დაპირების წინასწარ გაცემა, რამაც არსებითი ზიანი მიაყენა პირის უფლებებს ანდა საზოგადოების ან სახელმწიფოს კანონიერ ინტერესს, დანაშაულს რომ წარმოადგენს და ამისათვის ის სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას რომ ექვემდებარება. რაც შეეხება კასატორის მტკიცებას იმის თაობაზე, რომ პრეზიდენტ მ. ს-ს ასეთი ქმედება არ ჩაუდენია, საქმეში არსებული უტყუარი მტკიცებულებების ერთობილობა საწინააღმდეგოს ადასტურებს, რის გამოც, ამ მიმართებით საკასაციო პალატა დაცვის მხარის სესხებულ პოზიციას ვერ გაიზიარებს მისი უსაფუძვლობის გამო.

32. დაბოლოს, საკასაციო პალატას საჭიროდ მიაჩნია განიხილოს საკასაციო საჩივარში დაცვის მხარის მიერ წარმოადგენილი ვერსია იმის თაობაზე, რომ მ. ს-ს მიმართ წარმოებული სისხლის სამართლის საქმეები არის პოლიტიკურად მოტკირებული და ემსახურება მისი პოლიტიკურად განეიტრალების მიზანს. ცხადია, რომ საკასაციო პალატას ამ თეზასთან დაკავშირებით შეუძლია იმსჯელოს მხოლოდ წინამდებარე საქმესთან მიმართებით, რომელიც ამჯერად მის წარმოებაში იყო. ზემოთ უკვე იყო საუბარი კონკრეტულ ფაქტებსა და გარემოებებზე, აგრეთვე, განხილული იყო აღნიშნული ფაქტებისა და გარემოებების დამადასტურებელი უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომელიც ობიექტური დამკვირვებლისთვის ყოველგვარი გონივრული ეჭვის გარეშე, ცალსახად მიუთითებს მსჯავრდებულ მ. ს-ს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენით მისთვის შერაცხული მართლსანინააღმდეგო ქმედების – სამსახურებრივი უფლებამოსისულების ბოროტად გამოყენების დამამდიმებელ გარემოებაში ჩადენაზე იმ პერიოდში, როდესაც ის იმყოფებოდა საქართველოს პრეზიდენტის თანამდებობაზე და, მაშასადამე, წარმოადგენდა სახელმწიფო – პოლიტიკური თანამდებობის მქონე პირს, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 332-ე მუხლის მე-2 ნაწილით.

33. დაცვის მხარე ცდილობს თავისი ვერსია იმის თაობაზე, რომ აღნიშნული საქმე მ. ს-ს მიმართ მისი პოლიტიკური დევნის გამოხატულებას წარმოადგენს, გაამყაროს სხვადასხვა დროს გარკვეული საერთაშორისო, თუ ადგილობრივი არასამთავრობო ორგანიზაციების ცალკეული წარმომადგენლის მიერ გაცხადებული მოსაზრებებით მ. ს-სა და, მასთან ერთად ყოფილი მმართველი პოლიტიკური ძალის, ნაციონალური მოძრაობის სხვა წარმომადგენლების

პოლიტიკურ საფუძველზე შესაძლო დევნის შესახებ. თუმცა არცერთ ავტორიტეტულ უფლებადამცველ საერთაშორისო ორგანიზაციას არ განუცხადებია, რომ თუნდაც სათანადოდ იყოს დადგენილი და დადასტურებული პირის მიერ ამა თუ იმ დანაშაულის ჩადენა, მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნა არ უნდა განხორციელდეს მისი პოლიტიკური წარსულის გამო. ნიშანდობლივია, რომ ადამიანის უფლებათა დაცვის სფეროში ყველაზე დიდი და შეუცალი ავტორიტეტის მქონე საერთაშორისო ორგანო, როგორიცაა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო, ერთ-ერთ ცნობილ გადაწყვეტილებაში პირდაპირ აცხადებს: ბრალდებულის მაღალი პოლიტიკური სტატუსი არ ანიჭებს მას იმუნიტეტს სისხლისსამართლებრივ პროცესებსა და დაკავებასთან მიმართებით (იხ. 2012 წლის 19 ნოემბრის გადაწყვეტილება საქმეზე – ლუცენკო უკრაინის წინააღმდეგ /Lutsenko V. Ukraine/ § 106). ამავე პოზიციას ეხმანება საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს მიერ ერთ-ერთ გადაწყვეტილებაში წარმოდგენილი განმარტება, რომლის მიხედვით, კანონის წინაშე თანასწორობის ფუნდამენტური უფლების დამდგენი ნორმა წარმოადგენს თანასწორობის უნივერსალურ კონსტიტუციურ ნორმა-პრინციპს, რომელიც, ზოგადად, გულისხმობს ადამიანების სამართლებრივი დაცვის თანაბარი პირობების გარანტირებას, რომ ეს პრინციპი წარმოადგენს დემოკრატიული და სამართლებრივი სახელმწიფოს როგორც საფუძველს, ისე მიზანს (იხ. 2010 წლის 27 დეკემბრის №1/493 გადაწყვეტილება საქმეზე – „ახალი მემარჯვენები“ და „საქართველოს კონსერვატიული პარტია“ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ). ამრიგად, ჩადენილი დანაშაულის გამო კანონის წინაშე თანასწორი პასუხისმგებლობის პრინციპი იმპერატიულად გულისხმობს ასეთი მიდგომიდან რაიმე გამონაკლისის დაუშვებლობასა და ჩადენილი დანაშაულისათვის პასუხისმგებლობის აუცდენლობას, მიუხედავად დანაშაულის ჩამდენი პირის თანამდებობრივი მდგომარეობისა, თუ მის მიერ გაცხადებული პირადი პოლიტიკური პოზიციისა.

34. აღსანიშნავია ის გარემოებაც, რომ მიუხედავად დაცვის შხარის ზემოაღნიშნული პოზიციისა მ. ს-ს ბრალეულიობის საკითხთან დაკავშირებით, მან მოცემულ საქმეზე შეტანილ თავის სააპელაციო და საკასაციო საჩივრებში ერთხელაც ვერ წარმოადგინა დასაბუთებული და დამაჯერებელი პრეტენზია, რომ საქმეში არსებული ბრალდების რომელიმე მტკიცებულება მოპოვებულია კანონსაწინააღმდეგო ხერხებითა და საშუალებებით, რაც საეჭვოს გახდიდა მათ ლეგიტიმურობასა და, აქედან გამომდინარე, გამამტყუნებელი განაჩენის კანონიერებას. ხაზი უნდა გაესვას იმ გარემოებასაც, რომ მ. ს-ს და მისი უახლოესი გარემოცვის წევრების ბრა-

ლეულობა ა. გ-ს საქმესთან დაკავშირებით არა მარტო შიდასახელ-მწიფოებრივ დონეზე განხორციელებული საპროცესოსამართლებ-რივი პროცედურებით არის დადასტურებული, არამედ საერთაშო-რისო დონეზეც არის აღიარებული ადამიანის უფლებათა ევროპუ-ლი სასამართლოს მიერ ცნობილ გადაწყვეტილებაში საქმეზე – „ენუქიძე და გირგვლიანი საქართველოს წინამდებარებული მათ მიერ 26 აპრილი), სადაც თითქმის დეტალურადაა აღნიშნული მათ მიერ ჩადენილ, იმ უაღრესად შემაშფოთებელ დანაშაულებრივ უმარ-თლობებზე, რამაც გააღვნა სტრასბურგის სასამართლო. ამის შემ-დეგ დაცვის მხარის მტკიცება, რომ წინამდებარე საქმეზე მ. ს-სათვის პასუხისმგებლობის დაკისრება მის პოლიტიკურ დევნას წარმოადგენს, ხოლო მის მიმართ გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენი უკანონოა, მოკლებულია ყოველგვარ დასაბუთებულ და გონივრულ საფუძველს.

35. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა, ეთანხმება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მიერ მ. ს-ს მიმართ 2018 წლის 18 ივლისს გამოტანილ გამამტყუნებელ განაჩენში მისი ბრალეულო-ბის თაობაზე ჩამოყალიბებულ სამართლებრივ დასკვნებსა და შე-ფასებებს და მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის მოთ-ხოვნა, აღნიშნული განაჩენის გაუქმებისა და მის ნაცვლად მ. ს-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენის თაობაზე, არ უნდა დაკმაყოფილდეს, მისი უსაფუძვლობის გამო. შესაბამისად, გასა-ჩივრებული განაჩენი როგორც ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაცი-ის, ასევე – მსჯავრდებულისათვის სასამართლოს მიერ დანიშნუ-ლი სასჯელის ნაწილშიც კანონიერია და უნდა დარჩეს ძალაში უც-ვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ მ. ს-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ად-ვოკატ მ. ჯ-ს საკასაციო საჩივრი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 18 ივლისის განაჩენი დარჩეს უცვლე-ლად.
3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6
ტელ.: (995 32) 299 71 34
www.supremecourt.ge